

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) Author(s):	Oehlenschläger, Adam.; udg. af F. L. Liebenberg.
Titel Title:	<u>Oehlenschlägers Poetiske Skrifter</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 29
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter, 1857-1862
Fysiske størrelse Physical extent:	32 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52 - 120

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

115208057634

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023566118

DET. KONGE & CO. PHOTODUPLICATION

1000 1000 1000

1000 1000 1000

*Johs Larsen
stud philol.*

Oehlenschlägers
Poetiske Skrifter.

Udgivne af **F. L. Viebenberg.**

Del 29

1ste Levering.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedkommissionær: **Rudolph Klein.**

Nedsat Pris.

Oehlenschlägers poetiske Skrifter,

udgivne af **J. P. Liebenberg.**

Denne fuldstændige Udgave af Oehlenschlägers poetiske Skrifter, gjengivne i deres oprindelige Skikkelse, og ledsagede af oplysende Anmærkninger af stor literærhistorisk Betydning har overalt vundet fortjent Bifald, og sikket sig en varig Plads i den danske Literatur.

For imidlertid at skaffe den en endnu større Udbredelse, og give selv den mindre Bemidlede Leilighed til at komme i Besiddelse af den, saa at den store Digters Værker i Virkeligheden kunne blive Folkets almindelige Eiendom, har Selskabet besluttet sig til at nedsætte Prisen betydeligt.

Hele Samlingen udgjør ialt 33 Bind (omtrent 742 Ark), inddeelte i følgende 7 Afdelinger:

- I. **Episke Digte:** Heltedigte og Sagaer. (Nordens Guder, Baulundurs Saga, Selge, Groars Saga, Grolf Krake, Orvarodds Saga, Regnar Lodbrok). 4 Bind. Bogladepriis 3 Rdl; **nedsat Pris 4 Kr.**
- II. **Enriske Digte og Romancer.** 6 Bind. Bogladepriis 4 Rdl 64 β; **nedsat Pris 4 Kr.**

Oehlenschlägers
Poetiske Skrifter.

Udgivne

af

J. L. Liebenberg.

Xi og Tyvende Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissionsair: L. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 44 (6).

1862.

Trykt hos J. H. Schultz.

Oehlenschlägers

Heltedigte og Sagaer.

Udgivne

af

F. L. Liebenberg.

Første Deel.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

Hovedcommissiönair: T. h. Lind, Store Kjøbmagergade Nr. 44 (6).

1862.

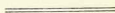
Trykt hos J. H. Schulp.

Indhold.

Nordens Guder.

Sangene:	Side.
Thor drager paa Eventyr med Loke	5.
Rogleriet paa Heden	22.
Thor i Helheim	41.
Thor kommer til Utgard	50.
Giegleriet i Utgard	60.
Rogleriet opdages	82.
Hjemreisen	92.
Thor besøger Jettens Hymir	103.
Thors Fiskeri	116.
Loke fatter Elskov til Sif	121.
Hvad Sif og Loke taltes ved	126.
Loke skaffer Aser Akenodier hos Dvergene	131.
Yduns Ran	139.
Yduns Frelse	155.
Om Vanerne	165.
Skades Giftermaal	173.
Freiers Elskov	178.
Glæden i Valhal	185.
Ginheriarne	192.
Bragis Sang om Gefion	198.

	Side.
Skirnirs Samtale med Freier	204.
Freiers Sang ved Rilden	213.
Skirnirs Reise	214.
Gerdas Elskov	229.
Skirnir fuldender sit Grinde	237.
Om Fenrisulven og Tyr	242.
Wegirs Giestebud	249.
Lokes Ewig	270.
Hammeren hentes	286.
Bolas Spaadom	295.

Episke Digte.

Heltemedigte og Sagaer.

Første Deel.

THE
SOCIETY
OF
THE
SACRAMENT

OF THE
SACRAMENT

OF THE

Nordens Guder.

Et epist Digt.

Modern & Ancient

By J. H. P. J. J.

Indhold.

Aser og Jetter fremstille de to modsatte Naturkræfter: den skabende skionne, den forstyrrende plumpe Magt; Loke svæver mellem begge, som den vakkende Tidsaand. Han foreslæer Thor at reise til Jotunheim uden Odins Vidende, for at straffe Jetternes Overmod. Thor daares i Underverdenen, og maa drage med uforrettet Sag tilbage; dog gjør han to unge Mennesker lykkelige, og hæver dem til Guder, fordi de forlode Gien og Forældre, og stolte tillidsfuldt paa ham. Han beslutter atter at hevne sig over Jetternes Frækhed, vil fange Midgardsormen, og reiser anden Gang, med Odins Indvielse, uden Loke. Nu viser han sig i sin hele Kraft, og er nær ved at fange Slangen, da den reddes ved Jetten. I Forbittrelsen mister Thor sin Hammer. Midlertid leser Loke for Eif, Thors Hustru, men bortvises med Foragt. Da hevner han sig, og affærer hendes Haar, mens hun sover. Tvungen, af Skræk for Thor og Freier, henter han igjen et Guldhhaar til Eif hos Overgene, skaffer Thor en ny Hammer, Freier en Ganger Gullinborste, Odin Ringer Drupner. Nu træffer det sig kort efter, at Loke drager paa Eventyr med Odin og Hænir, og da Jetten Thiasse fanger ham, og tvinger ham til at bortstjæle Ydun fra Valhal, gjør han det gierne, for at ndmge Aserne. Med Ydun bortsvinder Sundhed og Kraften fra Valhal, Guderne svækkes. Da spæer Nornerne, at Tapperhed vil tvinge Tiden til Trostfald ved Kiærlighedens Hielp, og det blomstrende Liv vende tilbage. Saaledes tvinger da Thor Loke til at hente Ydun, og Freia laaner ham sin Falkesham til Toget. Mens Ydun var borte, har Freia mistet sin Husbond Odur, der forlod hende, fordi hun falmende. Skade har indtrængt sig i Valhal, og faaet Riord til Mand. Freier er orkesløs steget op i den ikke længer saa stærkt straalende Glidskialf, hvor kun ellers Odin turde komme; han finder sig straffet ved at see en deilig Nø i Bierget, en sielden Undtagelse,

i hvilken han heftig forelsker sig. Nu kommer Odun tilbage, og Livet blomstrer paa ny. Guderne beskrives; Valhals Fryd; Himmelborgene; Einheriarne. Stærkodder kommer til Valhal, og hæves til Gud; Bragi synger en Sang. Det lader ogsaa til, at Freiers Kiærlighed til Gerda vil tilveiebringe Forsoning mellem Aser og Jetter. Skirnir, hans Svend, troster sin Herre ved at minde ham om Odins egne Gifføvsbedrifter; han reiser til den elskede Mo for sin Husbond, overvinder alle Vanffeligheder, loser Jetternes Gaader, indlades, viser Gerda Freiers Villed, og smelter hendes Hierte. Hendes Fader giver sit Ja, hvis Freier vil skienke ham sit Sværd. Paa Reisen har Skirnir tillige skaffet Odin en Lænke til Jentisulven. Denne bindes paa Gerdas Bryllupsdag, hvorved Tyr mister sin Haand. Saaledes spores alt Jetternes Indvirkning paa Aserne; den forvovne Tyr trodser den tappre Thor. Thor smyser, hevner sig paa de ufhyldige Mennecker, og fortryder sin Hidsigheid. Gerdas Bryllup feires anden Gang, hos Havguden Vægir; da spilder Loke, forbitret over Jentisulvens Fængsel og sin egen Tilfidsfættelse, Festens Fryd, forhaaner Guderne, og nodes til at flygte. Vægelsindet, i kiedsommelig Omflakken, faaer han atter Lyst til Valhal, og prøver, for at giøre sin Uforskammenhed god, at skaffe Thor den rette Hammer Mielner hos Jettekongen Thrymur. Thrymur svarer: det skeer kun paa Vilkaar, at Freia vorder hans Brud. Dette Bud bringer Loke til Valhal, efter at Aserne først have skaffet ham Tilgivelse. Dpegget af Thors Foragt, da Loke atter seer Muligheden i at giøre Fortræd, kommer Forførerlysten strax over ham, og ved Heimdal frister han Aserne til et Bedrag, saa de sende Thor, forklædt som Freia, ned til Utgard. Naar Thor er i Utgard, hevner han sig, saasnart Mielner lægges i hans Skød, og ihjelslaaer alle Jetter undtagen Oldinger og Born, der ere blevne tilbage hos Utgarde-Loke i Biergets dybeste Hvalving. Da fremstiger en stor hoitidelig Qvindeskikkelse af Bloddampen, sendt fra den evige Alfader. Hun spaaer Valhals Fordærv, Balbers Dod, Lokes Dval, den nærværende Verdens Undergang, og Gudernes Straf for denne List, ved at deres Baser for en Tid skal forgaae, og den fordærvede Natur sonderbrydes. Derpaa troster hun dem med Forjættelsen om et bedre tilkommende Liv, forenet med fuldkommen Ufhyld og Glæde.

Thor drager paa Eventyr med Loke.

Et Sagn, fuld værd at høre,
Med gamle Runer staaer;
Laaner mig eders Dre,
Mens jeg Guldharpen slaaer!
Hvad i de mørke Skrifter
Er sat med sindrig Hu
Om Asernes Bedrifter,
Det vil jeg tolke nu.

Om Gunders Færd mod Jetter,
Om deres lange Tvist
Og Kiærligheds Jdrætter,
Om Asa-Lokes List,
Om Valhal vil jeg siunge,
Om Thors Bersærtegang.
Nu kommer, Gamle! Unge!
Og lytter til min Sang.

Det melder en gammel Sanger,
Hvad nu I høre faaer:
Et Land er nævnt Thrudvanger,
Deri en Hofgaard staaer;

Dens Lofte paa Biller ruge,
 Af Sale er Huset fuld:
 Fem hundred, fyrgetiuge,
 Og vel beklædt med Guld.

Søer og grønne Bolde
 Er trindt om Gaarden lagt,
 Med kobberøde Skiolde
 Er hele Huset takt.
 Det Kobber kan man skue
 Fra Jordens dybe Dal;
 Høit straalere i sin Lue
 Den lyse Kampesal.

Der boer den Gud for Krige,
 Den stærke Ufa=Thor.
 Næst Odin, kan man sige,
 Er han meest høi og stor.
 Han styrker bolde Helte
 Alt med sin Manddomsaand;
 Om Vænd han har et Bælte,
 Staalhandske paa sin Haand.

Miosner, hans tunge Hammer,
 Er dog hans bedste Skat;
 Hvorhelst med den han rammer,
 Der følger Døden brat.
 Naar Bæltet han griber efter,
 Og giorder om sin Vænd,
 Da voge svart hans Kræfter
 Vel fremfor alle Mænd.

Af Aser overvundet,
 Fra Dagens Lys forstødt,
 Til Biergets Mørke bundet,
 Hvor Alt er koldt og dødt,
 Utgarde=Lof' i Lænker,
 Den Jettens fule Drot,
 Paa Hevn der evig tænker
 Udi sit Fængselsflot.

Thi drog han til den Ende
 Til Upsals Helligdom;
 Han slukte Offrets Brænde,
 Og rev de Altre om.
 Hofgoder der mon stande,
 Dem slog han ned for Fod,
 Og drak af Hovedpande
 Det fromme lunkne Blod.

Da Odin brat erfared
 Den fule Idræt nu,
 Da snarlig aabenbared
 Sig Breden i hans Hu.
 I Hast han sammenkaldte
 De Aser til et Raad,
 Og lydeligt fortalte
 Utgarde=Lofes Daad.

Da nu de Aser horte
 Den Kæmpes onde Spil,
 Sig deres Indvold rørte,
 Og deres Blod blev Ild.

Enhver af Hevn mon tørste
 Ved hvad der nys var handt;
 Til Jotunheimas Fyrste
 Han bad at vorde sendt.

De Guder brat mon haste,
 Dog stærkest haged Thor.
 Da bod dem Odin kaste
 Guldtavel over Bord;
 Men først om trende Dage
 Bestemte han den Tid,
 At Ingen skulde drage
 Med Harm iilfindet did.

Til Bords da Hver sig satte
 Med Higen i sit Sind.
 Thors Tanker var saa bratte,
 Han stotted Haand mod Kind.
 Man saae ham lange grunde;
 Den Herre tænkte paa,
 Hvorledes bedst han kunde
 Den Jotun straffet faae.

Den asianske Herre
 Med staalbeklædte Bryst
 Tidt spænder for sin Kærre,
 Har til at age Lyst.
 De Bulke frem han kalder,
 Ud af den lune Stald.
 Naar Kærren vældigt gialder,
 Det kaldes Tordenstrald.

Den er vel Loke nævnet
 Blandt asianske Mænd,
 Som ofte did er stævnet
 For Aftetræet hen.
 Dannis er han tilsyne,
 Men Falskhed er hans Skif;
 Under hans Dienbryne
 Har han et listigt Blik.

Stor Snildhed er ham skienket;
 De asianske Mænd
 Haver han ofte krænketh,
 Og frydet tidt igien.
 Heel pyntelig i Tale
 Er han, og snild i Død.
 Han sad i Odins Sale
 Paa Bænk med Asa=Thor.

De vene Balhals Piger
 Med Rinden rosenrød
 Da rakke hver en Kriger
 En Drik saa saare sød.
 De største Horn udstukke
 De understærke Mænd.
 Thor ledte sine Bulke
 Da brat for Rærren hen.

Med Som han fast mon nagle
 Guldske til haarden Hov;
 Selen fra lette Skagle
 Han sæst om stærken Bøv,

Tog saa i Haand sin Hammer,
 Bød Lofe fare med.
 Der gnistred Ild og Flamme,
 Saa hardt de foer afsted.

Ned ad den hvalte Bue
 Da kiorte Muka=Thor;
 Der stod en Rosenlue
 Langs med de brede Spor.
 Heimdal i Hornet stodte,
 Da Ræren forbi ham gif;
 De syv Jomfruer mødte
 Gud Thor med milde Blik.

Da saae man dybt fra Jorden
 Et svart og bistert Syn;
 Det buldrede med Torden,
 Det glimtede med Lyn.
 Guldkærren som en Svane
 Da skilte Skyen ad.
 Den hoie Jotunbane
 Deri med Lofe sad.

Meldte da Lofe sage,
 Bestandig arg i Hu:
 „Har du ei lyst at drage
 Til Jotunheima nu?
 Dig brænder ingen Lue,
 Af Styrke har du nok;
 Lyster dig ei at skue
 Engang Utgarde=Lof'?

Hvo veed, om hist du vinder
 Udi det Tærningspil?
 At staae for barske Fiender
 Skal Mod og Styrke til.
 Hvo iblandt Aser kneiser,
 Som du, i Kraft og Aand?
 Jeg tænker: bedst du reiser
 Da did paa egen Haand."

Da svared Thor hiin stærke,
 En Helt saa gram i Strid:
 „Paa vore Pandjersærke
 Gi kiendes Sværdebid.
 Min Hielm har ingen Skrammer,
 Den trodser Jernets Bold,
 Og hvor min Miolner rammer,
 Der styrter Dverg og Trolld.

Min Fader Alting skuer,
 Ham bør sig største Priis,
 Hans Die kraftigt luer,
 Hans Aand er saare viis.
 Dog kan vel Thor sig raade;
 Det er min Stoltheds Gift,
 At takke Odins Raade
 For hver forundt Bedrift."

Riorte den bolde Herre,
 Den stærke Asa=Thor,
 Med Løse paa sin Kærre
 Ned ad den grønne Jord.

Smaaflugle sang paa Qviste,
 Sig boied de smekkre Træer,
 Ret ligesom de vidste,
 At Valhals Gud var nær.

Roser og smaae Violer
 Da salmed for hans Blik:
 Den spæde Blomst ei taaler
 Saa svar en Quedrif.
 Sig deres Kalke luffed
 Langs ad den stolte Bei;
 Det var ret, som de sukked,
 Fordi han saae dem ei.

Da monne Solen dale,
 Dens røde Straaler veg;
 Over de Bolger svale
 Den gule Maane steg.
 Forbi to Kæmpehoie
 Da fiorte den Herre mild;
 Der smiilte først hans Die
 Med en lemsældig Ild.

De Ekyer sig monne flytte
 Saa graaligt, langsomt frem.
 Da kom de til en Hytte,
 Det var en Bondes Hiem.
 Thor fra sin gyldne Kærre
 Da fordred Rattely.
 Bonden gienstvarte: „Herre!
 Det vil jeg strax dig flye.“

Traadte med venligt Die
 De Kæmper ind fra Loft;
 De maatte dybt sig boie
 For Husets lave Loft.
 Der sad den Bondes Qvinde,
 Hans Dotter gif ud paa Stand
 Under de høie Vinde.
 Hun var en Lilievand.

Den Bonde sig monne neie
 Med Qvinden drevelig;
 Han sagde: „Vi kan ei pleie
 Jer, som det burde sig.
 Modtorftighed os twinger
 At aade Jordens Rod.“
 Da bød dem Miølners Svinger
 At have freidigt Mod.

Den stærke Totunbane
 Gat om sin Hammer tog,
 Alt efter gammel Bane
 Han sine Bukke vog.
 Qvinden da Dugen bredte,
 Hun var i Hu saa glad,
 Mens Løse tilberedte
 Saa qvægelig en Brad.

De er vel værd at høre,
 De underfulde Ord:
 De Bukke rundt kan fiøre
 Kring Jorden Asa=Thor;

Til Nadver han dem søder,
 Raster Skind og Been i Braa:
 Naar aarle Solen gløder,
 De atter karffe staae.

Da kom fra grønne Skove
 Den Dreng med Qvist og Green.
 Løse de fede Bøve
 Da stak paa skarpen Teen.
 Midt udi Bondens Stue,
 Alt paa de Gliser smaae,
 Brændte den muntre Lue,
 Heel lystigt ud det saae.

Et Fad ei Bonden eied
 Udi sin hele Bøld;
 Thi lagde, som han pleied,
 Gud Thor sin Steg i Skjold.
 De fede Gedebukke
 Da trøsteligt de nød.
 Det Blod, som kom i Kruffe,
 Var bleven listig Mød.

Da Nadveren var til Ende,
 Var Alfa=Thor ei seen,
 Han Skindet ud mon spænde,
 Der skulde fastes de Been.
 Bondens Smaadreng behænde
 Da vilde sin egen Larv:
 Han brød et Been i tvende,
 Og aad den stærke Marv.

De Jugle quiddred glade
 I aarle Morgenstund.
 Da klædte de sig i Blade
 Alt efter korten Blund;
 De Baaben de monne hårde,
 Bandt Skinner om Arm og Been,
 Og sleb de blanke Sværde
 Paa haarden Svæsfesteen.

Da var det først, tilfulde
 Man Drengens List fornam:
 Bukken, som trække skulde,
 Var udi Hosten lam.
 Da Thor mon Læben bide,
 At lee ham ikke lysted;
 Knoklerne bleve hvide,
 Saa haardt han Miolner frysted.

Hans Sener stærkt sig spændte;
 Jeg siger det for sand,
 Det Hvid' i Diet udvendte
 Den understærke Mand.
 Sit Bryn han dybt lod synke,
 Ret som den vrede Biorn.
 Da maatte man vel ynke
 Den Bonde med Biv og Born.

De Barsler var heel onde,
 Den Rød var saare stor.
 Reied den usselig Bonde
 Sig dybt for Asa=Thor,

Bød ham Alt, hvad han aatte,
 For Drengens onde Værk.
 Da smile vel han maatte,
 Den rige Kæmpe stærk.

Han ynkedes ved den Qvide,
 Ved Bondens store Nød;
 Hans Miner blev heel blide,
 Han op ham stande bød.
 Han sagde: „Vil du mig give
 Din Son og Dotter bold,
 Da skal de hos mig blive,
 Og føre Stang og Skiold.“

Da maatte sig vel glæde
 Den Bonde af ganske Hu.
 I Staal og Pandserflæde
 Dem Løse førte nu.
 Thialf' og Høfka liden
 Gi deres Glæde dulgte;
 Bestandig trofast siden
 Den stærke As de fulgte.

Thrudvangers stolte Herre
 Drog frem med freidigt Mod;
 Hans Vuffe med hans Kærre
 Til des hos Bonden stod.
 Til Jotunheim at vanke
 Lysted den stærke Mand.
 Droge de Kæmper ranke
 Da mod Troldkæmpe-Land.

Det kan jeg fuld vel sige:
 Thialf' blev en Helt saa god,
 Han var en Kæmpes Ege
 I Førlighed og Mod;
 Det voldte stærken Spijs.
 Dertil var han heel flog,
 Thor monne høit ham prise;
 Han bar den tunge Brog.

Roska, den vene Søster,
 Vel havde Freias Maal;
 Om hendes trinde Bryster
 Sig hvælved blanken Staal.
 Som ingen Mø i Thule,
 Hun smilte kæk og huld;
 Over de Loffer gule
 Bar hun en Hielm af Guld.

Med megen Larm og Bulder
 Gud Thor i Kobber gif,
 Med Miolner paa sin Skulder,
 Med Fasthed i sit Blik.
 Løse var ei betyngtet,
 Med lette Skridt han gled,
 Hans sorte Lof sig slynged
 Ud hvide Brynie ned.

Som nu de Kæmper gode
 Sig raft afsted begav,
 Da pludselig de stode
 For et vredsladent Hav.

De stolte Bolger skummed,
 Og rorte hviden Bund;
 Bredeligt Ugir brummed
 Huult fra sin sorte Grund.

I dybe Klippehaller
 Sidder den Herre svar,
 En Krone af Koraller
 Han om sin Tinding har.
 Han styrer Bolgen dunkel
 Med sin Vaadshage=Stang,
 Bejat med klar Karfunkel.
 Hans Haar og Skiæg er Tang.

Naar med sin Stang han rager,
 Den understærke Gud,
 Da Havet vældigt brager,
 Og seer heel bistert ud.
 Paa Glesey kan I finde
 Hans Muskelthroner staae.
 Han er den Herres Qvinde,
 Hans Datter Bolgen blaa.

Med Riord tidt Forbund fanger
 Den vaade Gud saa tryg;
 Riord paa sin rappe Ganger
 Da rider ad Bolgens Ryg.
 Dens vilde Flugt formindsker
 Bist Havets Rajen ei;
 Forsærdeligt den vrinsker
 Hen ad sin vaade Bei.

Da Thor nu mon fornemme,
 Selv Løse frygtsom stod,
 Da hæved han sin Stemme,
 Og bad ham fatte Mod.
 „Du bød mig selv hiddrage,“
 Sagde den stærke Mand;
 „Nu vil vi ei forsage,
 I hvad der møde kan.“

Thi styrted som en Klippe
 I Havet Asa=Thor;
 Han lod ei Haabet glippe.
 De Andre efterføer.
 Med Hielm og Pandsermærke,
 Opmuntret, uforsagt,
 Strede de Kæmper stærke
 Mod Havets store Magt.

De stemte sig med Bælde
 Igiennem Graad' og Tang;
 Under steile Fjelde
 De horte Havrusang.
 Da giældte det tilviise,
 At bryde vaaden Rum;
 Heit over deres Isse
 Slog Havets hvide Skum.

Det maa Enhver vel sige:
 Den understarke Thor
 I Styrke har ei Lige
 I Himmel, som paa Jord.

Han sine Sener spændte,
 Han hialp de Andre hver,
 Ret som en Hval han rendte
 Forbi de skarpe Skiær.

Kun fielden længe dvæler
 Den understærke Mand;
 Snart Midgardsormens Dvæler
 Bandt til det tørre Sand.
 Da stod de vandbetyngt
 Bed Maanens matte Skin
 Udi en Drk, hvor Lynget
 Dem villed Foden ind.

For falder Maanens Skive
 Fra Himlen ned til Jord,
 For Thor kan modløs blive;
 Han raabte høit de Ord:
 „Nu lader os med hverandre
 Bed dette røde Vins
 Dybt ind i Landet vandre,
 Indtil vi seer et Huus.“

De vandred op i Landet
 Med stor Besværlighed;
 Snart siunk de i Sandet,
 Snart de paa Isen gled.
 Der blæste skarpe Vinde,
 Da segned Roska hen.
 Loke hialp den hulde Qvinde,
 Han var en Qvindeven.

Natten var sort at skue,
 Det hylede fiern og nær,
 Den mørke Himmelbue
 Var fuld af røde Sværd,
 Af Stjerner med Riis og Haler;
 Da skialv den vene Mo.
 Man horte store Hvaler
 Høit snuse i vilden Sø.

Thor blev i Hu da bister,
 Han spændte fast sit Bælte:
 „Utgarde-Løse frister
 De lyse Aegards Helte.
 Han skal os ei forlede,
 Jeg vil hans Frækhed dæmpe.“
 Saa talte i sin Brede
 Gud Thor, den stærke Kæmpe.

Da blev de vaer en Hytte,
 De ginge strax derind.
 Den kunde vel beskytte
 For Kuld og skarpe Vind.
 Dens Rum var saare vide,
 Slikt Huus de saae ei før:
 Dets ene ganske Side
 Var en heel mægtig Dør.

Thi løste de da Brogen,
 De trangte vel til Føde.
 Ung Roska sad i Krogen
 Med Kinder lidet røde.

To fødne Bufflebove
 Da Hungeren fordrev,
 Saa gif de hen at sove,
 Kun Thor aarvaagen blev.

I Døren han sig satte
 Med Haand alt under Kind,
 Sin Miolner han mon fatte
 Med uforfærdet Sind.
 Han maatte sig vel trøste
 Alt ved sin bedste Skat,
 Saa fast han den mon fryste,
 Og stirred i svarten Nat.

Kogleriet paa Heden.

Som Thor med vaagent Dre
 Nu trostlig sad i Mag,
 Da fik han snart at høre
 Et svart og vældigt Brag.
 Havet, som stedse skummed,
 Blev overdøvet brat;
 Det var, som Jorden brummed
 Dybt i den tause Nat.

De sorte Skyer braged,
 Og røde Straaler stod;
 Det var, som Muldet knaged
 Under den Herres Fod.

Men Thor, den Gud for Helte,
Sad rolig i sin Kraft;
Han spændte sit Sværdbælte,
Og svang sit Hammerskaft.

Han raabte med stor Harm
Hen ad den mørke Bei:
„Hvad tør saaledes larme,
Naar Hlorrida ager ei?“
Han kunde sin Kraft ei dæmpe,
Alt slaae den Herre lysted;
Den senestærke Kæmpe
De blanke Plader rysted.

Da monne den Stierneflare
Med Haler af roden Blod
En Totun brat opflare
Alt for den Herres Fod.
I Sovne han sig strakte,
Han var heel stærk og stor,
Hans Krop sig vidt udrafte
Langs ad den nøgne Jord.

Da mon med Miolner hode
Den Herre fiæk og bold;
Han vilde slaae til Døde
I Hast den arge Trolde.
Det var sig Jetten svare,
Han sprang fra Jorden op.
Da monne først aabenbare
Sig hans uhyre Krop.

Han hortest vældigt buldre,
 Han foer saa gramt afsted.
 Han havde brede Skuldre
 Og stærke Knokkelled.
 Ei mindste Ord han sagde,
 En Stang kun var hans Værn.
 De haarde Sener lagde
 Sig om hans Arm som Jern.

Da glemte Thor at hode,
 Ham lysted ei at true,
 Grandt ved de Rius saa røde
 Han monne den Totun skue.
 Han sagde: „Siig mig dette,
 Hvad est du for en Mand?“
 Gienvarde stærken Jette:
 „Jeg er fra Rømpeland.

Vel Skrymner man mig nævner;
 Med lange Stang i Haand
 Jeg slaaer, at snarlig revner
 Hver Ring, hvert Pandserbaand.
 I Hielm og Bargestofe,
 Vel foret blødt med Maar,
 Jeg tiener Utgarde-Lofe
 Udi hans Herregaard.

Ikke du mig behøver
 At siige her dit Navn.
 Sen af en Sværdesløver!
 Du est ei Jettens Gavn.

Dig nævner høit med Ære
Himmel, dertil vel Jord;
Dog liden tyffes mig være
Balhallas Afa=Thor.

Heel ræd du blev tilvisse
Nys ved min sagte Larm.
Med Hielmen om din Jæse
Du naaer ei til min Arm.
Jeg paa min Haand dig sætter,
I alt dit Kobber klæd,
Dog nævnes jeg blandt Jetter
Spærlemmet meest og spæd."

Den Totun ydermere
Saaledes tog til Ord:
„Hvor mon min Handske være?
Har du bortslæbt den, Thor?"
Han kunde sin Spot ei dølge,
Han loe af Balhals Gud.
Da vaagned den Herres Følge,
Dg kom af Hytten ud.

Jetten til Jorden knæled,
Han var saa arg i Hu;
Han ydermere mæled:
„Hvor er min Handske nu?"
Hans tyffe Hielmbuff vaied,
Som Hieldets Granetop;
Han sig til Jorden neied,
Dg løfted Hytten op.

Da saae de Kæmper gode
 Ved aarle Morgenstid:
 Hvad de en Hytte troede,
 Var en Staalhandske viid.
 Jetten den monne tage,
 Han trak den paa til Gru.
 Da monne brat forsage
 De Kæmper af ganske Hu.

Thor hortes da at tale,
 En Selt saa fiæk og huld;
 Han monne dem vel hufvale,
 Han var saa tillidsfuld.
 „Gi Kraften i at voge
 Bestaaer,“ saa var hans Ord;
 „En Ulv tidt vog en Dge,
 Var dog ei nær saa stor.

Jeg kan vel sige dette:
 Gi skal mit Mod forgaae,
 Skiondt denne fule Jette
 Lader til godt at flaae.
 Jeg føler dog tilfulde
 Min hele Guddomskraft;
 Ondt var det, hvis jeg skulde
 Mistroe mit Hammerskast.”

Det var sig Jetten svare,
 Han støtted sig til Spiid:
 „Hvad driver Thor at fare
 Saa langt fra Åsgard ud?

Hvad vil du, kiære Herre!
I denne Drk paa Sand?
Hvi stander uden Kærre
Thor i Troldkæmpe-Land?"

Da svared med stor Vre
Den Gud, for Helte kiær:
„Mig lyster her at være,
Og derfor er jeg her.
Alt om din Drot hiin sorte
Jeg hørte mangt et Ord;
Snart inden for hans Porte
Staaer Valhals Asa=Thor.

Jeg vil den Helt dog skue,
Ja gieste ham dertil;
Jeg frygter ei hans Lue,
Og ei hans Trolddomsspil.
For altid Jetter skialfe,
Naar frem treen Asa=Thor."
Da smilte Rosk' og Thialfe
Til deres Herres Ord.

Naabte da Jetten svare,
Saa det i Bierget klang:
„Du sætter dig i Fare,
Lad af med denne Gang!
Giennem de sorte Stænger,
Som hegner Utgards Hiem,
Sig ingen Asa trænger
Hidtil ustraffet frem.

Lad af, du hvide Aser!
 At nærmes dig min Drot.
 Hvad hjælper det, du raser?
 Det blier din Skam og Spot.
 Du kommer ei som Frænde,
 Du har et fiendtligt Sind.
 Det bliver din Glende,
 Saafremt du gaaer derind.

Vend om, vend om, tilbage,
 Op til dit lyse Hiem!
 Hvad gavner dig at drage
 Blandt Lyn og Tidsler frem?
 Et Hav, hvor Bølger trille,
 En Drk, hvor Stormen tuder,
 Blev sat, for at adskille
 Jetter og lyse Guder.

I Lyst, som aldrig savnes,
 I Epil og Vaabendands
 De stolte Guder savnes
 Af Solens varme Glands.
 Jer Nornen har beskieret
 Et lystigt Herskerliv;
 Borde tilbedt og æret
 Af Mand, saavel som Viv.

Jetter og sorte Trolde
 Gif et heel andet Mærke.
 Inden Fjeldets Bolde
 De voxe kæmpestarke.

Gi Jordens Børn dem dyrke,
Til Skrak de bryde frem,
Thi Klippens Kraft og Styrke
Gaae de i mørken Hiem.

Sort Bolig blev os givet,
Kun lys af Branden rød;
Som Aser bringe Livet,
Vi bringe Skrak og Død.
Os Mulmet oftest skjuler,
Vi diærvt med Røller slaae;
I vore dybe Huler
Selv Guder gysse maae."

Thor monne svarligt studse,
Slog Hamren mod sit Skjold;
Han sagde: „Onde Thusse!
Du est en arger Trolde.
Min Miolner nu ei langer
Op mellem dine Bryn;
Men sad jeg i Thrudvanger,
Jeg knuste dig med Lyn.

Hvor vover Utgards Kæmpe
At tale saa til Thor?
Vil du mit Mod neddæmpe,
Du Myr' i svarten Jord?
Skiondt du dig hoit kan række
Fra disse Tidsler ud,
Tro ei, du kan forstrække
Valhallas stolte Gud!"

Han sagde ydermere
 Den Herre saa mangelund:
 „Var der af Jetter flere,
 End Sand paa Havsens Bund,
 End Dgler i Nastronds Sale,
 Det var mig lige Skiel;
 Det skulde mig ret husvæle,
 At slaae enhver ihjel.

De Guder, Helte dyrke
 Med Gld og Offerblod,
 Til Kraft og selsom Styrke
 Med Dannished og Mod.
 Troer du, at Morkets Jetter
 I Magt os overgaaer?
 At Asa-Thors Jdrætter
 Selv under Lokes staaer?

Du svulne Svamp tilviise
 Med lustigskiore Spær!
 Jeg burde klove din Jøse
 Med dette gode Sværd.
 Vel Jordens Born maae bløde
 For eders grumme Tand;
 Men Thor kan eder døde
 Blot med sin Skjolderand.

Den graa Alfader satte
 Jer hen i sorten Hiem;
 Blandt Luer og Biergets Skatte
 I lumst kun bryde frem.

Kun Ratten eder maner,
Da faaer I Overhaand;
Er Livets lumske Baner
Med lange Spiid i Haand.

Paa Lys I stedse puffe,
Dertil hver Kraft saa god;
Derfor I Diet udhugge,
Og drikke Hiertets Blod.
Efter alt Godt at dræbe,
Som Ulv og hungrig Bjørn,
Kun dirrer eders Læbe,
I blege Rattens Børn!

Men Aserne fik Bælde
Med Viisdom og med Raad.
Vi skal vel eder fælde,
Saa er af Nornen spaaed.
Vi skal jer brat nedknuse;
Bierget blier eders Grav.
Da eders Blod skal bruse,
Som et fortvivlet Hav.

Selv eders Slægt i Bierge,
Med Hammer og med Tang,
De listigfloge Dverge
Maae eders Undergang.
De smedde mangt et Stykke
Til Østens lyse Æt;
Dem skal vi eengang smykke
Med eders røde Ivæt.

Mislnur, min tunge Hammer,
 Gav mig en Dverg saa god;
 Under dens dybe Skrammer
 Fremplibler Dødsens Flod.
 Disligest dette Bælte,
 Som gjør mig stærk og stor.
 Thi frygt den Gud for Helte!"
 Saa taled Asa-Thor.

Det var sig Jetten svare,
 Ringled med Pandserbaand.
 Thor stod i Harnisk klare
 Med Mislnur hoit i Haand.
 Da gøs den arge Jette
 Alt ved den Herres Mod.
 Han sagde: „Vi vil ei trætte,
 Du ædle Kæmpe god!

Jeg vil dig Beien vise
 Til Utgards fierne Hiem.
 Jeg skal dig vel bespise,
 Mens her vi vandre frem."
 Han sagde ydermere:
 „Du est en tapper Mand;
 Kiært vil det Løse være,
 At see dig i sit Land."

Ginge de Kæmper gode
 Langs med den stille Sø.
 Da var ei ræd til Mode
 Selv Røska, den vene Mø.

Skrømner, stærken Kæmpe,
Gif med en Brog foran;
Da monne Breden dæmpe
Gud Thor, den stærke Mand.

Som nu de længer ginge,
Blev Beien mere god.
De holde Kæmper finge
Derved vel Kraft og Mod.
De vandred langs en Slette;
I roden Aftenstund
Stode de Kæmper trætte
Brat for en løvrig Lund.

Da sagde Jetten svare,
Han Brogen synke lod:
„Nu vil vi meer ei fare,
Du ædle Asa god!
Alt i den grønne Skygge,
Hvorhen de Fugle tye,
Der vil vi hvile trygge
Til aarle Morgengry.“

Løfted han Brogen snarlig
Da ned med stærken Haand,
Bad Thor at fare varlig
Alt med dens mere Baand.
Han sagde: „Du vil finde
En Nadver her at staae,
Saa god, som nogensinde
Du den hos Sig kan faae.“

Den skulderbrede Jette
 Gik bort med disse Ord.
 Han monne ned sig sætte
 Alt paa den grønne Jord.
 Udi de stille Skove,
 Udi det lune Læ
 Den Jotun monne sove
 Under et lovsfuldt Træ.

Gud Thor, dertil vel Løse,
 Samt Thialf' og Roska hvid,
 I Hielm og Bargestofe,
 I svalen Aftenstid
 Paa Græsset ned sig satte,
 Saa hungrig ved den Gang.
 De monne Brogen skatte,
 Dertil den Kampen lang.

Da sagde Thor med Gre,
 Den understærke Mand:
 „Vi maae det mage, Kiære!
 Alt Skrymner ei klage kan.
 Han bad mig varlig tage
 Om Brogens mere Baand;
 Derfor, o Roska! sage
 Jeg gier den i din Haand.“

Sank da med venlig Billie
 Alt under grønne Træ
 Roska, den hvide Lilie,
 Paa sine runde Knæ.

Den Knude fast var knyttet,
 Tæt slyngte sig de Baand.
 Det Arbeid lidet nytted;
 Træt sank den spæde Haand.

Thor fra mosgroede Stene
 Til Thialf' da raabte saa:
 „Du vil vist ei formene,
 At vi vor Nadder faae.
 Din Søster Intet mægter,
 Den fagre Rosenkind;
 Løs du de skjøre Hægter,
 Som slutte Skatten ind!“

Da Thialf' paa Hug sig satte
 Med Brogen mellem Been,
 Dens Baand han vel mon fatte,
 Den Kæmpe var ei seen.
 Først pilled han med Lempe,
 Men løsned ingen Snor;
 Raabte den stærke Kæmpe
 Da hen til Asa=Thor:

„Elig Knude ei man bryder
 Med en lemfældig Haand;
 Klogt gior du, hvis du byder
 At rive sonder de Baand.“
 Alt ved den lyse Maane
 Da svared Asa=Thor:
 „Dem har jeg lovt at skaane,
 Og bryder ei mit Ord.

Lofe, du holde Kæmpe,
 Min snilde Folgesvend!
 Jeg vil min Lyst ei dæmpe,
 Gaf du til Brogen hen.
 Hvad der for Jordens Slægter
 Er tungt, ja skiult i Len,
 Det troer jeg vel du mægter,
 Du fagre Laufeis Son!"

Det vil jeg ei fordølge,
 Da gif den snilde Gud;
 Hans sorte Lof mon følge
 Ned ad det hvide Skrud.
 Lofe den Brog i Hænde
 Da tog med megen Lyst —
 Men Intet det monne bevende
 Alt efter lange Frist.

Da smilte Thor hiin fæste,
 Han reisste sig fra Steen;
 Han monne svarlig hæste,
 Han var ei længe seen.
 Han greb om Baandets Ender,
 Saa kjær var ham den Brad —
 Men med de stærke Hænder
 Han skilte Intet ad.

Greb da den Gud i Brede
 Sit Sværd i største Hast;
 Han trak det af sin Skede,
 Han hug paa Knuden fast.

Heel kraeftigt da han hugged,
 Han brugte vel sin Haand —
 Men end bestandig luffed
 For Brogen de seige Baand.

Da hæved Thor hiin stærke
 Sin Miolner med Hænder begge.
 Han sagde: „Jeg kan mærke,
 Alt Trollden mig vil gieffe.
 Thi vil jeg nu ham dræbe
 Alt for hans onde Værk;
 Mit Jern i Blod skal flæbe
 Paa brystne Pandserfærk.“

Gif for den Trolld at døde
 Gud Thor da hen i Mag.
 Han monne med Miolner hode,
 Han slog et vældigt Slag
 Ret midt udi hans Pande
 Mellem de tykke Bryn.
 Det maatte de Kamper sande,
 Det var et svarligt Syn.

Det var sig Jetten svare,
 Han Diet halv oplod;
 Han saae, i Harniff klare
 Thor ved hans Side stod.
 Han sagde: „Hvi blev jeg vaagen?
 Faldt ned paa mig et Blad?
 Hvor staaer det sig med Brogen?
 Har du nu skilt den ad?“

I Harm da Thor mon blusse,
 Han bed sig i sin Labe.
 Han tænkte: „Du onde Thusse!
 Jeg skal dig dog vel dræbe.“
 Jetten ei længe skumled,
 Han sov paa grønne Bold.
 Høit det i Skoven rumled,
 Saa snorked den lede Trolld.

Slog da med Kraft og Harm
 Gud Thor kun lidet blidt.
 Han hæved sine Arme
 Heel mandeligt og tidt.
 Der gnistred Ild og Flamme,
 Den Gud var vred i Sind;
 Thi sank den tunge Hammer
 Vel dybt til Næbet ind.

Det var sig Jetten stærke,
 Trak lidet med sin Mund;
 Han sagde: „Jeg kan mærke,
 Jeg sover i en Lund.
 For tidt jeg bliver vaagen,
 Nu faldt der ned et Bær.
 Hvor staaer det sig med Brogen?
 Nu dog vel løst den er?“

Derpaa sig Trollden vendte,
 Og sov paa blodent Jord.
 Da fast sit Bælte spændte
 Den stærke Aja=Thor.

Høit lod hans Stemme klare
Til Odin op i Sky;
Da monne den Fugleskare
Forsærd af Skoven flye.

Hans Dine stod i Lue,
Der hørtos stærke Skrald,
Han hug af al Formue
Mod Jettens Pandeskal.
Strakte sig stærken Jette
Heel modig da og seen.
Han sagde: „Hvad er dette?
Nu faldt der ned en Green.“

Derpaa han langsomt reiste
Sig høit fra Græsjet op.
Da Morgensolen kneiste
Alt over Skovens Top.
Han sagde: „Nu det bliver,
O stærke Thor! vel bedst,
At du dig did begiver,
Hvor du din Hu har fæst.“

Gik da heel blid og rolig
Den skulderbrede Trolld
Mod Utgards mørke Bolig
Alt med sin Stang og Skiold.
De store Utgards Porte
Man i det Fierne saae,
Befæst med Stænger sorte,
Samt Bolt og mægtig Slaa.

Da strakte svaren Thuse
 Mod Utgard ud sin Haand;
 Han sagde: „Gi du studse
 For disse stærke Baand!“
 Han lagde Thor i Hænde
 Et Spyd med Staal paa Top.
 Han sagde: „Med dets Ende
 Du støder Porten op.

Nu jeg Farvel maa sige,
 Jeg kan ei længer gaae.
 I Utgard=Lokes Rige
 Fleer Jetter I see vil faae.
 Lad eder ei forfærde,
 Gaaer frem med rolig Fod!
 I har jo stærke Sværde,
 Dertil vel Kraft og Mod.“

Derpaa sin Raas han satte,
 Mens fast han Brogen bandt,
 Hen mod de Klipper bratte
 I Nordens fierne Kant.
 Han gik med Skridt heel svare
 Hen mod den Biergerad.
 Da drog den Kæmpeffare
 Mod Utgards skumle Stad.

Thor i Helheim.

En Saga fast utrolig
 Jeg nu kundgiøre maa:
 Mod Utgards fierne Bolig
 Monne de Kæmper gaae;
 Hvert Skridt de monne tage,
 Da var det ligerviis,
 Som gled de to tilbage
 Hen paa den glatte Jis.

Da monne Beien dale;
 Det gif i Dybet brat.
 Man hørte Haner gale,
 Det blev til mørke Nat.
 Da Thialf' og Roska gyste,
 Men frem gif Usa=Thor;
 Hans Harnisf for dem lyste,
 De traadte i hans Spor.

Alt mere dybt de stege
 Ned i det steengraa Fjeld;
 Da saae de Skygger blege,
 Og hørte Rildevæld.
 Gud Thor ei længe hviled,
 Han slog sig ei til Taal;
 Med raske Skridt han iled
 Hen mod sin Jdræts Maal.

Som nu han frem sig skyndte
 Heel fro og trøstelig,
 Da Mørket snart begyndte
 I Lys at tabe sig.
 Man skued Fjeller blaane
 Udi den dybe Grøft;
 Glimt af den blege Maane
 Faldt i en Klippekløft.

Da kom de til en Laage
 Udi den Klipperad;
 Der monne to Skygger vaage,
 De tæt for Døren sad.
 De vare dødtligblege
 Og under Dine blaae;
 De op fra Bænken steg,
 Og paa det Følge saae.

Den Ene var en Qvinde,
 Den Anden var en Mand;
 Sligt Folk man ingensinde
 Saae i et andet Land.
 De monne svarligt fryse
 Udi det kolde Hiem.
 De toge til at gyse,
 Da Thor tiltalte dem.

De havde Hieme sorte,
 Hver løfted Hamren sin;
 Foruden Båndersfiorte
 De stod i hvide Liin.

De Hamre graalighvide
 Var giort af Dodingbeen;
 De lod dem mat nedglide,
 Da Asa-Thor fremtreen.

De sagde: „Ingenfinde
 Slig Skare for hidkom.
 Hvad søger I derinde?
 Vend om, o Flok! vend om.“
 De monne svarligt sufte
 Udi den skumle Braa;
 De sagde: „Vi mon indlutte
 Kun dem, som doe paa Straa.

Hvad vil I Kæmper stærke,
 Som gloder i liflig Kraft,
 Forinden Sprinkelværke,
 Hvor ingen Fryd er havt?
 Hvor blaffetbleg en Qvinde
 Uddeler Sorg og Qualm
 Blandt dem, som boe derinde,
 Hendsæt paa Bænkehalm?”

Da sagde Thor hiin stærke
 Til Nost' og sine Mand:
 „Nu kan jeg fuld vel mærke,
 Hvor vi er vandret hen.
 For Helheims sorte Grotter
 Vi nu tilvisse staae.
 Løse! din blege Dotter
 Vi snart at see vil faae.“

Da skælved Lofe fage,
 I Kinden steg hans Blod,
 Han vilde gaae tilbage,
 Han blev i Hu saa mod.
 Han sagde: „Jeg vil ei skue
 Min Æt saa drovelig;
 Til Æsgards lyse Lue
 Jeg atter svinger mig.“

Da raabte Thor hiin faste,
 En Gud saa god, som stærk:
 „Du maa dig ei forhaste
 Med overilet Bærk.
 Hvad nytter Sorg hiin svare
 Vel over Skiebnens Bud?
 Lad brat sliig Daarskab fare!
 Den sommer sig ei en Gud.

Alt af en Jetteqvinde
 Du dig bedaare lod.
 Det Gode ingensinde
 Sprang ud af Jetteblod.
 Men vist din Elskovsbrynde
 Stod udi Skuldas Bog;
 Hun monne din Daad fremskynde,
 Den Norne viis og flog.

Man for din Æt maa gysse,
 Men hvo foragter den?
 Den skabtes til at kysse
 Guder, saavel som Mænd.

En Angst, som ulmer, flammer,
Og bryder voldsomt ud,
Den kun fra dig nedstammer,
Du underfulde Gud!

Hvor heldigst Livet gløder,
Hvor det i Kraft bestaaer,
Der altid Frygten møder
For at det snart forgaaer.
Saaledes Fenris skrækker
I Balhals bedste Lyst;
Hans Blik en Frygt opvækker
Selv udi Odins Bryst.

Hvad var vort Aegard vide
Vel frem for Jordens Hiem,
Hvis ikke Sorg og Qvide
Og Død adskilte dem?
Den eviglumske Smerte,
Ret som en Enog saa grøn,
Omvinder Jordens Hierte;
Det, Loke! er din Søn.

Vel var det, Asa fiære!
At Hel du avled stærk;
Hun bør høit agtet være,
Hun straffer Nidingsværk.
Hun er min Hevnerinde,
Hun tugter rædde Mænd;
Thi lad din Sorg forvinde,
Og vend ei om igjen!"

Alt ved den flogne Tale
 Forsvandt da Lofes Frygt.
 Han monne sig husvæle
 Alt ved den Herres Klogt.
 Sit Spyd Gud Thor da hæved,
 Og stødte Døren ind;
 Den let tilbage svæved,
 Ret som et Blad for Vind.

Da saae man Thor at drage
 Med sine Mænd afsted.
 Høit Hallen monne gientage
 Den Skares tunge Fied.
 Det var sig Roska liden,
 Den sagre Lilievaand,
 Hun vandred Thor ved Siden,
 Og holdt ham ved hans Haand.

Igiennem frumme Gange
 Kun svage Lys de saae;
 De var saa saare trange,
 Der var heel ondt at gaae.
 Da pludselig de skued
 En Hule hen mod Nord,
 Hvor Stenen høit sig bued
 Udi en Sal saa stor.

Der sad langs Bæggens Side
 De rædde Helheims Mænd;
 De var saa syglighvide.
 Thor vandred mod dem hen.

De var saa saare bange,
De spædte Angstens Eved.
Om deres Liv en Slange
Tæt slyngte sig, og bed.

En Stol høit monne stande
Alt under hvælvet Steen;
Den var af Hovedpande
Og skjøre Dødningbeen.
Der saae man Hel at true,
Halv var hun hvid mod Fod,
Mod Isjen blaa at skue
Af underlobet Blod.

Et Dødningbeen hiin hvide,
Bel bleget i Maanefkin,
Hun strakte ud til Dvide
Med et hevngierrikt Sind.
Det monne muldent lugte,
Hun svang det som en Baand;
Som Kongespiir hun brugte
Det i sin klamme Haand.

Der var saa tyst derinde,
En Liiglugt overalt;
Der røres ingen Binde,
Kun hule Suf giengialdt.
Tre Fakler blaalig lued,
Bed hver en Dødning stod;
Man idel Rædsel skued,
Kun intet Spor af Blod.

Da saae man Thor at smile,
 Han vendte sig omkring,
 Han monne hurtigt ile
 Hen i de Dødes Ring.
 Han raabte høit derinde
 Da disse strenge Ord:
 „Saa gaae det hver en Qvinde,
 Som ei tør følge Thor!

J usjelige Daarer,
 Som frygted Saar og Død!
 Nu Hel jer evig saarer
 Med Dval og bitter Red.
 J lod ei Hielmen hvælve
 Om Jæsen kjaekt i Strid;
 J skabtes til at skiælve,
 Saa skiælv til evig Tid!”

Derpaa den strenge Kæmpe
 Treen fast for Hela frem.
 Han monne Stemmen dæmpe
 J hendes mørke Hiem.
 Han sagde: „Gustine Qvinde!
 Retfærdigt straffer du;
 Dog staaer jeg ei herinde
 Med en frivillig Hu.

Til Utgards Drot at drage,
 Dertil stod fast mit Sind,
 Da monne han det saa mage,
 At her jeg vandred ind.

Thi siig mig, hvis du mægter,
 Hvad Aaas jeg tage maa,
 For til de stærke Slægter
 I Totunheim at gaae!"

Da skreg til Mielners Svinger
 Hel med sin Stemme styg;
 Det klang, som Sværdet klinger
 Udi en Pandferryg:
 „Forlad min sorte Bue!
 Gak frem! Snart est du der.
 Det blænder mig, at skue
 Din Sundheds Rosenstær."

Da vinkte brat behænde
 Gud Thor med dristigt Blik.
 Sig Løse bort mon vende,
 Da Hel forbi han gif;
 Fast han sit Die luffed,
 Saa tung var ham den Gang.
 Hun jaae paa ham, og juffed,
 I hendes Spiir det klang.

Det vil jeg ei forfølge,
 Da gif den stærke Gud
 Alt med sit lidet Følge
 Af Hulen snarligt ud.
 Igiennem Bierget vide
 Han foer paa hurtig Fod;
 Paa Fjeldets anden Side
 Den Gud da snarlig stod.

Thor kommer til Utgard.

Da laae ret for hans Die
 Den store Utgardsstad.
 Det mon ham vel fornoie,
 Han blev i Hu saa glad.
 Af store Biergerader
 Var Byen sluttet ind;
 Bed Porten Mand i Plader
 Sad der med Haand paa Kind.

Hen fra de grønne Bolde
 De smilte til hans Hammer;
 De havde Klippefjolde,
 Og Spyd af Granestammer.
 Gud Thor gif uforsærdet
 Afsted med sine Mand.
 De Jetter hæved Sværdet,
 Men sænkte det igien.

Det Jettespyd hiin lange,
 Som Thialfe trolig bar,
 Gud Thor da monne fange
 Alt med sin Kraft saa svar.
 Hardt det mod Porten stævned,
 Saa det i Bierget klang;
 Da brat de Bolte revned,
 Med Gny den Port opsprang.

Da monne Rosta skælve,
 Hun fandt sig i et Huus,
 Hvor Klipper høit mon hvælve,
 Og skjulte Dagens Lius.
 En Bæg af Marmor hvide
 Stod for dem blank og blot;
 Der, finge de at vide,
 Var Utgard-Lokes Slot.

Udi den skumle Bolig
 Ei skinte mindste Sol;
 Der sad den Høvding rolig
 I steenudhugne Stol.
 Omkring den Drot hiin svare,
 Som der saa trostigt sad,
 Stod udi Harniss klare
 En treleds Kæmperad.

Thor monne paa ham stirre,
 Den stærke Gud, saa trygt;
 Han saae hans Læbe dirre
 Af underkøet Frygt.
 Han rørte ei en Sene,
 Han var som Marmor graa;
 Med røde Edilstene
 Paa Asa=Thor han saae.

Udi den dybe Hule
 Der var stort Mørk' og Qualm.
 Han slog mod Skjoldets Bule
 Alt med sin Kiølv af Malm:

Da lyste Biergets Kløster
 Med Solv og røden Guld,
 Ild giennem dybe Grøfter
 Sprang frem af sorten Muld.

Alt ved de stærke Faller
 Den Drot da talte saa:
 „Du seer, at Loftet vakler,
 Thi er det bedst, at gaae.“
 Sit Blik Gud Thor da hæved,
 Da han de Ord fornam;
 Han saae, en Klippe bæved,
 Og vilde knuse ham.

Han sagde: „Det maa synke,
 Som ei kan hæve sig.
 Du skal mig ikke ynke,
 Hvis Stenen dræber mig.“
 Den Klods med megen Bælde
 Da faldt fra høien Kløft
 Ned i de hule Fielde —
 Og fyldte Gulvets Grøft.

Da aabned sig en Laage
 I Biergets Side stor,
 En hvid og desig Laage
 Ud af sit Gjemme foer.
 Den monne rundtom fare,
 Som i en Bolgedands;
 Omkring den Asa=Skare
 Den lagde sig i Krands.

Da smilte Gudens Læbe,
 Han saae paa Jetten stivt:
 „Dit Fiend mig ei kan dræbe,
 Og heller ei din Gift.
 Valhalla jeg forlader,
 Jeg er sædvanlig tryg,
 Als Odin er min Fader,
 Min Moder kaldes Frygg.“

Da spæred brat behænde
 Den fule Utgards Drot:
 „Jeg veed vel, til hvad Ende
 Du kommer i mit Slot.
 Jeg veed, fra hvem du stammer
 I lysen Alædebon.
 Dog strækker ei den Hammer,
 Du har udi din Haand.

Du til din Styrke sætter
 For stor og dristig Lid.
 Husk: Jetterne er Jetter,
 Og det fra Arilds Tid!
 For Aserne de leved
 Med megen Bælde stor,
 Da ikke tænkt var blevet
 Paa Miolner og paa Thor.

Bed Verdens første Tide,
 For Nogen Lyset saae,
 Var Gab i Afgrund vide,
 Men endnu intet Straa.

Mod Norden Jis og Laage
 Da laae i Niffelhiem,
 Fra Muspels sydre Laage
 Foer Jld og Gnister frem.

Da mødtes Hedens Binde
 Med Riimsfrost i den Grav;
 De blandede sig derinde,
 Og der blev Draaber af.
 Jld monne Kulden dæmpe,
 Og Kulden atter Jld;
 Deraf fremstod en Kæmpe,
 Den stærke Ymer vild.

Han blev en vældig Fader
 Til alle Trolde's Æt,
 Som nu i Biergets Rader
 Med megen Kraft er sæt.
 Var da ei til din Kærre,
 Som nu saa stolt du seer."
 Da svared Thialfes Herre:
 „Lad mig kundgiøre meer!

Jeg skal dig vist giengielde,
 Fortælle Sagnet tro:
 Da ved Alfandurs Vælde
 Blev til Audumble Ro.
 Hun slitted Riim af Stene,
 Da sprang vor Stamme god
 Af kolden Kraft ei ene,
 Men og af Riid og Blod.

I kolde stille Kræfter
 Sig blandte rorigt Liv.
 Da Bure blev; derefter
 Blev Bor, han tog en Biv
 Af eders Kæmpestamme,
 Heel skion og mild at see.
 Deraf sprang frem i Flamme
 Gud Odin, Vil' og Bee.

Hvad hele Verden aatte
 Udi sit dunkle Hiem,
 Sig sammenhobe maatte,
 For os at bringe frem.
 Først mangan Eggestamme
 Maa vore, hugges smaa,
 For der med liflig Flamme
 En Alterild kan staae.

Derfor, o sorte Jetter!
 Saae I først Vysset her.
 De første As-Idrætter
 Var dem, at knuse jer.
 Vi Ymer snart mon dæmpe,
 Han ei vor Kraft modstod;
 Da hver en Jettekæmpe
 Flux drukned i hans Blod.

Vi kasted ned med Jorden
 Hans Krop i Evalsgets Grav,
 Deraf vi skabte Jorden,
 Af Blodet Jordens Hav,

Ud af hans Been de fierne
 Bierge med megen Gru,
 Skyerne af hans Hjerne;
 Der drømmer den endnu.

Hans tykke Dienbryne
 Blev sat i mangel Rad;
 Deraf blev snart tilsyne
 Den store Midgards Stad.
 Hans hvalvethoie Pande
 Vi spændte ud derpaa.
 Da Himlen mon opstode;
 Den farved Freia blaa.

Med muspelheimske Gnister
 Vi pryded den i Hast;
 Nu Stiernen aldrig mister
 Sit lyse Straalekast.
 Udi sin Glands hiin klare
 Den høit paa Himlen staaer,
 Mens Afsers stolte Skare
 Paa den med Fodder gaaer.

Vi tvende Træer mon sælde
 Alt ved hiin store Sø;
 Da blev ved Gunders Bælde
 En Evend, dertil en Mo.
 Den Evend frem monne komme
 Af Egens Bul, saa fiak;
 Moen, den hulde Blomme,
 Sprang af en Rosenhæk.

Afsur og Embla klare
 Blev ikke lidet glad,
 Da vi dem hen lod fare
 Til Midgards store Stad.
 Vel alle Jordens Hære
 Sprang frem af deres Rod,
 Som nu os Guder ære
 Med Ild og Offerblod.

Det Sagn er vel i Minde:
 I Jettens Nederlag
 Bergelmer med sin Qvinde
 Kun undkom paa et Brag.
 Fra dem alene stammer
 Du med din Kæmpeæt,
 Som nu blandt Malm og Flammer
 I Biergets Dyb er sæt.

Til disse mørke Sale
 Vi bragte eder hid.
 Hvad har du da at prale
 Om ældre Fodselstid?
 Af Aser overvundet
 Med alt dit Kogleri,
 Gist du til Fieldet bundet,
 Og kun om Ratten fri.

Men ret som Ufrud vilde
 Udbreder sig heel snart,
 Saa gaaer det ogsaa, ilde,
 Med eders Kæmpeart.

Mod Asers Hær hiin faste
 I atter prøve paa
 Jer dristigt at formaste;
 Men det skal ilde gaae.

Ei nok, at I fordærve
 Den holde Asurs Et,
 Og mangt et Rov erhverve
 Bed skammelig Idræt;
 Men selv de Altre faste,
 Som staae for Valhals Gud,
 I vover at fuldkaste,
 Og slukke Flammen ud.

Derfor fra Odins Rige
 Jeg kommen er herved,
 For dig, o Trolld! at sige,
 At jeg din Trædsfhed veed;
 At Valhals Herre mægter
 Blot ved et Ord saa brat
 De jotunheimske Slægter
 Vel at fordærve plat."

Thors Blik stod heit i Lue
 Bed disse strenge Ord;
 Han var heel skion at skue,
 Den stærke Asa-Thor.
 De gyldne Plader lyst
 Ham paa det hvalte Bryst.
 I Len hver Jotun gyste,
 Han stod saa rolig, trost.

Taus i de vilde Flammer
 Han skued nær og fiern;
 Han løstet op sin Hammer,
 Saa tung, af drevet Jern.
 Ned giennem Fjeldet dandsed
 En solklar Klippebæk,
 Den ved hans Fodder standsed,
 Hvor den blev stum af Skræk.

Da sagde Zetten sage,
 Den feige Utgards Drot:
 „Jeg lader dig ei drage
 I Brede fra mit Slot.
 Du skal din Fod her fæste
 Endnu en stakket Tid.
 Jeg vil dig venligt gieste,
 Da du est kommen hid.

Vi vil alt uden Brede,
 Naar Ingen meer er træt,
 En Leg her tilberede,
 Som sommer Heltes Æt;
 Saa kan vi uden Harme
 See udi Kappelyst,
 Hvo der har stærkest Arme
 Og mandigst Kampetryst.“

Sit Ja til denne Tale
 Gav Thor med villig Hu.
 I guldbesprængte Sale
 Dem Drotten førte nu.

Et Bord af Marmor hugget
 Stod der paa gyldne Been.
 Da blev heel svarlig druffet
 Af huul Karfunkelsteen.

Da toned Rildevældet,
 Alt Solv i Bierget flang,
 Høit Stormen lod i Fjeldet,
 Det var en selsom Sang.
 Gud Thor ved Roskas Side,
 Samt Thialf' og Loke froe
 Sad udi Salen vide;
 Heel lysteligt man loe.

Gjøgleriet i Utgard.

Da ved de brede Borde
 De Kæmper rundt nu sad,
 Tog Loke snildt til Orde,
 Den muntre Asa glad;
 Han mon ei længe tøve,
 Han raabte skiemtsom Viis:
 „En Leg vi strax vil prøve,
 Hvori jeg vinder Priis.“

Utgarde-Lof' behænde
 Da mellem sine Mænd
 Til Loke sig mon vende,
 Og sagde: „Siig os den!“

Løfe med megen Glæde
Greb til en Brad paa Stand;
Han svared: „J at æde
Gi findes min Overmand.

Al hvad jeg nys har fristet,
Vel Madlyst man kan faae;
Den Kraft, man haver mistet,
Man atter søge maa.
Du haver stærke Giester,
Som ogsaa her kan feide;
Thi lad din Kiøgemester
J Stegerjet vel arbeide!”

Da sagde Utgards Herre
De skiemtefulde Ord:
„Der er fast Intet værre,
End hungrig at gaae fra Bord;
Dog skal du mærke, Kiære!
Skiondt du est Kostens Ven,
At du kan Intet tære
Mod een af mine Mænd.”

As-Løfe brat mon studse,
Han hurtig reiste sig,
Han sagde: „Onde Thussø!
Troer du at skrække mig?”
Kaldte da Drotten svare,
Heel listigt han mon lee.
Da monne sig aabenbare
En Totun, sær at see.

Han sprang af mørken Kammer,
 Sin Husbond brat han lod.
 Heel underlige Flammer
 Sig i hans Harnisk brød:
 De fleste vare gule,
 Nogle var rød' og blaae.
 Den Trolde ei monne skule,
 Riækt han paa Guden saae.

Hans hvasse, stærke Tænder
 Sad i en dobbelt Rad;
 Selv paa hans Fingrender
 I Neglers Sted de sad.
 Hver Tand heel selsomt lyste
 Alt med en Flamme stor.
 Ung Roska svarligt gyste,
 Af Skræk hun sammenfoer.

Da bortsvandt Fiældets Skygge.
 Sig Loke reiste op,
 Han sagde: „Du kan tygge,
 Seer jeg, med al din Krop.
 Dog, om du ogsaa bruger
 Hvert Lem saa mangelund,
 Troer jeg, ei meer du sluger,
 End Loke med sin Mund.“

Et Fad man da indbragte,
 Vel hamret ud af Guld.
 Utgarde=Lof' det lagde
 Med lækre Brade fuld.

Den Trolld, heel sær at skue,
Samt Lofe, den stærke Mand,
Da aad af al Formue,
Det siger jeg for sand.

Alt ved den ene Ende
Stod Trollden for det Fad,
Alsa=Lof' behænde
Ret for den anden sad.
Da blev heel svarlig sluget,
Det var stor Lyst at see;
Paa een Gang midt i Truget
Da baade mødtes de.

Da havde Lofe Riødet
Reent ifra Benet ædt,
Som der for ham var sødet;
Han var da saare mæt.
Dog Jetten ei alene
Havde ædet den halve Mad,
Men og de haarde Bene,
Dertil det gyldne Fad.

Da blev stor Spøg og Latter,
Selv Thor heel svarligt loe;
Roska, Bondens Datter,
Var da i Hu saa fro.
De Giester alle tillige,
Som sadde i Middagsstunden,
Den Dom da mon affige:
At Lofe var overvunden.

Da sagde Utgards Fyrste
 Til Thialf i Brynien blaa:
 „Da dog ei meer vi tørste,
 Lad os meer Latter faae!
 Vor Gammen i at spøge
 Vi finder alle nu;
 Thi lad os og forsøge
 Nu dine Kræfter, du!“

Da svared Thialf hiin gode:
 „Hvad kalder du Forsøg?
 Du maa dig ei hovmode
 Ved Asa=Lokes Spøg.
 Han klædte mig i Plade;
 I gjør mig ingen Meen,
 Skiondt I kan sluge Fade,
 Dertil, som Hunde, Been.“

Den skulderbrede Jette
 Til Thialfe atter skreg:
 „Vi vil herom ei trætte;
 Siig nu kun frem en Veg!“
 Da svared Thialf behænde,
 Han lagde sit Harnisk hen:
 „Saa vil til Maals jeg rende
 Med een af dine Mænd.“

Da skreg den Drot i Bierge:
 „Slig Veg er saare god.
 Naar man sig ei kan væрге,
 Saa bruger man sin Fod.“

Fader os ei spilde Tiden!
 Elig Leg du vist forstaaer;
 Dog troer jeg, Tommeliden
 Dig fuld vel overgaaer."

Thialf' rynked sine Bryne,
 Han beed i Læben sig.
 Da blev der snart tilsyne
 En Dverg heel underlig:
 Saa smidig som en Bue
 Han var, men lidet før;
 Man kunde ham grandt ei skue,
 Han dæktes af et Slør.

Til Leg han sig beredte;
 Snart snærped han sig ind,
 Snart vidt han sig udbredte
 Alt efter sagten Vind.
 Da sagde Thialf' hiin svare:
 „Elig Krop vist Faa har havt;
 Dog skal til langt at fare
 Ei Myghed blot, men Kraft."

Thi tog han til at rende,
 Saa det i Bierget skialf;
 Da dreied ved Løbjens Ende
 Den Dverg, og mødte Thialf'.
 Thialf' vilde sin Harm ei robe
 Udi det skumle Bierg;
 Han sagde: „Fad os løbe
 En Gang endnu, o Dverg!"

Det Lob da brat begyndte
 Udi det hule Hiem.
 Sig Thialfe svarligt skyndte,
 Kom dog kun langsomt frem.
 Den Dverg soer som en Alse
 I Hast til Maalet ud,
 Da var derfra end Thialfe
 Bist nok et Pileskud.

Alt til den tredie Prøve
 Man strax beredte sig;
 Da mon ei Dvergen tøve,
 Tro mig heel sikkerlig!
 Til Maalet han sig skyndte,
 Soer saa paa hurtig Fod
 Tilbage, hvor Lobet begyndte;
 Ved Maalet ei Thialf' end stod.

Da blev til Dom forbundet
 De Kæmper strax paa Stund.
 Alt Thialf' var overvundet,
 Der sagdes med een Mund.
 Thialf' sig i Krog mon sætte,
 Den Dverg svandt som en Vind.
 Thialf's Lemmer var saa trætte,
 Harm brændte ham paa Kind.

Da sagde føren Jette
 Til Thor, den stærke Mand:
 „Du maa dog og udrette
 En Idræt nu paa Stand.

Vel dine Kæmpers Lykke
 Var her ei saare stor;
 Men med et svarligt Stykke
 Kan du dem heve, Thor!"

Da svared Thor hiin hoie
 Med Haand alt under Kind:
 „Det kan sig vel saa soie;
 Bring mig et Horn herind!
 Skiondt Lofe kunde ikke
 Her æde med din Evend,
 Vil jeg dog svarligt drikke
 Vel fremfor alle Mænd."

Utgarde=Lof' behænde
 Da vinkte, som tilforn;
 Da treen een af hans Evende
 I Hallen med et Horn.
 Det var af Malm hiin gule
 Med mange Skrifter paa;
 Uden den store Hule
 Dets ydre Spidse laae.

Thor monne det betragte,
 Det var heel kunstig giort;
 Heel stort han det mon agte,
 Dog langt fra ei for stort.
 Sagde da Utgards Fyrste
 Til Thor saa mangelund:
 „Den skal vist ikke tørste,
 Som stikker det ud til Bund.

Naar mine Kamper dommes
 I Straf for ilde Værk,
 Da Hornet ud maa tomme
 Af slig en Kæmpe stærk.
 Get Drag det sielden tomme,
 I to er Gæd at see;
 Men ingen Mand det somme,
 At stille det ud i tre."

Da sagde med stor Lyst
 As-Rok' til Utgards Drot:
 „Thor er vist ei den Sidste
 I Drif paa Odins Slot;
 Naar han sin Haand udstrækker
 Og ester Hornet taer,
 Den Gud da fast forstrækker
 Balhals Einheriar.

Odun saa kjaalent kryster
 For ham sin Gblemost;
 Melken af hendes Bryster
 Er ei saa sød en Kost.
 Den Most kan Thor udtemme
 Ret paa sin Kamperviis;
 Man pleier ham beremme,
 Han vinder stedse Priis.

Det Sagn er ei forborgent,
 As-Odin har for Skif
 Til Mimer at gaae hver Morgen,
 Og faae en Kildedrif.

Et Horn, som Hvermand hylde
 For Dybden, Breden sin,
 Med Vand da Mimer fylde;
 Det bliev til liflig Viin.

Det kan jeg fuld vel sige:
 Engang, da Odin drog
 Ud fra sit Guddomsrige,
 Da Thor hans Væger tog,
 Han drak det ud til Bunde,
 Den understærke Mand.
 Hans Roes er i alle Munde,
 Det siger jeg for sand.

Da Odin brat erfared
 Den Asas Jdræt nu,
 Da snarlig aabenbared
 Sig Breden i hans Hu.
 Han sagde: Du fordriſter
 Dig aabenbar, som i Len;
 Jeg troer, selv Skiebnen frister
 Du rask, min fiæffe Søn?

Bed denne Drif hiin søde
 Gud Thor sin Viisdom fik.
 Hans brune Kinder gløde
 Endnu af denne Drif.
 Hver Gud da monne domme,
 Det var en Jdræt stor.
 Skulde da nu ei tomme
 Dit Horn den stærke Thor?"

Da sagde Utgards Fyrste:
 „Hvo veed, om i Balhal
 Man kan saaledes tørste,
 Som her i denne Sal?“
 Da slug det Horn ophæved
 Thor med sin Arm saa stærk.
 Dybt det i Bierget bæved,
 Det var et svarligt Bærk.

Meldte da Jetten lede:
 „Sæt det kun for din Læbe!
 Da vil af Tørst og Hede
 Gi Tungen til Ganen klæbe.“
 Gud Thor da monne fare
 Saa sindeligt i Mag,
 Han drak af Hornet klare
 Et stort og vældigt Drag.

Han drak, som Sandet drifter
 Udi den hede Drk,
 Naar han sin Regn udstikker
 Fra Jordenskyen mørk.
 Den Gud med megen Vre
 Da saae udi det Horn —
 Da tyktes det hannem være
 Saa bredfuldt, som tilforn.

Gud Thor kun sielden puffer,
 Han virker i sin Kraft;
 Thi tog han store Kluffer,
 Lænt til sit Hammerkast.

Han slog i Panden Rynker,
 Det var en svar Bedrift,
 Han drak, som Elven synker
 Udi en Klipperist.

Monne da ned sig boie
 Den Herre, som tilforn;
 Med et nysgierrigt Die
 Han figed i det Horn.
 Da mærkte han med Brede,
 At det var fuldt, som for,
 At indtil Hornets Bredde
 Der ei en Plet var tor.

Da satte det for Munden
 Den stærke Asa god,
 Han drak, som Afgrundsbunden
 Drak Kæmpen Ymers Blod.
 Udi den Hal hver Thusse,
 Som skued den Jdræt,
 Da monne svarligt studse;
 Men smildt de skiulte det.

Da Thor nu mon fornemme,
 Det ei var udtomt end,
 Da hæved han sin Stemme,
 Og rakte Hornet hen;
 Han sagde: „J at drikke,
 Jeg seer, J stande først;
 Thi Balhals Guder ikke
 Har hede Sygers Tørst.

For Tørstens Glod at slukke
 De Guder morgenrøde
 End aldrig Horn udstufte,
 Men for i Kraft at glode.
 En herlig Miod blier blandet,
 Det har vi der for Skif,
 Meer kraftig, mindre vandet,
 End denne ferske Drif."

Da sagde Jetten lede
 Til Valhals Aja-Thor:
 „Naar Skuldrene er brede,
 Er ogsaa Bugen stor.
 Men da vi nu kun spøge,
 Saa er end min Begiær,
 At du vil fiækt forsøge
 En anden Jdræt her.

I disse høie Sale
 Det er vor gamle Skif,
 Os lystigt at husvæle
 Ved Leg, saavel som Drif.
 Thi vil vi ikke tove;
 Da vi er end ei trætte,
 Vi Kræfterne vil prøve
 Ved Byrder op at lette."

Gud Thor da gav sin Billie
 Til disse Lege brat.
 Da løb ad bredden Tillie
 En egen Art af Kat;

Den saae paa Thor heel bange,
Og krymped tidt sig ind,
Skod Bugter som en Slange
Med lumstt og frygtjomt Sind.

Den stirred gridst og slugen
Med røde Dine smaae;
Den skod sig frem paa Bugen,
Og nær ved Guden laae.
Den kunde sin Frygt ei tvinge,
Da den af Krog blev kaldet;
Af Horn den havde Ringe,
Og var om Livet skaldet.

Hen i de gyldne Sale
Den snoede sig heel styg;
Den logred med sin Hale,
Saa skællet og saa tyf.
En Braad med tvende Kloster
Sad i dens Gab, saa stor.
Lof' sagde: „Hvis du den løfter,
Da har du Kræfter, Thor!“

Da raabte med stor Ære
Den fagre Laufeis Et:
„Gud Thor kan evig bære,
Og bliver aldrig træt.
Han sine Sener strammer,
Saa kraftig og saa sund;
Blot veier hans tunge Hammer
Bist hundred Bismerpund.

Mærk vel, o Trolld! min Tale:
 Gud Thor gif ind en Nat
 I Freias lyse Sale,
 Tog hendes Loibank fat;
 Han nænte ei at vække
 Den fagre Rosenknop,
 Han greb med Hænder begge,
 Og løstet Karmen op.

Den Karm, det maa jeg sige,
 Af friske Blomster fuld,
 Var tung foruden Vige,
 Den var af drevet Guld;
 Dog bar han uden Bulder
 Og uden mindste Sorg
 Den paa sin stærke Skulder
 Hen i sin egen Borg.

Da nu den Mø guldhaaret,
 Opvakt ved Midnatstide,
 Brat fandt sig did indbaaret,
 Og saae ham ved sin Side,
 Da fra sit Hovedgierde
 Hun foer i al sin Pragt;
 Hun monne sig forfærde
 Alt ved hans stærke Magt.

Dog vidste han med Varme
 Den Dija vel at trøste;
 I sine lodne Arme
 Han monne Freia kryste.

Da glemte hun at græde
 Alt for den stærke Mand;
 Han monne kraftigt glæde
 Den skionne Lilievand.

Da nu den Gud med Vre
 I Mag slig Byrde bar,
 Skulde da her vel være
 Sligt Kryb den Helt for svar?
 To Katte er om at trække,
 Hvad han kan løst' aleen;
 Han stærker' er, end begge,
 Hvad siger da vel een?"

Da smilte Utgards Herre,
 Han sagde: „Tag kun sat!
 Maaskee er Freias Kærre
 Saa tung ei, som min Kat.“
 Da bød dem Thor hiin faste
 At tie baade stil;
 Han monne svarlig haste
 Hen til det sære Spil.

Da stirred Katten slugen
 Og ret med megen Harm;
 Thor greb den under Bugen
 Med stærken Kampearms.
 Heel rædsomt da den snøsted,
 Men Thor stod rolig tryg;
 Alt som han meer den løstet,
 Den froged op sin Ryg.

Saa vidt hans Arme rakte,
 Han høit den hæved op;
 Men smidig den udstrakte
 Alt meer sin glatte Krop.
 Et Hul i Loftets Fielde
 Den Gud da monne slaae;
 Han hæved den med Bælde
 Høit imod Himlens Blaa.

Da var fra Jorden flyttet
 Ifkun dens ene Been;
 De andre tre sig støtted
 Mod Hulens dybe Steen.
 Gud Thor med trætte Arme
 Da slap den atter ned,
 Han dulgte taus sin Harme,
 Og sig i Læber beed.

Den Kat da bort man bragte,
 Og Trelden, sledst i Blik,
 Til Thialfes Herre sagde:
 „Saaledes den Veg gif!
 Som Alt i disse Egne,
 Er Katten før og stor,
 Og liden kun at regne
 Mod os er Odins Thor.“

Da jagde Thialfes Herre
 Alt udi Utgards Sal:
 „Bed Miolner og min Kærre!
 Jeg hader Ord og Pral;

Men da dog fra dit Sæde
Du kalder mig saa svag,
O Drot! da frem du træde,
At prøve Favnetag."

Da lemped mildt sin Stemme
Den Drot i samme Stund,
Han sagde: „Gi du glemme,
At her vi lege fun;
At alt vort Bærf herinde
Er et korthvilligt Spøg.
Thi med min gamle Qvinde
Du brydes til Forsøg!"

Da meldte Lof' hiin snilde,
Den Gud fra Aegards Elot:
„Hun kommer ei for silde
For denne stærke Drot.
Mod Bæg han hende stemmer,
Og det i megen Mag;
Han hende senderlemmer
Med stort og vældigt Brag.

Har hun i Runeskrifter,
Den gamle Ymers Mø,
Gi læst om hans Bedrifter
Paa Jettens Klippeø,
Da med sin stærke Hammer
Dumdriftig Jomfruslof
Han skienkte slige Skrammer,
At hver fik snarlig nok?

Det var stor Lyst at skue
 Ham med sin Mielner der,
 Hvor fiæk han stod i Lue
 Midt i den Qvindehær.
 Den vilde ham forbyde
 Paa Land at sætte Fod;
 Det monne den fortryde,
 Den sank udi sit Blod."

Da blussed Thor tilviſſe,
 Den Kæmpe stærk og rank;
 Slog Lofe mod ſin Jøſe,
 Saa han til Jorden ſank.
 Han ſagde: „Jeg maa vel lære
 Dig, onde Aſ! paa Stund,
 Den stærke Thor at ære,
 Og tæmme kaaden Mund.

Du ſeige Vendekaabe!
 Stem kun i Utgards Sang,
 Du uſſelige Taabe,
 Du Gienlyd af hver Klang!
 Beſpot de høie Guder,
 Blandt hvem du tæller dig!
 Saa viſt ſom Fenris tuder,
 Din Straf blier ſtræffelig."

Da ſagde Lof' behænde
 Med Blusſen paa ſin Kind:
 „Hvor kan til Harm du vende,
 O Thor! ſaa let dit Sind?

Du veed, at her vi søge
 Ved Leg at frydes ret;
 Kan vi da ikke spøge
 Med Tale, som Jdræt?

Er da din store Bælde
 Og Heimod, lyse Thor!
 Saa svag, at jeg kan fælde
 Den med et skiemtsomt Ord?
 Af hine Møer, du dræbte,
 Var ingen svag og spæd;
 De Ggefokker slæbte,
 I Jern og Kobber klæd.

Det var jo Troldeqvinder,
 Som stunke for dit Sværd.
 Alt om hiin Daad mig minder
 Den gamle Qvinde her.
 Det gaaer vist hende værre,
 Det skrobelige Siv."
 Da sagde Thialfes Herre:
 „Saa glem da denne Riv!"

Da stod i Hallen inde
 Ved knudret Krykkestok
 En saare gammel Qvinde
 Med filtet Mæreløf.
 I Panden var hun rynket,
 Dybt hendes Dine laae;
 Hun blev af Guden rynket,
 Da hen paa ham hun saae.

Han sagde: „Det ei sig sommer,
 At med dig brydes Thor,
 For du en Most udtømmer,
 Hvis Frugt i Valhal groer.“
 Ud af et lidet Gjemme
 I Skjoldets Bule rød,
 Man monne da fornemme,
 Han tog en Frugt saa sød.

Med milde Heltesæder
 Han rakke Gblet hen;
 Han sagde: „Naar du det æder,
 Forynges du igien.
 Det er af Bragis Have,
 Det skienker Ungdoms Liv,
 Det er en kostbar Gave
 Af Gudens unge Liv.“

Da satte sig paa Skammel
 Den Qvind, af Alder tung;
 Hun sagde: „Jeg er gammel,
 Men blier dog evig ung.
 Det Gble, dig skal nære,
 Slut det i Skjoldering!
 Jeg Intet kan fortære,
 Og æder dog alle Ting.“

Bed denne sære Tale
 Blev Thor heel underlig.
 Udi de skumle Sale
 Da Qvinden reiste sig.

Hun slyngte sine Arme
Om ham med megen Vist;
Han stred med Kraft og Harme,
Men sank i Rnæ tilsidst.

Da Loke blev forfærdet,
Og Thialf' og Roska med.
Thor vinkte dem med Sværdet,
At drage brat afsted.
Han vendte sig i Brede
Da til den onde Drot;
Han sagde: „Du skal lede
Mig af dit Trolldomsflot.

Mit Die sig oplader
Gi for dit Røgleri.
Den vise As, min Fader,
Mod Slikt kun staaer mig bi.
Hid uden hans Samtykke
Paa egen Haand jeg drog,
Derfor min Heltelykke
En saadan Ende tog.

Du skal dig ei formaste
Mod mig i næste Færd;
Odin kan Runer kaste,
Som Thor kan løste Sværd.
Naar begge sig forbinde,
Og nærme sig dit Hav,
Skal du dem ei forblinde
Her i din egen Grav.”

Derpaa han gif i Brede,
 Med Blussen paa sin Kind;
 Ham Drotten ud mon lede,
 Heel ængstelig i Sind.
 I Biergets Dyb det sukked,
 Stærkt jog dets hvide Blod.
 Det langsomt op sig luffed —
 Da Thor paa Sletten stod.

Kogleriet opdages.

Da nu den Helt hiin svare
 Midt udi Marken stod,
 Alt under Himlen flare,
 Med Blomster ved sin Fod,
 Da lyste først hans Hammer
 Med blanke Bliants Skiær,
 Hans Brynies røde Flammer
 Brød sig paa Kryds og Dvær.

Han stirred med sit Die,
 Saa fuldt af Ild og Kraft,
 Til Himmelen den høie,
 Og svang sit Hammerskæft.
 Da saae først Utgards Fyrste
 I ham den Gud, som slaaer;
 Thi reiste sig i Borste
 Af Skræk hans Hovedhaar.

Af Gysen hardt betagen
 Da blev den Jettes Barm;
 Skiondt Guden var bedragen,
 Han frygted dog hans Harm.
 Skiondt Thor udi sin Kærre
 Snart fiorte bort i Mag,
 Han vidste, Glidsskialfs Herre
 Vel kiendte hans Bedrag;

Alt Odin, naar han traadde
 I Bálhal atter ind,
 Brat vilde Alt forraade,
 Og tærge Heltens Sind.
 Thi søgte fulen Jette,
 Den svigefulde Mand,
 Da Skranke brat at sætte
 For Gudens Harm paa Stand.

Han tænkte: „Jeg maa sige,
 Hvordan sig Alt tildrog;
 Hvi nys udi mit Rige
 Den Leg sliig Ende tog.
 Hvis hiist han det erfarer,
 Hans Harm blier mere stor;
 Og slet jeg mig forsvare
 Mod Odin og mod Thor.“

Den Totun til den Ende,
 Saa fuld af List og Ewig,
 Til Thor sig da mon vende,
 Og sagde drøvelig:

„Vel er det, Utgards Tille
 Med dig ei bugner meer;
 Bist aldrig med min Villie
 Jeg der igien dig seer.

Da der er ingen Fare
 For Ymers Afkom nu,
 Saa vil jeg Alt forklare
 Med en oprigtig Hu,
 Paa det du selv kan vide,
 Hvor stor du est i Kraft
 Med Sværdet ved din Eide
 Og med dit Hammerskast.

Med megen Skræk jeg horte,
 O stærke Asa-Thor!
 At i din Aarm du førte
 Fra Aegard ned til Jord.
 Men da du vilde drage
 Ned til mit faste Elot,
 Da mon jeg det saa mage,
 Du blev forblindet, Drot!

Ei vilde jeg fornærme
 En Gud, saa stærk som fri,
 Men kun mit Land beskiærme
 Ved snilde Kogleri.
 Jeg rørte Havets Bølge;
 Det hialp kun lidet mig.
 Jeg vil det ei fordølge,
 Du est forførdelig.

Derpaa jeg mig udtrakke
 Heel usædvanlig stor,
 Og mine Lemmer strakte
 Hen ad den grønne Jord.
 Jeg vilde dig forfærde
 Paa Nattens øde Bei;
 Men eders Spyd og Sværde
 Jeg sløve mægted ei.

Jeg gyste for din Hammer
 Fra snilde Dverges Hiem;
 Jeg vidste, hvor den rammer,
 Staaer Kampens Rose frem.
 Jeg tænkte dig at skrække
 Ved indbildt Dvermagt;
 O Thor! men dig at gieffe,
 Det aldrig var min Agt.

En Stump udaf hiin Kiede,
 Hvormed I Fenris bandt,
 Som Dverge hist mon smedde,
 I Fjeldets Braa jeg fandt;
 Den jeg om Brogen snoede
 Udi min store Nød,
 Fordi jeg sikkert troede,
 At intet Staal den brød.

Den var til Hielp i Baande
 Heel kunstig sammenknytt
 Af alle Fiskes Mande
 Og alle Fugles Spyt,

Af Smæk ved Rattens Fodder,
 Af Skiag paa Qvinden seig,
 Af Biergets dybe Rodder,
 Af Biornens Sene seig.

Det skete, som jeg troede,
 Dog blev du ikke ræd;
 Dit Bælte du omsnoede,
 Og foer saa gramt afsted.
 Det maa jeg for dig sande,
 At paa den grønne BANG
 Den kolde Eved af Pande
 Mig udi Angsten sprang.

Da blev dit Die skuffet.
 Mildt første Slag gienlød;
 Men havde det mig truffet,
 Det blevet var min Død.
 Af Skrak jeg quær mon blegne;
 Da trylled dig min Sang
 Til hine Klippeegne;
 Der først din Hammer klang."

Ved Troldens sære Tale
 Thor hen i Klippen saae;
 Da trende store Dale
 Ret for hans Dine laae.
 Den Totun ydmyg sukked
 Alt ved det svære Bærk;
 Han sagde: „Dem har du hugget,
 Thor! med din Miolner stærk.

For dig og for dit Følge
 Det virkelige Syn
 Jeg monne snildt fordølge,
 Og rynked mine Bryn.
 Du slaaer, det maa jeg sande,
 Som den, der slaaer ihjel;
 Du knuste ei min Pande,
 Men haarde Kampesield.

Derpaa jeg dig forvilled
 I Biergets Kloster om;
 Alt ved min List indhildet
 Til Helas Sal du kom.
 Jeg tænkte dig at strække,
 Du ædle Kampe god!
 Men intet Syn kan knække
 Dit frygtelige Mod.

Og at jeg nu skal tale
 Om hver en Jdræt stor
 I mine egne Sale,
 Saa mærk vel mine Ord:
 Først, Løse! du mon æde
 Med Gynd af lækre Brad,
 Det var stor Lyst og Glæde,
 At see dig ved din Mad.

Dog, skiondt af al Formue
 Du aad, o stærke Mand!
 Som Fjeldets Ild og Lue
 Dog ei du æde kan.

Det monne Kampen være,
 Som sprang af mørken Braa;
 Hvad Under, han kan tære
 Da Malm og Been, som Straa?

At, Thialfe! du mon røbe
 Alt paa hiin lange Bei
 Stor Raffhed i at løbe,
 Jeg negter heller ei.
 Men den, med hvem du rendte,
 Var mere snar, end du:
 Thi viid: den Troid, jeg sendte,
 O Thialf! det var min Hu.

At nu min Hu vel mægter
 At løbe dig forbi,
 Det viſt du aldrig negter,
 O ædle Kæmpe fri!
 Bed ſkiulte Runelege
 Jeg Skikkelse den gav,
 At den dig ſkulde ſpørge
 I Biergets dybe Grav.

Gvindelig blandt Jetter
 I Bierget fiern og nær
 Vil mindes de Jdrætter,
 Som Thor udførte der.
 Vor Skrak vi vel mon ſkiule
 Bed hvad ſom da blev ſeet;
 Men end i Utgards Hule
 Slig Daad er aldrig ſkeet.

Først maa jeg dig berømme,
 O Afa! for din Drif,
 Skiondt ei du kunde tomme
 Det Horn, som da du fik.
 Enhver af mine Svende
 Paa dig med Rædsel saae,
 Thi Hornets ydre Ende
 Dybt udi Havet laae.

Mens Bandet du mon sluge,
 O Thor! saa mangelund,
 Da saae vi Hornet jage
 Fra Havets dybe Grund.
 See kun i alle Bande,
 Som her i Utgards Flod,
 Da skal mit Ord du sande,
 O ædle Kæmpe god!"

Gud Thor med Banden runken
 Did styred sine Fied,
 Da var dybt Havet sunken
 Ned under Strandens Bred.
 Da støtted sig til Sværde
 As-Lof' og Thialf' paa Stund;
 De monne sig forfærde,
 Og saae i dyben Grund.

Da sagde Jetten snilde,
 Den Utgards Drot, saa brat:
 „Thor vil mig ikke ilde,
 Han har mig alt forladt.

Mit Kogleri kun satte
 I større Lys hans Kraft.
 De Strande nu saa bratte
 Bevidne jo hans Magt.

Naar du est uden Hinder
 Nu kommen til dit Slot,
 Hiint Horn da der du finder,
 Thrudvangers stolte Drot!
 Lad det en Gave være,
 Og lad det vidne om,
 At Jetterne dig ære
 Fra den Tid, did du kom!"

Da sagde Skjoldets Klover,
 As Thor, den stærke Gud:
 „Mon vel min Roes behøver
 Ved dig at bredes ud?
 Med sønderslagen Pande
 Du burde giøre Bod,
 Og disse hvide Strande
 Bestænkes med dit Blod."

Da skælved Jettens Læbe,
 Flux tog han saa til Ord:
 „Den Evagere at dræbe
 Ei sommer Asa=Thor. —
 Da Ratten du mon løste
 Høit over Biergets Bold,
 Da den tog til at snøste,
 Da isænde hver Trolld.

Du gjør os ei saa bange
Med Lynild og med Storm;
Det var den grumme Slange,
Den stærke Midgardsorm,
Der knuger Jordens Sider
Rundt omkring Havets Grund,
Og sig i Halen bider
Alt med sin egen Mund.

Stolt i din Guddomslue
Du strakte den med Harm
Høit op mod Himlens Bue
Med vældig Ræmpearm;
Saa langt du op den førte
Ud over Biergets Sale,
At Jorden den berørte
Kun med sin Braad og Hale.

Den gamle runfne Qvinde,
Der monne dig til Spee,
Skiondt langsomt, overvinde,
Som var saa sær at see,
Som ei af Frygt mon blegne,
Skiondt vist din Kraft var stor,
Som lærte dig at jegne,
Var Tiden, stærke Thor!

Den Qvinde, styg og vammel,
Gaaer ved sin Stav saa tung;
Skiondt hun er saare gammel,
Er hun dog evig ung.

Alfader hende lærer
 At vandre vidt omkring;
 Hun Jngenting fortærer,
 Og æder dog alle Ting.

Hun mon os Jetter fælde;
 Jeg siger dig for sand:
 Selv Hers stolte Vælde
 Bortæder hendes Tand.
 Hun satte dig med Ære
 I Knæ, den Qvinde god;
 Lad det et Barsel være,
 Og tæm dit Overmod!"

Da dirred Gudens Læbe,
 Han tog sin Hammer fat;
 Han vilde Jetten dræbe —
 Da var han svundet brat.
 Fjeld over sig at hænge
 Den Gud ei længer saae;
 Han stod paa grønne Bænge
 I broget Kloverstraa.

Hiemreisen.

Thor monne sig omgiorde,
 Og kasted vidt sit Blik;
 De rige, fede Hiorde
 Saa stadigt rundt ham gif.

Da hyst, hvor Skoven groede,
Den Hytte brat han saae,
Hvor Thialfes Fader boede,
Den mellem Bøge laae.

Da blussed brat behænde
Den unge stærke Mand;
Strax tog han til at rende
Igennem Mosevand.
Rundt om de lumske Moser
Løb Roska, let paa Fod,
Paa Kinden hendes Roser
I Morgenpurpur stod.

De Børn nu længtes saare,
Da de den Hytte saae.
Paa Kinden Roskas Taare
Som Morgenduggen laae.
Ung Thialfe snarlig rendte
Da ret med megen Lyst,
Hans unge Hierte brændte,
Og stormed i hans Bryst.

Bred stod en Lindestubbe,
Den Hyttes Indgang nær,
Der sad den gode Gubbe
Alt med sin Hustru kjær.
Af Hiertensglæde stialfe
De Gamle begge to.
Han raabte: „Der er jo Thialfe!“
Hun: „Der er Roska jo!“

Da blev der megen Glæde,
 Dertil heel svarlig Lyst.
 Den Hustru monne græde
 Med Roska ved sit Bryst.
 Glad hendes Dine hængte
 Paa Dattrens Spyd og Skjold.
 Hun sagde: „Ei jeg tænkte,
 At fød' en Mø saa bold.“

Hun spurgte: „Hvo har givet
 Dig en saa fylldig Arm?
 Meer smal du est i Livet,
 Og mere fuld om Barm.“
 Da svared med stor Vre
 Ung Roska disse Ord:
 „Det har min Husbond kiære,
 Den stærke Usa=Thor.“

Det var den gode Gubbe
 Med lange Voffer graae,
 Han reiste sig fra Stubbe,
 Paa Thialse stivt han saae.
 Da monne Svenden buldre,
 Og løstet Sværdet op
 Alt med de brede Skuldre
 Og stærken Senekrop.

Den Fader raabte: „Thialse!
 Du var en liden Svend;
 For dig ei Kæmper skialse,
 Du var ei Kampens Ven.

Nu i din Haand du flemmer
 Dit Sværd med Heltestik.
 Hvo gav dig disse Lemmer
 Og dette Lueblif?

Hvor fik du Kraft at stramme
 Den Bjerne=Buestrang?
 Hvo gav dig denne Flamme?
 Nys var du jo en Dreng."
 Da svared med stor Ære
 Ung Thialfe disse Ord:
 „Det gav min Husbond kiære,
 Den stærke Asa=Thor.“

Som Thialfe nu saa mæled,
 Gud Thor da nærmed sig.
 Den gode Gubbe knæled
 Med Qvinden ydmygelig,
 Han sagde til den Herre
 Da med et bange Suk:
 „Jeg haver gienet din Kærre,
 Og karst er nu din Buk.“

Da bortsvandt Gudens Brede,
 Der vakt var i hans Sind
 Ved Jettens Ord, hiin lede;
 Han gik i Gaarden ind.
 Han Stalden op mon lukke;
 Da glemte han sin Harm
 Ved Synet af de Bukke
 Og af den gyldne Karm.

Den høie Jotunbane
 Fat om sin Hammer tog,
 Alt efter gammel Bane
 Han sine Buffle vog.
 Qvinden da Dugen bredte,
 Hun var i Hu saa glad,
 Mens Loke tilberedte
 Saa qvægelig en Brad.

Da kom fra grønne Skove
 Ung Thialf' med Qvift og Green.
 Loke de fede Bove
 Da stak paa skarpen Teen.
 Midt udi Bondens Stue,
 Alt paa de Gliser smaae,
 Brændte den muntre Lue,
 Heel lystigt ud det saae.

Endnu ei Bonden eied
 Et Fad i al sin Bold;
 Thi lagde, som han pleied,
 Gud Thor sin Steg i Skiold.
 De fede Gedebugge
 Da trøsteligt de nød;
 Det Blod, som kom i Kruffe,
 Var bleven liflig Miød.

Da Nadveren var til Ende,
 Var Auka=Thor ei seen,
 Han Skindet ud mon spænde,
 Der skulde fastes de Been.

Det var den gode Gubbe,
 Traf Thialf' ved Armen ud,
 Hen til den Vindestubbe,
 Bort fra den Bufflehud.

Da raabte Thor hiin høie:
 „Hvi drager du ham bort?“
 Den Bonde sig mon høie,
 Og trak ham længer fort.
 Han sagde: „Lad mig ei tøve!
 Jeg mindes Daaden sidst;
 Jeg frygter, Thialf' skal prøve
 Den samme Argelift.“

Da sagde Thor med Ratter,
 Han satte sig paa Steen:
 „Vist aldrig Thialfe atter
 Vil knække Bufflebeen.
 Hans Kræfter ei behøve
 At styrkes nu ved Marv,
 Som da han Bed mon fløve,
 Og kiorte Ploug og Harv.“

Da Gubben fro bevæget
 Slap Thialfes Kiortelslig.
 Da man var vederqvæget,
 Til Sengs man lagde sig.
 Gud Thor, den stolte Herre,
 Klædt i sin Brynie rød,
 Steg op udi sin Kærre,
 Og der sin Hvile nød.

De Fugle qviddred glade
 I aarle Morgenstund,
 Da klædte de sig i Plade
 Alt efter korten Blund.
 De Baaben de monne hærde,
 Bandt Skinner om Arm og Been,
 Og sleb de blanke Sværde
 Paa haarden Svæssesteen.

Med Som da Thor mon nagle
 Guldfkoe til haarden Hov;
 Selen fra lette Skagle
 Han fæst om stærken Bov,
 Greb saa i Haand sin Hammer,
 Bød Følget fare med.
 Der gnistred Ild og Flammer,
 Saa hardt de foer afsted.

Den Bonde Fod ei rørte,
 Saa taus han monne staae;
 Alt de i Lusten fiørte,
 Han med Forundring saae.
 Den Svend da med den Pige
 Saae sig saa vidt omkring,
 Da høit de monne stige
 Op ad den Regnbu-Ring.

Hen ad den lyse Bue
 Da fiørte Auka=Thor;
 Der stod en Rosenlue
 Langs med de brede Spor.

Heimdal i Hornet stødte,
Da Karren forbi ham gik;
De syv Jomfruer mødte
Gud Thor med milde Blik.

Da sagde Mjolners Svinger
Alt til den Viliebånd:
„Vel bedst, at jeg dig bringer
Til Freia nu paa Stand;
Thi endnu ingensinde,
Saalænge Verden stod,
For nogen Mø og Qvinde
Thrudvanger op sig lod.

Blaae Edelstene dækker
Den skienne Freias Sal.
Blandt høie Rosenhækker
Den stander i en Dal.
Sneehvide Svaner seiler
Rundtom i Borgens Sø.
Der kommer hver trofast Beiler,
Dertil hver trofast Mø.

Folkvangurs bedste Gie
Er hun, den Drotning blid.
Midt paa et Blomsterleie
Hun blusser rank og hvid.
Saa smækker som en Vidie,
Hun aander elskovsvarm;
Hun er saa smal i Midie,
Hun er saa fuld om Barm.

Hun har to runde Hænder,
 En Rose vel i hver,
 De tvende Roser brænder
 Med et livsaligt Skær.
 De lugter altid søde
 I hendes klare Hiem;
 Aften- og Morgenrøde
 Faar deres Lys fra dem.

Hun lægger alskens Vaande,
 Saa huld i Siæl og Sind;
 Hendes varme Aande
 Er Jordens Foraarsvind.
 Hver Morgen hendes Dæ
 Man seer i Taarer staae,
 De synke fra det Høie,
 Som Dug paa Blomster smaae.

Hun har to Døttre blide,
 Siøfna, dertil vel Hnos;
 Ad deres Skuldre hvide
 Redstyrter Jøfens Jøs.
 Blandt Børn har ei sin Lige
 Ung Hnos, det klare Lys;
 Siøfna, den skionne Pige,
 Er Søvnens milde Døs.

Der, meente Thor hiin stærke,
 Var Sted for Roska bold;
 Han kunde fuld vel mærke,
 Hun har ei villig Skjold.

Han tog de Baaben atter,
 Og sagde fortrydelig:
 „Slip Sværdet, Bondedatter!
 Det er for godt til dig.

Til Freias Fruersæde
 Jeg nu dig bringe vil;
 Det vil dig bedre glæde,
 End mandigt Heltespil.
 Der kan du Elskov dyrke;
 Jeg har alt længst erkendt,
 At med din Heltestyrke
 Er det kun slet bevendt.“

Derpaa til Freias Bolig
 Med Roska fort han gif.
 Hun fulgte Guden trolig
 Med glade Jomfrublik.
 Udi den vene Pige
 Fandt Freia stort Behag;
 Thi blev i hendes Rige
 Ung Roska fra den Dag.

Til Balhal Thor mon ile
 Med Thialf' til megen Glæde.
 Da mon i Mode smile
 Ham Odin fra sit Sæde.
 Han hæved op sin Finger,
 Og trued, mild i Mænd,
 Han sagde: „Mjolners Svinger!
 Det var paa egen Haand.

Jeg veed, hvad dig er hændet
 Hift paa den dunkle Bei;
 Jeg saae dit Die blændet,
 Men hindred Daaden ei.
 Du vilde selv dig raade,
 Det var din Stolttheds Gist,
 At takke Odins Naade
 For hver forundt Bedrift.

Jeg tænker, naar du ager
 Nu næste Gang afsted,
 Da sindig først du tager
 Din Faders Villie med.
 Du est en Selt ophøiet,
 Hvo vilde negte det?
 Dog, skuer ei først Diet,
 Da træffer Armen slet."

Derpaa et Horn han rakke
 Sin Son, den stærke Thor.
 Gud Thor paa Mieden smagte,
 Og mæled ei et Ord.
 Han tænkte: „Det maa være;
 Kun Daaden slet udfaldt.
 Han er min Fader fiære,
 Hans Magt gaaer over Alt."

Derpaa Sæhrimmer bragtes
 I Kæmpersalen ind;
 For Thialfe Braden lagdes,
 Han var saa fro i Sind.

Balkhyrien hiin blide
 Ham bød en Velkomstdrik.
 Saa gik man ud at stride,
 Der vanked Hug og Stik.

Thor besøger Jetten Hymir.

Gud Thor, den Understærke,
 Bar tidt i Hu saa gram.
 Han lod sig Jntet mærke,
 Dog tyktes det ham Skam,
 At Jetter ham turde gieffe;
 Thi vilde han sig hevne,
 I Dybet dem forskrække,
 Han sølte vel sin Evne.

I blanke Baabenplader
 Han treen, hvor Odin sad;
 Han hilfed mildt sin Fader,
 Og om hans Bistand bad.
 Til Fields i Jettefeiden
 Den blotte Kraft er blind;
 Thi fogte Odin Seiden,
 Og vied Guden ind.

Til Jotunheimas Fielde
 Nu Auk=Thor atter kom;
 Dog mon han Jntet melde
 Til Afa=Lof' derom.

Han vandred Beien ene,
 Saa kraftig og saa tryg.
 Han brød de Granegrene
 Hen over Dovres Ryg.

Da nu han kom mod Havet,
 Hvor Fjeldets Hule stod —
 Hift Ormen laae begravet —
 Da vorte Gudens Mod.
 Han saae sig lumst bevæge
 De skumle Volgers Bly;
 Han mærkte Ormens Lege,
 Og slog sit Blik i Sky.

Han tænkte: „Du skal ikke
 Forhaane Asa-Thor,
 Med Knuder ei omstrikke
 Den angstbispændte Jord,
 Ei giøre Somænd bange,
 Og styrte dem til Ran;
 Du lumste Edderslange
 Mig vorder underdan.“

Derpaa den Gud hugprude
 Omstakke sig til Evend.
 Hvor Hvirvelvinde tude,
 Han lagde Hielmen hen.
 Den var saa stor at skue:
 En Klippehal med Krat.
 Skiont Morgenrodens Lue
 Saae paa den blanke Hat.

Sit tykke Skiæg han kasted
 Af Hagen da paa Stund.
 Hvo havde sig formastet
 I slig en Tiornelund?
 Til Ungerjvend forvandlet
 Han gif i Badmel blaa.
 At det var dristig handlet,
 Heimdal paa Buen saae.

Hen imod Troldens Hule
 Gif Thor med Rosenkind,
 Med lange Voffer gule,
 Som floi for Morgenvind.
 Det røde Styrkens Bælte
 En Strimmel Uld var liig;
 Den høie Gud for Helte
 Betalte Ewig med Ewig.

Molner, sin tunge Hammer,
 Han som en Dye bar.
 Han tænkte kun paa Jammer,
 Hans Hevnelyst var svar.
 Han gif til Fjeldesklosten
 Ved Fossens hvide Strøm,
 Hvor Hymir laae ved Groften,
 Og fik sin Morgendrom.

Med Skum og megen Rusken
 Flød søde Kildevand
 Hvidt giennem Ronnebusken
 Ud i den salte Strand.

Det maatte Bei sig bore.
 Paa Stene Jetten laae;
 Ei Vbler er saa store,
 Som Neglen paa hans Taa.

Ligned hans brede Pande
 Da med Haarduffen lang
 En afflidt Steen ved Strande,
 Behængt med Affetang.
 Som Egens Bul hans Lænder;
 Hans Mund var liden ei,
 Der sad tre Rader Tænder,
 Som paa den glubfke Hai.

Tæt ved den dybe Grotte
 En Eng huldſaligt laae,
 Alt paa den grønne Maatte
 Stod røde Blomſter ſmaa.
 Bed Hæffen Lammet bræged,
 Og nipped Knop af Torn;
 Der gif i Kløver Dvæget
 Med alenlange Horn.

Da Jetten nu var vaagen,
 Og reiſte ſig fra Seng,
 Da ſaae han Thor i Krogen
 Som en ſpærlemmet Dreng.
 Han ſagde: „Tør du vove
 Fra Veigden dig ſaa langt
 I mine ſorte Skove?
 Nu aander du vel trangt?“

Da svarte Svenden liden :
 „Mit Hierte banker trygt.
 Alt jævner sig med Tiden ;
 Hvad vinder man ved Frygt?
 Med Mod sig Barmen hvælve!
 Mig Ingen saae saa ræd,
 Jeg turde jo vel skiælve. —
 Du gjør mig ei Fortræd.

Det sommer sig en Jette,
 At vise Udelmod.
 Hvad kunde dig vel mætte
 Min ringe Draabe Blod?
 Hvad kunde det vel nytte,
 Hvis her jeg stod beflemt?
 Thi har jeg i min Hytte
 Min Dristighed ei glemt.

At være bleg og bange,
 Det klæder fielden godt:
 Pindsvinet er en Fange
 Midt i sit Pileflot;
 Det kiender ingen Hvile,
 Det føler ei til Fryd,
 Det reiser sine Pile
 Forsærd ved mindste Lyd.

Den liden Spurv er mindre,
 Langt mere svag og spæd;
 Dog det kan ikke hindre.
 Den er ei pandserklæd,

Dog løber den i Sporet,
 Og frygter Hiulet ei;
 Den har sig ofte moret
 Paa Bondens Landevei.

Du vil mig neppe knuse
 Her i dit skumle Skiul.
 Jeg staaer ved dine Huse,
 Som næsviis lille Fugl.
 En Bid af dine Diske,
 Den snapper jeg fra Jord.
 Og — dersom du vil fiske,
 Saa gaaer jeg med ombord."

Da Jetten drog sin Labe
 Op til sin Dreslip;
 Han sagde: „Jeg vil ei dræbe
 Den, som mig beder: Slip!“
 Han loe ensfoldigt atter
 Ved hvad der blev fortalt,
 Dpslog en Skoggerlatter,
 Saa det i Klippen gialdt.

Han skreg: „I aarle Morgen
 Heel streng er Kuld og Blæst.
 Her under Klippeborgen
 Gst du kun Luunheds Giest;
 Men naar dig Havet savner
 Paa Kiølen's tynde Træ,
 For silde vist du savner
 Din Kiæfthed og dit Læ."

„Det gielde maa en Prøve,“
 Gav Usa=Thor til Evar.
 „Vi vil ei længer tøve;
 Siig, om du Madding har?“
 „Den Madding, du kan bruge,“
 Gienstvarte Jetten glad,
 „Kan du i Haugen luge:
 En Kaalorm paa et Blad.

Men er ei Orm paa Blade,
 Jeg dog et Middel veed:
 Grav med min mindste Spade
 I Torvemosen ned!
 Om Orme maa du lede;
 Tag saa din Skiortenaal,
 Og bid den til en Mede!
 Selv stanger jeg nu Aal.“

„Ja, Ormen skal jeg finde,“
 Gienstvarte Thor i Harm;
 „Og Aalen sig skal vinde
 Heel smidig om min Arm.
 Nu bør ei længer tøves,
 Hvis mig tillades kan
 Alt tage, hvad behøves.“
 „Ja!“ svarte Klippens Mand.

Da gif den Bældighoie
 Paa Eng til Troldens Dyr,
 Hvor med et skummelt Die
 Ham mødte værste Tyr.

Den vendte Hornets Ender
 Mod ham med opbragt Hu;
 Han greb med begge Hænder,
 Og brød dens Hals itu.

Med Hornets høie Sæde,
 Med Tyrens Hovedknub
 Nu saae man Thor at træde
 Hen over Gierdets Stub.
 Han bar det let paa Ræffen,
 Han vandred hen med Hast,
 Thi Hymir alt i Smæffen
 Oploftede sin Mast.

Da Jætten Tyrens Hoved
 Paa Svendens Skulder saae,
 Han høit hans Kræfter loved,
 Og stak i Bølgen blaa.
 Han brugte vel sin Mæge,
 Og Thor vel brugte sin,
 Thi ilte Riolen saare
 Med Susen og med Hviin.

Da tænkte Thor hiin høie:
 „Hvis jeg kan Ormen naae,
 Og i dens lumste Die
 Til Ræbbet Miolner slaae,
 Da vil jeg meer mig glæde
 Paa denne stille Dag,
 End om i Herresæde
 Jeg hørte Baabenbrag.

Al Verdens Qval og Smerte
 Kun kommer fra den Snog.
 Den spænder Jordens Hierte
 Af sides i sin Krog.
 Al Angst og søle Syger
 Flød fra dens Huggetand;
 Dens Pest i store Byger
 Gaaer over Sø og Land.

Naar Manden savner Kræfter
 I hidsig Jeberglød,
 Og naar han tænker efter,
 Og føler nær sin Død,
 Og naar hans Hustru læser
 I brustne Blik: Farvel!
 Da Midgardsormen hvæser,
 Og ryster sine Skæl.

Naar Qvinden mat, bedrøvet
 Har Barnet ved sit Bryst:
 Nys ligte det i Løvet
 Et Uble, rødt i Høst;
 Nu vil det meer ei die,
 Dets Die sluffes brat —
 Da kan ei Ormen tie,
 Den hvæser i sin Nat.

Da bugter den sig gierne
 Fra Norden og til Syd.
 Er iiskold Mandens Hierne,
 Da viser den sin Fryd.

Dg naar en trofast Veiler
 Paa Baalet seer sin Mø,
 Da Skummet aldrig feiler
 Paa Midgardsormens Sø.

Alle de lumske Snoge
 Paa Jorden fiern og nær
 Udflækkes af den Taage,
 Som Ormen avler her.
 Den største Kæmpeslange
 Paa fierne Sydens D,
 Som Dren ei kan stange,
 Er af det samme Trø.

Den vinder sig med Halen
 Omkring det tykke Træ;
 Saa strider den i Dalen,
 Dg sluger Markens Græ.
 De mindre, lige bistre,
 Med skionne Farvers Plet,
 Mens deres Dine gnistre,
 Fordærve Askurs St.

Som Blomster er at skue
 Den Ham med Striber paa,
 Beklædt med Rosens Røe
 Dg med Violens Blaa.
 De under Hækker stirre
 Med sød, forgiftig Dunst,
 Dg Fuglene forvirre
 Med deres Heksekunst.

Jenris er fæl tilviisje,
 Den fule Nattens Ven;
 Heel tidt fra Klippens Tøse
 Til Hel han styrter Mænd.
 En Stimand er hans Hyrde,
 Han er sin Hyrdes Hund;
 Naar Roveren vil myrde,
 Han tuder i sin Lund.

Mod Løven, Dyrets Konning,
 Han avled Tigren strax.
 Før Biørnen slifte Honning
 Ufskyldig bag sin Tæg.
 Han avled, for at røve,
 Hyæne, Løs og Ræv;
 Da maatte Biørn og Løve
 Vel gaae i Striden giæv.

Jenris ved Nattetider,
 Saasnart han Liget seer,
 Strax i sit Nadsjel slider;
 Dog skader Ormen meer.
 Thi vil jeg den forøde,
 Paa det ei Afskuds Væt
 Skal vorde Ormesøde,
 Og tabe Kraften slet.

Med Sundhed skal de gange
 Til Freia, Siofn og Hnos;
 Og naar de blier for mange,
 Saa skal de ærligt slaaes,

Som Kæmper vorde vrede,
Men hidses ei af Had:
Er Sværdet af sin Skede,
Er Hjertet lige glad.

I Rækker skal de storme
Da mod hverandre kæk,
Og ingen Havets Orme
Skal fylde dem med Skæk.
Som lystige, muntre Svende
De vise deres Mod,
Kæft mod hinanden rende,
For at udgyde Blod!

Og naar da Blodet flyder,
Skal jeg paa Ethen staae;
Mit Tordenstrald betyder,
At de til Valhal gaae.
Der skal dem Møden smage,
Der har de intet Savn,
Og Bragi skal gientage
Med Glæde deres Navn."

Saa tænkte Thor, og hasted,
Og roede ivrig fort;
Det salte Vand han kasted
Saa vredt fra Aaren bort.
Alt som i Harm han tænkte,
Han roede fort i Harm,
Med Bolgerne bestænkte
Sin Skulder og sin Arm.

Han vilde Jorden løse;
 Men Jetten ræd paa Stand
 I Baaden greb sin Dse,
 Han sad alt dybt i Vand.
 Han raabte: „No ei længer!
 Hvad holder du for Huus?
 Vi sætte til med Stænger,
 Med Mast, med Mand og Muus.“

Thor sagde: „Vi maae gjøre
 Endnu et lille Kast,“
 Slog Jetten paa sit Dre
 Med den afbrukne Mast.
 „Nu,“ skreg den vilde Jette,
 „I Fald du længer roer,
 Da vil du snarlig sprætte,
 Hvor Jormungarder boer.“

„Jeg frygter ingen Orme,“
 Sang Thor, den Skipper god,
 „Og Nordens værste Storme
 Afkole kun mit Blod.
 De hilse mig saa friske;
 Her standse vi paa Dyb.
 Nu skal vi snarlig fiske
 Skælbugtet feige Kryb.“

Med disse høie Tanker
 Han løfted i sin Hede
 Det tunge Jettens Anker,
 Han brugte det som Mede.

Han Tyrens Hoved satte
 Paa skarpen Ankerfrog.
 Ei Jetten kunde fatte
 Endnu hans Gudesprog.

Da tog han af sit Bælte,
 Han brugte det som Snor;
 Den høie Gud for Helte
 Slap Angelen fra Bord.
 Han bandt den ene Ende
 Af Bæltet om sit Liv,
 Saa lod han Snoren rende
 Til Dybets grønne Siv.

Thors Fiskeri.

Ormen laae paa salten Bund i Havet,
 Strengt i Dybets Fængsel avet,
 Bag Steenplanterne begravet.

Over ham flød fri og dristig Hvalen,
 Men i mørke Bolgedalen
 Beed han slugen sig i Halen.

Tæt besat med Bruff og Knoffelringe
 Kan han dog ei Bugten tvinge,
 Kan ei hørve skællet Bringe.

Rumf han maa bag vaade Planter duffe,
 Sovnig maa han Dine luffe,
 Dybet tidt har hørt ham suffe.

Bandet dækker for ham Himlens Buer.
Som en Biorn paa Labben suer,
Bider Stiarten han, og truer.

Musling, Østers, som ei Pladsen vrage,
Sætte sig i Bankers Kage
Som et Skæg om Drmens Hage.

Med sin Krop han knuger vaade Ryster:
Bandet stiger, Jorden ryster,
Nastrondsdybet sig forlyster.

Glædens Lue frem af Hefla vælter;
Roden Sod, som Stenen smelter,
Storkner sig til Biergets Bølter.

Bandet slaar i Drmens Mankeløffer.
Som han ligger nu og rokker,
Dg forventer Ragnarøker,

Nabner Diet han paa venstre Side,
Bender ud det fæle Hvide:
Maddingen han seer nedglide.

Lyrens Hoved ham i Møde svæver,
Dorff sin Hovedknub han hæver,
Hungeren at stilles kræver.

Om den skarpe Krog, om stærken Anker
Bider dosig han i Tanker
Med de haarde Gummers Planker.

See, da trækker Thor i Meigingarder.
I de sorte Ganens Barder
Bider Hægten, som en Barder.

Ormen foler draget op med Bælde
 Panden, mosbegroet af Vælde,
 Fra sin Afgrund's dybe Fielde.

Stærkt han knuger sig med faste Bugter,
 Ankeret med Gift besugter;
 Men hans Kæmpen Intet frugter.

Asa=Thor en Fisker er med Kræfter,
 Ormen med opladne Kiæster
 Give maa for Styrken efter.

Hovedet sig hæver over Vandet:
 Gysen giennemfarer Landet,
 Bølgen blander sig med Sandet.

Som naar Nastrond aabner sig, og brænder,
 Høit i Sky han Svælget vender
 Med de lange Huggetænder.

Høire stort, og lidet venstre Die,
 Ringene sig farvet boie,
 Som paa smidig Pandsjertroie.

Kiæven gaber. Med den svulne Gane
 Dragen efter gamle Bane
 Galer, som en Kæmpehane.

Lusten bliver qvalm af Svælgets Torke.
 Da den Gud, som Helte dyrke,
 Først iførte sig sin Styrke,

Spændte mere fast om Lænd sit Bælte;
 Baaden truer med at vælte,
 Herlig steg den Gud for Helte.

Giernt i Sky sit Hoved op han hæver,
Rykker til — og Ormen hæver,
Blodet strømmer af dens Rækker.

Baaden brister; med sin Fod paa Bunden
Thor har atter Fæste funden,
Trækker Ormens Ryg fra Grunden.

Slangen brøler, Diet blodigt flammer.
Alfa=Thor med løftet Hammer
Truer Riffelheim med Jammer.

Da nu Jetten saae den store Fare,
Tænkte han: „Jeg maa bevare
Rykkeren for Viergets Skare.

Er ei spaaet, at den skal dæmpe Kræften?
Alfa=Thor den sidste Aften
Daane skal for Eddersaften.“

Da den lumske Trolld med Ulverynker,
Rød, fordi alt Baaden synker,
Og fordi den Fange klynker,

Tog sin Daggert frem, det skarpe Bærge,
Som i Nordens dybe Bierge
Smedded ham de kloge Dverge;

Gav sig til paa Bæltets Snor at file —
Da sank Miolner tyve Mile
Ind i Slangen med sin Kile.

Havet mørknes; Graneskoven ryster,
Raster Lov paa sine Ryster;
Alfa=Heimdal sig forlyster.

Grønt i sorte Skyer brændte Buen.
 Heimdal stod paa Farveluen,
 Gladforbauet ved sin Skuen.

Regnen pidsked, Thor i Skyen ligned.
 Solens Dø, glad ved Synet,
 Stak igiennem Taagebrynet.

Asa=Thor sin Hammer atter hæved.
 Da den fule Jotun bæved,
 Ormen lydt sin Redning kræved.

Jettens Staal kan ikke Bæltet tvinge;
 Da med Svømmefinneres Binge
 Pladsfer han til Ormens Bringe,

Filer med sin Kniv paa Jernet selve —
 Heimdal maa paa Buen skælve,
 Himlen maa sig fulsort hvælve.

Jernet brister, Ormen synker atter.
 Da sang Asa=Lofes Datter
 Høit sin Seierssang med Latter.

Jetten flygter i sit Bierg paa Landet.
 Thor til Bæltet gaaer i Vandet,
 Kalder Niffelheim forbandet,

Skummer, vader i de salte Bolger,
 Gi Forbittrelsen fordølger,
 Dybet han med Lyn forfølger,

Haaber, han har Slangen Døden givet;
 Men den smutter under Sivet,
 Daaner vel, men redder Livet,

Hæver atter Kammens Bølgeloffer,
 Ligger paa sin Steen og roffer,
 Og forventer Ragnarøfer.

Opbragt kaster Thor sin Hammer efter —
 Næbbet sig i Skællet hefter.
 Ha, de skionne spildte Kræfter!

Uden Hammer Thor maa gaae tilbage.
 Mølner under stægget Hage
 Stiuler sig paa sælen Drage.

Løke fatter Elskov til Sif.

I Balastialf sad Løke længe,
 Han kieded sig, lod Hovedet hænges,
 Ei Balhals Glæder meer ham smage.

Man seer ham selv Sæhrimner vrage;
 Han bittert leer, og spotter Guder.

Det skumle Blif ei Godt bebuder,
 Sit Bustebryn han ofte sænker,
 Paa Asa=Thor han stedse tænker.

„Du drog paa Eventyr, du Stærke!
 Men lod for Lok' dig Intet mærke.“ —
 Sligt kan ei atter Løke glemme.

Han føler ingensteds sig hiemme,
 Og derfor lyster ham at fare.

At følge Thor i Harnisk klare,
 Det smigrer ham, det maa han lide.

At gaae med Kampens Gud ved Side,
 For ham at bære staalblank Bante;

Som Mistelstein, den Snylteplante,
 I Eggestammens Rift at trives,
 Derved han styrkes, og oplives.

Thi skøndt han mægtigt Guden hader,
 Dog Glandsen af den Høies Plader
 Bestraaler ham i Vinnekiolen.

Som Maanen faaer sit Lys fra Solen,
 Han lader sig af Thor bestraale.

Ei Asfurs Børn saa langt kan maale,
 De tage Begge dog for Guder.

Ru sidder han, hvor Gulen luder,
 Og pønjer dybt, og vil sig hevne.
 Til Ondskab har han altid Evne. —

Asynierne gaae at bades.

Han mægtigt af Gudinder hades,
 Thi han er feig og lumsk tillige;
 Slikt elsker ingen Viv og Pige.
 Men Blodets Ild han mangler ikke.

Han følger dem med drufne Blikke
 Til Dammen, som af Løvet frandses;
 Der seer han, hvor paa Græsset dandses.

Den skionne Freia Siofn omsvinger;
 Og Ydun, Gir med Fuglevinger
 Saa yndeligt paa Blomster hoppe.

De svinge de sneehvide Kroppe,
 I Græsset Klædebonnet falder.

Alt, hvad i favren Ungdoms Alder
 Forlyste kan, det Lofe fluer:

De runde Barmes faste Buer,
 Og fyldig Lænd, og smekke Midie.

Saa rank og smidig som en Vidie,
 Hver vender sig mod Lofe ofte.

Og Ingen skiuler Bryst og Hoste;
 De veed ei, at den Lumskke titter.

Som Svaner, der med Dunet hvidter
 Den stille Dammens mørke Bolge,
 Saa svømmer dette Pigefølge;

I Luften liig Trækfugles Skare,
 Naar bort den vil fra Norden fare,
 For hist et Sommerland at finde.

De ofte Arm i Arme vinde,
 Og dukke ned som vilde Wender.

De bruge de sneehvide Hænder,
 Som Svømmesinner Bolgen trykke.

Og Bolgen skummer ved sin Lykke,
 Men sortner strax i stillen Flade,
 Fordi de Skionne den forlade.

Men den, som Lofe meest betragter,
 Hvem han i Dag for skionnest agter,
 Er Eif, den Auk-Thors høie Frue.

Han blusser ved en Viv at skue,
 Saa mægtig og saa skion tillige.

Thi ei behøver hun at vige
 I Deilighed for nogen Dife,

Undtagen Freia, som den vise,
 Den stærke Odin Livet skienkte,
 Da han paa Verdens Glæde tænkte.
 Med Freia kan ei Eif sig maale.

Hun har ei denne søde Straale
 I Diets Blaa, som Hiertet smelter,
 Og ligner Maanen, naar den vælter
 Sit Skin paa Glommens Aftenflade,
 Rødsænkst igiennem Virkens Blade.

Stærk er hun, stor, en hoi Heltinde,
 Og dog en ægte Dannequinde.

De brede Skuldre, melkehvide,
 De fulde Arme, til at stride
 Og til at kryste elskovshede,
 Til Kamp og Glæde lige rede.

De Skuldre Lof' i Dine stifte.
 Hun turrer med de stolte Blikke
 En stærk, en aldrig nærret Lue.

Tæt Dienbrynets stærke Bue
 Er sammenvoget under Panden.

Det vilde skæmme hver en Anden,
Men Sig det gier en Ynde mere;

Det mærker hende ud blandt Flere.
Den høie Siæl paa diisse Bryne
Tidt vugger sig, og blier tilsyne.

Ei hendes Barm er vellystfyldig.
Hun skuer stolt og ligegyldig,
Dg store Hænder har Gudinden,

Men hvide, som i Nattevinden
Nysfalden Sneer paa Klippeaasen,
Som allerfinest Duun paa Gaasen;
Dg Negler som lombardske Nodder.

Fast staaer hun paa de skionne Fodder,
Dg langt og glandsfuldt falder Haaret,
Til Hælen i en Fletning baaret.

As-Lofe seer fra Bøgestubben
Thors Biv, saa frisk som Rosenknoppen.

Da tænker han: „D, hvis jeg kunde
Engang kun trykkes af den runde,
Den hvide Arm i Birkelunden!

D, hvis jeg turde klæbe Munden
Engang mod diisse Læber røde,
Der aldrig knibe sig i Møde,
Men aabnes fiækt, mens Diet brænder,
Dg vise tvende Rader Tænder,
Som intet Rovdyr har saa friske!

Dg medens Thor gif ud at fiske,
 O, kunde jeg ham dog til Skamme
 I Dammen fiske med det samme!"

Saa tænker han, og slu sig sfiuler,
 Thi Sif gaaer hen til sine Huler
 Paa Dovrefield, hvor Birken hvælver.

Af Attraa stærkt den Blege sfiælver,
 Imens med guldbaldyret Kofte
 Hun sig bedækker Bryst og Hofte.

Hun sætter Hielmens blanke Hule
 Fast trindt omkring de Lokker gule,
 Lidt mørke dog endnu af Bandet.

Han følger hende fiernt paa Landet,
 Seer hende gaae i Biergehallen,
 Hvor Fossen med en selsom Skralden
 I Sovne strag den Skionne dysjer.

Men Binden trækker ind, og kysjer
 De fugtige Lokker under Kyse,
 Dg gjør dem atter gyldenlyse.

Hvad Sif og Loke taltes ved.

Loke.

Tilgiv tvungne
 Træl af Elskov,
 At han dig atter
 Afhjæl finder!

Vil du ei vorde
 Billiens Frister,
 Bring du Brand i
 Blodet aldrig!

Sif.

Dør opdirker
 Dristig Tyven;
 Er Hul i Hulen
 Hærjer Musen.
 Snedig Sønnen
 Svigter ei Løke:
 Lumsk sig til Leiet
 Loptur stæler.

Løke.

Meden møder til
 Mund for Fisken,
 Sax udsættes som
 Snare for Ræven.
 Fanges Fisken,
 I Falden Ræven —
 Løke loffes af
 Qvindeloffer.

Sif.

Hent i Hulen din
 Hustru, Løke!
 Signi dig snøre med
 Sorte Lynghaar.
 Beed du Angerbod
 Beile vorde!
 Nidst hun negter ei
 Røring Dnsket.

Lofe.

Eddif'æblet
 Udes i Hunger,
 Yder ei Ydun
 Indig Frugten.
 Vær ei vranten,
 Bæneste Dife!
 Beilerens Bøn lad
 Barmen smelte!

Din Husbond hift paa
 Havet fister,
 I Jettens Jolle
 Jager Hvalen.
 Alst han atter
 Agter kun sage,
 Leger med Lagen,
 Længes hiem ei.

Bandre lad ham
 Beiene fine!
 Deilige Diis! og
 Dine du søge.
 Herligt Huln
 Hvalver med Lov sig.
 Leiligheden
 Er Længsler's Læge.

Sif.

Mindes du Mimers
 Maaltid, Lofe?
 Jisbægret bragte jeg
 Dig paa Bænken.

Af Isens Bæger,
Skumle Boler!
Atter dig Sif
Foragten skienker.

Gaf, du Guders
Gustne Fiende!
Tvinge dig Taabe
Thor skal hurtig,
Stivt dig spænde for
Stormen i Natten
Mellem de mørke
Miosens Graner."

Qvad saa Qvinden, den
Riække Disa,
Bredt fra Boleren
Bort sig vendte.
Roligt Nyggen
Rakte mod ham,
Sov saa sødeligt
Sif paa Leiet.

Heed af Harme
Haaret da tog han,
Fyldige Fletning
Flød fra Nakken.
Isens Skove
Sagen meied;
Pludselig Pragt fra
Banden rullede.

Let i Luften sig
 Løftet Løse,
 Glad ved Ranets
 Gyldne Gave;
 Holdt i Haanden
 Haarpryd=Glandsen,
 Bidt for Binden
 Bisted Svævet.

Boleren blussed, som
 Boldt af Jlden,
 Dunstomfrandsen paa
 Dalens Himmel;
 Naar i Natten
 Nær den lyser,
 Svævet da synker
 Straaleflammet.

Hvor han hensløj,
 Haaret nedfaldt,
 Uj paa Ugeren
 Fanged Straaler.
 Deraf danned sig
 Duun paa Uget;
 Stivt det storknæd, som
 Skæg paa Kornet.

Hvor han hensløj,
 Haaret nedfaldt,
 I Herthedalen,
 I Gudbrandsdalen.

Finge deraf de
Fagre Piger
Guldhaar=Gaven i
Bøndergaarde.

Blaffet bare de
Beile vene
Før hver Fletning, som
Finneqvinder.
Guldhaarfagre, som
Gefion og Freia,
Bleve fra den Tid
Bønderdøttre.

Loke skaffer Aser Klenodier hos Dvergene.

Han sad i Hallen og tænkte derpaa,
Hans Hevn ham glædte saa saare:
„Naar Sif sig nu speiler i blanken Aa,
Da fælder hun modige Taare.

Med hviden Haand hun fletter ei meer
De Loffer saa gule, saa lyse;
Naar hun sit Hoved i Floden seer,
Da vil hun snarligen gysse.“

Som saa han sad under Granens Green
Bed Gulen, listig som Ræven,
Da knaged i Nord den stærke Steen,
Og Jorden dundred med Bæven.

Da vidste han vel, hvad det betød,
 Han mærkede, Thor var kommen;
 Brat som en Vag han sig smidig skød,
 Og spratted med Angst i Glommen.

Men Thor neddukked som Maage sig,
 Og fanged med Næbbet Vægen;
 Han raabte: „Røver! jeg kiender dig,
 Nu skal du bløde for Sægen.

Jeg knuser dig hvert af dine Been,
 Som Møllen Meel under Hviulet.“
 Da var ei Løse ret længe seen,
 Han kastede Trylleskiulet.

„Hvad vinder du ved, hvis du mig slaaer?“
 Sang han, heel listig i Sinde;
 „Det skaffer ei Sif et eneste Haar,
 Du favner en skaldet Qvinde.

Hvis du tilgiver mig denne Spøg —
 En Spøg jeg kalder det ene —
 Da sværger jeg dig ved Urt og ved Løg,
 Ved Møsset paa Bautaastene,

Bed Odins Die, ved Mimers Bæld,
 Og ved dit mægtige Bærg,
 At jeg vil vandre til hule Fjeld,
 Til Frænderne, mine Dverge,

Og skaffe din Sif igien et Haar
 Af Guld, før Dagen er omme,
 Saa hun skal ligne den unge Vaar
 Med Græssets forgyldte Blomme.“

Gienstvarede Thor: „Du sværger, Træl!
Ved Hammeren, som jeg savner;
Som vidste du det ei saare vel,
At Ran den i Havet savner.“

„Saa vil jeg skaffe dig Hammer ny,“
Sang Lofe, „herlig at føre;
For den skal alle de Trolde flye,
Som du kun lyster at røre.“

„Ha,“ raabte Guden, „en herlig Seir!
Rei, dig nu vil jeg forøde;
Jeg kom herhid med min Staldbroder Freir;
Vi give dig Navne til Føde.

Han tager dig ved dit Skulderblad,
Jeg slaaer mit Tag i det andet;
Saa splitte vi dig for Vinden ad,
Dine Lemmer skal følge paa Bandet.“

„D, skaan mig, Freir, du venlige Drot!“
Sang Lofe med Bøn og Klage;
„Jeg skienker en Ganger dig paa dit Slot,
Hvortil ei Verden har Mage.

Den fører dig rundt om Jordens D,
Saa smidig som Tigerkatten,
Den svømmer med dig paa saltens Sø,
Som Sild den lyser om Natten.“

Ved slige Løfter, som han besvor,
Vod Thor og Freir sig formilde.
Saa steg han ned i den sorte Jord
Igennem den kolde Kilde.

Han frøb, saa smidig og glat som en Al,
 Fra Kilden i Biergets Bue,
 Hvor Dvergene stod og hamrede Staal
 Ved Svovlets blaalige Bue.

Saa flittige vare de Dverge der
 Dybt i de hvælvede Haller.
 Med Skiodskind for af det sorte Lær
 De gik og støbte Krystaller.

De smelted Sandet ved Jldens Glød,
 Og rørte med Rosengrenen;
 Deraf de danned Rubinen rød,
 Indfilet i Klippestenen.

De samlede en Bunke Violer smaae,
 Dem plukkede Dvergekonen;
 Dermed de farved de Stene blaae,
 Som Dan fik siden i Kronen.

Af saftige Græs de kogte Sod,
 Da skinte den Edelsteen saare.
 De dryppede Perler med roligt Mod
 Af Enfers og Emaabørns Laare.

Rundtom i Hulen man mærkede vel,
 At Kamper tilforn havde leget,
 Thi Steenlag hviled paa Muslingeskæl,
 Og Fisken i Leret var præget.

Hist nogen laae en Jettindebarm,
 Rødbrun i Solen, forstenet.
 Her sang Biergfossen med megen Larm
 Sine Viser om Kiævebenet.

Til Kalk forvandlet ved rislende Band
Udstak det af Fjeldeskanten;
I Kiæverne var langt stærkere Tand,
End Tænder paa Elephanten.

Da Løse sit Grinde røgtes nu,
Strax Dvergene gjorde sig færdig.
De raabte: „Løse! vor Drot est du,
Dg vel vore Gaver værdig.“

Thi toge de frem et Bildsvineskind,
Det bedste, de kunde vælge;
Paa Skorsteensilden de gjorde Vind
Med pustende Blæsebælge,

Dg sloge med Hammeren Slag i Slag,
Saa Funken af Skindet knitted.
Men Løse, fortæret af skumle Nag,
Var dybt i Hjertet forbittret.

Det ærgred ham, hvad han selv tilbød,
At give Guderne Gave;
Han tænkte: „De skal af Biergets Skjød
Dog ei fuldkomne dem have.“

Brof traadte Bælgen, og Sindrig slog,
Saa Gnisten af Skindet springer.
Da Løse Forvandlingen sig paatog,
Dg blev en Flue med Binger,

Dg satte sig paa Bælgraderens Haand,
Dg gav sig slemt til at stifke;
Men haard var Huden, og haard hans Aand,
Bælgraderen ændsed det ikke.

Da toge de frem af Veen alt
 De Bildsviins herlige Første:
 Til Freier den livsalige Galt,
 Den straalende Gullinborste.

Naar Maanen har Jordens Dal forladt,
 Den Kornmoen=Glandsen paatager.
 Han rider paa den i mørke Nat,
 For tro at vogte sin Ager.

Saa lagde de Guld paa Boltene hen,
 Det var kun et lidet Stykke;
 Men da de toge det ud igien,
 Det blev det deiligste Smykke.

En jævnglat Ring af røden Guld,
 To Hænder frysted hinanden.
 En Blomst af Edelsteen underfuld
 Var indlagt kunstigt paa Randen.

Den Ring var stor, og af fielden Bægt,
 Thi Odin skulde den bære;
 Han Drotten var for Asernes Slægt,
 Ham skyldtes den høieste Ære.

Selv eier han Alt, stor er hans Magt,
 Til Gavn kan man Intet ham lave;
 Thi smeddede de ham en Ring til Pragt,
 Og hylde ham med en Gave.

Man kiendte den lidet ved een Gang brat
 At see den i Dvergenes Rige:
 Den eier en Dyd, hver niende Nat
 Den drypper otte, sig lige.

Trolovede Þar ved Baldur har
Tidt Odin med Ringene trøstet.
Da Fromhedens Gud man til Baalet bar,
Laae Trofskabsringen paa Brystet.

Nu lagde de Dverge Jern paa Bolt,
De brugte dertil ei Lue,
De hamred det ud, saa sort, saa koldt,
For at det ret skulde due.

Da Lofe nu saae, hvor det Jern fik Kraft,
Dg hvor det varligt blev handlet —
Det var en Hammer med stærken Skast —
Da han sig atter forvandlede,

Dg foer som Bremse med smertelig Braad,
Dg slagred i Blæsevinden,
Stak Smeden i Panden med skarpen Odd,
Saa Blod ham trilled paa Rinden.

Da jog ham Dvergen med Haanden bort;
Ei Hamren blev ganske færdig,
Thi Skastet paa den var noget kort,
Dog fandt man den Guden værdig.

Nu kom med Guldets en Dvergeslof,
Dg gave det til Dverginden;
Hun satte, som Hør, det paa sin Rok,
Hvis Hiul hensused for Binden;

Dg spandt, og spandt, mens Guldtraaden randt
Til Haar for den deilige Dife.
Hun snurrede, og sang ved Kildernes Klang
En underlig Spindevis:

„Gudinden i Vaar skal bære sit Haar
 Heel frit for Vinden herefter,
 Ei flette det meer, at yndig sig teer
 Dets Glands med herlige Kræfter.

Hver Evend, som det saae fra Himmelens Blaa,
 Hans Hierte skal Haarene fange.
 Selv Lofferne ei paa veneste Frei
 Redbølge saa bløde, saa lange.

Skiondt Guldet er dødt, saasnart det har mødt
 Gudindens Tinding, den høie,
 Det levende blier, og efter sig gier,
 Dg lader, som Hørrer, sig boie,

Beholder sin Glands i Vindenes Dands,
 Dg lader sig aldrig udryffe;
 Som Middagens Sfin, det svøber sig ind
 Bag Hielmens ludende Skygge.“

Saa sang hun, og gif med ydmyge Blif
 For Thor, og rafte ham Haaret;
 Paa Loffen han saae, og maatte tilstaae,
 Saa fager var ingen baaret.

Fra Bierget hvalt nu Freir paa sin Galt,
 Dg Thor med Haaret og Hammer
 Til Valhalla foer, hvor Hærjader boer
 I Lysets salige Flamme.

Da satte paa Eif, liig Tang paa en Rif,
 Sig fast Guldhaaret paa Stande,
 Dg monne sig slaae i Loffer saa smaae
 Om den høie, den hvælvede Pande.

Paa straalende Thing fik Odin sin Ring.
 Man tilgav Loke sin Brøde;
 Men snart dog igien Biergtroldenes Ven
 Maa for sin Troløshed bøde.

Yduns Ran.

As=Odin ud med Hamir drog,
 Og med Loke, den Svend i Ophav stærk;
 De Menneſteſkikkelſer dem paatog
 (Vil du kiende din Mand, prøv ſelv hans Værk).
 Af at ſidde paa Stol i Hlidſkialfs Slot
 Var Odin træt, den opmærkſomme Drot;
 Som Vandringſmand i Skyggernes Løv
 Han aander, og føler ſelv ſig Støv.

De reiſte paa Fjeld, giennem Drfners Dal,
 Hvor Sneen hvirvlede Bierget ind,
 Hvor en Jisbiørn, ſtor ſom en liden Hval,
 Saa eensomt ſtod i ſit hvide Skind.
 De agted ham ei, gif ham forbi,
 Saa tillidsfuldt ad natlige Sti.
 Han følte den ſkiulte Guddom nær,
 Og plumped rødt under Jsens Skiær.

Saa ginge de frem, til Sneen veg
 For det grønne Græs og for Blomſt og Korn.
 Gi længer Fjeldet nøgent ſteg,
 Det var klædt med Gran og med Birk og Torn.

Ei hængte paa Taget frošne Tap,
 Hvor i Rogen slumred den skrumptne Lap.
 Af Biælker Husene stærkt og trygt
 I Dalene stege, med Skionhed bygt.

I Slæder ei meer med stærken Reen
 Dem mødte Finner med svarten Haar.
 Jernhoven glindsed fra Hestens Been,
 Dg vældigt kneiste Jarlers Gaard.
 Dg paa Vølstret laae bag Biælkers Muur
 Den yndige Brud i sit Jomfrubuur,
 Mens Lærken floited sin aarle Sang,
 Dg Uglen i Granen til Tausshed tvang.

Hen Taagen faldt paa Dalens Græs,
 Med Perler sprængt var Blomst og Straa.
 Den liden Smaadreng drev Bondens Gæs,
 Dg Dyrerne drak af klaren Aa.
 Nu toired han dem i grønne Bæng,
 Til Gaarden atter løb Bondens Dreng.
 Men Guderne sadde paa Græssets Vold,
 Som modige Kæmper med Sværd og Skjold.

Da smilte Seiersfader, og saae
 Til Vøse, som bleg ved Siden sad.
 Han sagde: „Saavidt jeg kan forstaae,
 Dig lyster at lange til Bondens Gad.
 Jeg selv er hungrig, jeg negter det ei,
 Det trætter, at vandre den lange Vej;
 Fra Bardo droge vi for en Stund
 Til Gudbrandsdalens Birkelund.“

Da meldte Løfe: „Saa fremt du vil,
 Saa laver jeg snart et Maaltid her.
 Vi har jo Alt, hvad der hører til,
 Thi Dren broler paa Bangen der;
 Jeg lifter mig snu, forvovent giævt,
 Til Stegerjet hen, som røden Ræv,
 Og henter Smørret af Bondens Fod,
 For vel at stege den lækkre Brad.

Imens maa Hæmir Dren slaae,
 Og gyde dens Blod i Jordens Skiod,
 Med Daggerten Huden varligt slaae;
 Jeg henter i Dvnen de varme Brød.
 Maaskee du selver, o Udsjæts Drot!
 Redlader dig til, hvad kun er smaat:
 Slaaer Funken ud af den liden Steen,
 Og nærer Flammen med Riis og Green.“

Da svared Odin bag sin Gran:
 „Jeg mærker, jeg mig til Jord har skabt;
 Thi Mennesket lever kun af Ran,
 Naar Een har vundet, har Andre tabt.
 Belan, saa skynd dig paa letten Hæl,
 Og følg din daglige Drift, og stiel!
 Hvis Bonden kiendte sin Giest som Gud,
 Jeg tænker, han slagted os selv sin Stud.“

Da Hæmir slagted, og Løfe løb
 Til Fædeburet i Bondens Huus;
 Igiennem Sprækken han smidig krob,
 Og fyldte med frissen Smør sit Kruus.

Han Brødene tog i hviden Dug,
 Vel sigtet af den fineste Rug;
 Og da han paa Veien kom forbi,
 Han hentede Æg i en Hønsjesti.

Imidlertid var ei Hæmir seen:
 Den Dyr slagtet i Snor han bandt,
 Og tridsed den op i Træets Green.
 Sig Indvolden ud af Bugen vandt.
 Fra Ryggen han Skindet hængte lod,
 Og tvætted ved Kilden Alt for Blod.
 Han snitted med Daggerten pæne Skaar,
 Og Talgen blomstred ved fede Laar.

Men Seiersfader med milde Smil —
 Han, som bevæger Solen stærk,
 Som tænder Ild i dens Flammepil,
 Og lærer den øve sit Kæmpeværk;
 Han, som sin Glands fra Solen slaaer,
 Alt mildere den til Maanen gaaer,
 Og springer fra den i Gnister smaae,
 Naar Natmulk dækker Himlens Blaa:

Ham mored det nu, med Staal og Flint
 Alt lokke de røde Gnister frem,
 At fange dem op med trofket Splint,
 Og med Riisqvisten at nære dem.
 Og da nu Rogens hvide Dvalm
 Udviklede sig af Spaan og Halm,
 Og blev en Flamme, der steg med Lyst —
 Da glædte sig Seiersfaders Bryst.

Med Taaren herlig i Diets Blaa
 Han hæved sit Blik med Guddomsffær,
 Og raabte: „Selsom i det Smaa,
 Som i det Store — fiern som nær!
 I Draaben Wgir, som i sin Sø,
 I Solen Odin, i Gnistens Frø!
 Min Son! naar drabeligt lyner du,
 Hvad gjør du da meer, end jeg gjør nu?“

Nu vendte Loke til dunklen Skov
 Tilbage med Smør, med Wg og Salt,
 Og glædte sig mere ved sit Rov,
 End om man havde forært ham Alt.
 Og Ræven, Besselen, Rotten kom
 Af deres Huler, og saae sig om,
 Og sagde: „Der gaaer vor Gud saa let,
 Han lærer sit Folk at stjæle ret.“

Men Odin loe, og tænkte: „Jeg skal
 Giengielde vel, hvad Loke forbrød:
 Paa Bondens Ager i Tusindtal
 Skal Kornet betale de tagne Brød.
 Og Hiorden skal stonne med Yverne spændt,
 Saa veed jeg, Smørret er vel fortient.
 Og for det Salt, vi her har søgt,
 Jeg skienker de Smaaaborn Vid og Klogt.“

Nu hugged Hæmir Bøvene fra,
 Men Loke skured skarpen Spær;
 I Overdrevet han søgte da
 Til Stegevenderen Klostetræer.

I Muld han stak de Grene to,
 Saa at han Spydet vel kunde snoe.
 Han spidded Stegen, ved Ilden stod,
 Og dreied, og drypped den vel med Sod.

Men som han nu stod, den fløgtige Rok —
 Med Hæmir Odin gif vidt omkring —
 Og tænkte, Stegen snart havde nok,
 Og prikked deri med Daggertsting;
 Da flød end Blodet af Riødet ud,
 Som om det var paa en levende Stud,
 Og skændt han næred sit Arnested,
 Blev Luen kun mere mat derved.

Som nu han løstet sit Hoved op
 Og utaalmodig i Beiret saae,
 En stor, en gyselig Drnekrop
 Opdaged han da i Træets Braa.
 Den bredte sig vidt i grønne Ulm
 Med Binger, saa sorte som Rattens Mulm,
 Og lod et Ræb under Løvet see,
 Saa krumt og blankt som en hvæsjet Lee.

Dens Dine gnistred, som Pygtemænd
 I sorten Mose ved Midnatstid.
 Den stirred stedse paa Braden hen.
 Bed Synet Løse blev murehvid.
 Den rysted Bingen — og Grenen brak,
 Og Bullen lige til Roden sprak.
 Den stirred paa Flammen med stærken Blik,
 Saa Ilden ud af Forsærdelse gif.

„Hvi sidder du der,“ var Lokes Ord,
 „Og kogler, og spilder Maden mig?“
 Giensvared Trollden: „Min Sult er stor,
 Jeg Ornen nyde nu vil med dig.
 Hvis du mig skienker som Giest en Deel,
 Skal Braden snart være sodet heel.“
 Saa talt, han hopped fra Grenene ned,
 Og satte paa Bovenen sig, og beed.

Nu svulmed Gallden i Loke brat,
 Han greb et tungt, et mægtigt Spær;
 Men som man hugger i mørke Nat,
 Saa sank i Mulmet Bærget her.
 Med Næbbet Ornen om Spæret kneb,
 Fast klæbed sig Lokes Haand, som greb.
 Da Trollden flei, og Loke hang
 Med Hænderne ved sin egen Stang.

Og over Skov og Stof og Steen
 Med Asa=Loke Trollden flei;
 Snart sank i Mosen dybt hans Been,
 Snart stødte de sig mod Fjeldets Hoi.
 Og Ornen loe, og Frøerne loe.
 Hvo ynker vel den Skadesro?
 Med Dynd ham Mosen overslog,
 Ham Tornen Haaret af Nakken tog.

Og Klippen slog til Blods hans Taa;
 Han græd, men koldt var Klippens Smil.
 Og Stormen under Himlens Blaa
 Traf Barmen med sin stumpe Pæl.

Han sank i Havets dybe Nat,
 Som Pindsviin, med Makrel besat.
 Han steg — da hang i Solens Skin
 En Drue Vier omkring hans Kind.

Nu gav den Stolte gode Ord,
 Forgieves han heit paa Odin skreg,
 Forgieves kaldte han tidt paa Thor,
 I Fjeldet med ham Trollden steg.
 Med Rænker tyft om Arm og Been
 Han smedded ham til en Kampesteen.
 „Nu sid, Forræder! paa denne Blok,
 Og vent din Frihed til Ragnarok.“

„Jeg fatter klart,“ sang Loke snild,
 „At du mig hader, Morkets Drot!
 Jeg glemte min Arne, Biergets Ild,
 Forsængelig paa Lustens Slot;
 Men hvis du skienker Frihed mig,
 Som trofast Son da lyder jeg dig,
 Tilføier de Guder al Fordærv,
 Og tiener med Villien dig og Hver.“

„Belan,“ gienjvarte Trollden mørk,
 „End een Gang prøver jeg dit Bryst:
 Jeg slipper dig ud af Nattens Drk,
 Og sender dig atter til Lysets Lyst,
 Paa Vilkaar, at du mig skaffer snart,
 Hvad kosteligst er, af fjelden Art,
 Den bedste Gave, Guder sit
 Fra Skabelsens hellige Dieblif.

Hift sidder i sin Abildgaard
 Ydun den unge, vene Viv;
 En Knude binder det brune Haar,
 Og rank hun er som Danimens Siv,
 Og syldig som sin egen Frugt,
 Thi over Midien svulmer smukt,
 Bedaft med aarbargronne Loi,
 Halvdulgte Længslerø Morgenhoi.

Hun holder i sin Haand af Snee
 Et fieldent Kar af røden Guld;
 Det bragte Odin, Vil' og Bee
 Fra Asgard, hvor det laae i Muld.
 Dets Billed Ingen saa let forstaaer:
 Gen hoster, mens en Anden saaer;
 Og Solen stiger af mørken Dunst
 Alt ved en Piges Tryllekunst.

I dette Kar hun Vblet har,
 Som Rosen rødt, som Boret guult.
 En Guddomskraft heel dyrebar
 Dybt holder sig i Mosten skult;
 Thi hvo som nyder af denne Frugt,
 Med ham saaer Tiden aldrig Bugt,
 Og hver Gudinde, som Vble saaer,
 Blier atter en Mo paa segten Nar.

Hvor kommer fra den Glathed vel,
 Den Fylde, denne fiæffe Kraft?
 Ha, hver Afsynie ligte Hel,
 Hvis ei hun nød af denne East.

Som Binden Sandets Furer, ud
 Den sletter Rynker af gusten Hud;
 Som Sneen dækker Høiens Muld,
 Den hæver Barmen hvid og fuld.

Som Ilden tænder troffet Green,
 Den styrker matte Gubbes Blik.
 As=Odin var en Dding seen,
 Hvis ei ham qvæged denne Drif.
 Og Thor med samt sin Bogn og Buf
 Udstodte mangt asmagtigt Suf,
 Hvis Idun ei sin Most saa sød
 Hver Morgen blandte med Suttungs Miod.

I den yndige Lund ei Fuglen boer,
 Der høres aldrig Sisgensang;
 Thi Asa=Bragi, en Skiald saa stor,
 Opliver Alt med Harpeklang.
 Mod Østen vender sit Asyn han,
 Og naar da Solen staaer i Brand,
 Udbreder sin uhyre Viftes Guld,
 Da slaaer han Strengen underfuld.

Da røres Jorden af hellig Lyst,
 Og Taaren Blomsten i Diet staaer.
 Da quiddre de Fugle Hiertet Trost,
 Og dobbelt rødmer frissen Baar,
 Og dobbelt elsker den unge Mø.
 Da vorder det Oldingen let, at doe;
 Udødelighedens Drosfel sang,
 Og let blev Gubbens Gimlegang.

Thi skaffer du mig den yndige Liv
 Med samt hiint Kar af røden Guld,
 Da skienker jeg Frihed dig og Liv,
 Og sender dig atter af Biergets Muld."
 „Vel!“ raabte Løse, „jeg sværge vil —“
 „Gi, spar du kun dit Abespil!“
 Gienstvarte Thiaæse; „vel du veed,
 Man stoler ei paa Løses Ed.

Alt længst du var en Mindremand,
 En Boldt for Guders, Trolde's Kamp.
 Steds var dit Løfte Skum paa Band,
 En Sky, som løses op i Damp.
 Nei, vaklende Forræder! nei;
 Vi vandre maae en bedre Bei.
 Med Lænke binder man Bondens Hund,
 Og Løse — ved sin egen Mund.

Den giftige Snog har al sin Gift
 Forsamlet i den hule Tand,
 Og skader kun, naar i Hudens Rist
 Det blander med Blodet sig som Band;
 Saa snart man Tanden ud har brudt,
 Er Slangen som en nysødt Glut,
 Et Legetoi, der sig vinder smukt
 Om Armen i en ydmyg Bugt.

Som Orm du skader med dit Gab —
 Belan! det gielder et Forsøg:
 Du slippe skal med Talens Tab;
 Jeg lukker Spieldet for denne Røg.“

Derpaa tog Thiasse Traad af Staal,
 Dg syede med en Demantnaal
 Fast Lokes smalle Læber til.
 Gia, det var et lystigt Spil!

„Jeg faaer ei Lust, hor først et Ord!“
 Skreg Loke, „bi! jeg qvæles jo.“
 „Mand du kun med dit Næsebor!
 Gienqvarte Trollden; „du har jo to.
 Det vil erstatte din Munds Forliis.
 En Næsviis bruger Næsen viis.
 Storagtigt var den altid spiilt,
 Dg Læben har ei lange hviilt.“

Saa syede han med en dobbelt Traad,
 Dg mumled stærke Trolldomsord,
 Dg agted ikke Lokes Graad.
 „Nu skynd dig hen, hvor Ydun boer!
 Saasnart du bringer mig mit Rov
 Ved Nordkap i Jernvidieskov,
 Da løser jeg strax din Mund igien,
 Dg kalder Loke Biergets Ben.“

Dermed han slap ham af Bierget ud,
 Dg hoit loe Thiasse ved sin Spøg.
 Slukforet sloi den stumme Gud,
 Som Algerhøne for glubsten Høg,
 Naar i et Ly den slipper ind,
 For Høgen reent har plukket dens Skind.
 Med hængende Hær, med Ak og D
 Den blodig slap af Høgens Klo.

Men som han nu mod Asgard foer,
 Da tænkte han: „Det er uheert.
 Hvordan faaer den, som mangler Ord,
 Et Qvindehierte vel forført?
 Udrettes kan det ei med Magt.
 Med List? Hvor faaer jeg Listen sagt?
 Den, som er baade svag og stum,
 Maa plat foragtes, liig en Dum.“

Som saa han floi over Busken lav,
 Og sig betænkte vel et Dogn,
 Da faldt ham ind: „Kan paa en Stav
 Med Runer ikke man riste Vogn?
 Heit Ydun elsker Tidsfordriv,
 Troer hvert et Sagn, som Bragis Biv;
 Godhiertig er hun, rores let —
 Og Løse forstaaer ei Kunsten slet.“

Med disse Tanter han drog sit Sværd,
 Og hug i Busken sig en Stang,
 Begyndte strax med Løgnens Færd,
 Og loi saa langt, som hans Riep var lang.
 I Staven risted han Runer smaae:
 „I Totunskoven jeg Væbler faae,
 De hange bag Lovet, tre og tre,
 Som Solens Purpur, Nattens Sne.“

I dem er større Mesterkraft,
 End dem, du giemmer i gylde Skaal.
 Hvis Userne nød af denne Saft,
 Da brændte Jetterne snart paa Baal;

Da Odin Fenrisulven slog,
 Og Thor i Havet Ormen vog.
 Men Jetterne frygte Lysets Skin,
 Og hyller i Mørke Skoven ind.

Dog aabenbared en Jettens —
 Schuld Elskov meer end det formaaer —
 Als-Lofe Bei til Glædens D,
 Hvor Abildtræet herligt staaer.
 Disværre belured os en Trolde
 Bag Kobbermalmets glatte Bold,
 Og for at holde Skatten skjult
 Behandlede Lofe grumt og fuult.

Han syede mig mine Læber til
 Med Staaltraad og med Demantnaal;
 Han brugte mangt et Tryllespil,
 Dog rakke til Klogten ei hans Staal.
 Den har jeg, Tak skee Mimer! fri,
 Og den staaer mig i Nøden bi.
 Thi riister jeg, at du det veed,
 I Staven hele min Hemmelighed.

Saa fremt du selv mig følge vil
 Med Væbnerne til Jettens Lund —
 Din Hielp fornøden er dertil —
 Da brister Seglet fra min Mund.
 Jeg bryder Væblet ei fra Baand,
 Men naar kun du med Viliehaand
 Berører Frugten — strax paa Stand
 Den synker selv i Skaalens Rand."

Saa skrev han, og med Staven sloi
 Fra Havet hen til Lundens Læ,
 Hvor Ydun ved en busket Høi
 Sad yndig bag sit Ubletræ.
 Hun stirred stivt paa Skovens Dyr,
 Og tænkte paa et Eventyr,
 Betragted Hiorten, bruun og rank,
 Som spillede sig i Floden blank.

En Kilde sig ud bag Busken god,
 Og langsomt i den klare Flod
 En Svane trind paa Vandet flød,
 Og standsed ved Gudindens Fod.
 Hun sad med Karret i sit Skiod,
 Og kasted hen til Svanen Brød.
 Sin Hals den dybt i Floden drev,
 Hvor lette Krumme Kredsene skrev.

Hist Bragi sang Alfaders Priis
 I skioldbedækte Balastialf,
 Omringt af hver en As og Diis
 Og af saamangen lystig Alf.
 Og Mimer havde nys forladt
 Fru Ydun med sin Ublestat;
 Hun sad — et huldt uskyldigt Barn,
 Og let hun faldt i Listens Garn.

Hun røstes over Gudens Nød,
 Med Ynk betragted hun hans Mund;
 Af Listens Dine Taarer flød,
 Da sfulmed Yduns Barm saa rund.

Hun rakte ham sin hvide Haand,
 Og i sit Fiaderklædebon
 Hun svang sig, medens Mimer sov,
 Troskyldig til Jernvidieskov.

Hun fulgte ham fra Lundens Skiul
 I Luften over grønne Muld,
 Saa skion som Paradisets Fugl,
 Med lange lyse Bingers Guld.
 Da kom den sorte Kampegriis
 Med Brusen fra sit Klipperis,
 Omfattede Ydun med sin Klo —
 Og alle Biergets Klofter loe.

Da græd for silde Bragis Biv;
 Men Binden havde Taaren kjær,
 Redvisted den til Havets Siv,
 Og storknæd den til Perle der.
 Og Gienlyd klaged høit fra Fjeld,
 Da Ydun sucked sit Jarvel.
 Og Lilien sank i sirenge Lust,
 Og Rosen misted al sin Dust.

En døsig Taage, tyk og kold,
 Sig langsomt over Himlen stod,
 Og Solen, som et blodigt Skjold,
 I Taagen stod med Maaneglød.
 Og koldt blev Heltens, Pigens Bryst,
 Og pludselig blev Baaren Høst.
 Sangfuglene fløi til Syden hjem,
 Og alle Glæder fulgte dem.

Yduns Frelse.

Som Vinden blæser hen den lette Sky,
Saa svinder hver Bedrift i Evigheden.
Enølge sank, een reiser sig paa ny,
Og Kampen leger leslende med Freden;
Snart blinke Sværd, snart ruste de i Skeden.
Hvad er det alt? Et flygtigt Gloglemode,
En Sommerfugl, som parred sig — og dode.

Du Helt, som spulmer af din Tapperhed!
Hvad var den meest? Et Skum paa Tidensølge.
Selvfærligheden pirred Barmen heed,
Din Lykke drev, og Sværmen maatte følge.
Tilstaa det ærligt! det er feigt, at dolge:
Den Daad, som gjør dig værdig dine Fædre?
Du trodsed Doden? — Det gier Dyret bedre.

Hvor fordum Timur slog ved Samarkand
Uhyre Skarer med Tartarer stærke,
Der hvirvler sig, som før, det løse Sand,
Og af hans hele Daad er intet Mærke.
I Græsset synger end den muntre Lærke,
Hvor Hiertets røde Strømme flød som Bække.
De smulne Been kan Ingen meer forstrække.

Hvad est du da, som stormer saa omkring?
Gi nær saa stærk, som Heklas Mattelue;
Thi størknet Lava sætter dog en Ring,
Som Diet efter tusind Aar kan flue,

Dg Lava modner ofte søden Drue.
 Din Daad, som Aften, hviler hos de Døde;
 Dit Rygte, som dit Liig, blev Ravneseede.

Dog fro dig heller ei, du liden Dverg,
 Som sidder i dit Bærksted hist og filer,
 Til Kæmpesærden seer fra sikke Bierg,
 Dg trygt som Lammet ned ad Ulven smiler,
 Troer Erlen mere værd, end Auf-Thors Riler!
 Gi heller du kan Gblet reent undvære,
 Hvis du dit Bærktoi bruge vil med Vre.

Bil Jetten, og vil Dvergen hæve sig
 Fra Drk og Klost til det Guddommelige,
 Da, Moder Ydun! maae de skue dig
 I Mimers, Baldurs og i Bragis Rige.
 Fra ingen Felt din Salighed maa vige;
 Da giemmes tro hans Daad i Runeskrifter,
 Dg evig elskes blomstrende Bedrifter.

Hvor trives Livet uden Mimers Væld?
 Hvor blomstrer Livet uden Yduns Bæger?
 Den skumle Surtur jubled i sit Fjeld,
 Dg han, som smidiglistig sig bevæger,
 Som lunefuldt med Diebliffet leger,
 Den falske Gud, med Læben meer ei bundet,
 Høit spotted nu, thi Ydun var forsvundet.

Naar Solen steg, da steg den taagesuld,
 Til Andagt intet fiærligt Bryst den rørte;
 Naar Maanen smilede over Jordens Muld,
 Den intet Elskovsuf i Ratten horte.

Thor længer ei med sine Bue fiorte,
 Han stille sad, i Skiedet laae hans Hammer,
 Og Odins Hlidskialf tabte sine Flammer.

Og Freias Barm sank ind; de gyldne Haar
 Blev Solv, og Diet ligte Vand, som fryser.
 Og Heimdal, som paa Buen aarle staaer,
 Hvis Farve syvfold giennem Skyen lyser,
 Troldqvinder saae med sorte Hovedkyser,
 Uhyre Ugler liig, og med en Bruusen
 Af lodne Binger, som paa Flaggermusen.

De dækte Himlen med en evig Slud,
 Og kaldte Skade frem af sine Grøfter.
 Riord slumred i sin Hal, den stærke Gud,
 Som renser Lusten, naar han Panden løfter;
 Men Skade, paa et Udgangsøg, som snøfter,
 Nu havde travlt hver Nat, og humped vaagen
 Med sine sorte Søstre hen i Taagen.

Paa Himlen skjulte sig hver Stjerne klar,
 Ei rasken Skipper kunde Veien finde:
 I Rattegat, hvor Volgen hoit ham bar,
 Han slap sit Ror, fortvivlet, som i Blinde;
 Og naar han ud sit Anker vilde vinde,
 Var Touget stivt af Is, ei til at boie,
 Og Døden viste ham sit skumle Die.

Naar Somren kom, kom der dog ingen Sol,
 Og sem en Træl da maatte Bonden svede.
 Til Kittel sled han op sin Høitidskiol,
 Og til Alfader glemte han at bede;

Han tænkte kun paa Havre, Rug og Hvede.
 Hans Hest var mere stolt, end han; i Hunden
 Blev Hiertet mere varmt og trofast funden.

I Leirekongens Gaard sad Kæmper ei,
 Som før, bredskuldrede med Sværd ved Bælte,
 Thors gode Sonner, mildnede ved Frei,
 Hvis diarve lyse Dine viste Helte;
 I hidsig Riv de sloges og de skielde.
 De bolde Fædre sov i Graven længe,
 Nu kroede sig kun opblæst deres Dreng.

Naar Skialden brændte, var det Sværmerlyst,
 Men ikke længer Gimles rene Flamme.
 Natur! han died ei dit Moderbryst,
 Kun Fordom nu og Tvedragt var hans Amme.
 Ridvisen gjorde Bragamaal til Skamme,
 Og den, som sikkert vilde Hoben gotte,
 Han maatte hyfle, smigre, skielde, spotte.

Før Saga sad og tegned paa sit Skiold
 Hver stor Bedrift, den Yndige, den Feire;
 Nu tabte hun sin Griffel, adspredt, kold,
 Besøgte meer ei Midaros og Leire.
 Paa hendes Tavle ruged Glemsels Feire.
 Den friske Krands af Gran og Eggløvet
 Redtraadte slap Uagtsomhed i Støvet.

Den vise Mimer flued Verdens Nød,
 Og Baldur saae den i sit stille Rige.
 Med bittre Taarer Mimers Kilde flød,
 Hvor Saft ei kunde meer i Frugten stige;

Dg Baldur, bløddedrøvet som en Pige,
Besøgte Mimer i den kolde Hule,
I Maanskin, med de lange Loffer gule.

Man mærkte vel, at Glæden var forbi,
Dg at Gudinden blomstred længer ikke;
Thi, taus og vranten ved sit Grubleri,
Til Jorden Mimer saae med mørke Blikke,
Dg Baldur — som han Lusten vilde drikke —
Med Feberblusfen og med Graad i Die
Kun talte vildt, og stirred i det Høie.

Saaledes nærmed de sig Ygdrasil,
Det kongelige Træ, som skygger Jorden;
Som Guderne fra Vifrost ride til;
Hvor — som en Hyrde vaager over Hiorden —
As=Odin mellem Guderne fra Norden
Udgiver Loven, daglig Dommen sælger,
Dg hører, hvad hans Svend Hermodur melder.

I Asfen er en Orn, som Alting seer,
For at berette Sligt til Odins Ravne;
Men ei dens Ydblik var opmærksomt meer,
Thi Taagen stod om Træet mange Favnne,
Indslørte Dal og Fjeld og Skovens Havne.
Dg Egernet, som sad ved Ornens Fodder
I Træet, knækked lutter hule Nodder.

Med Baldur Mimer Træet gif forbi,
Dg standsed først ved Urdurs klare Kilde.
I Skoven ledte dem den snevre Sti
Til Fjeldeskøftens Væld i Natten silde.

Graasteen, beklædt med Bedbendranke vilde,
 Indflemte Dalen, Granskov dækte Fjeldet,
 Og Bær og Blomster stakke Kildevældet.

Men visnet Alt. Og see, ved Kildens Rand
 Sad Nornen Skuld med Læben mod sin Finger.
 Forfærdelige Qvinde, hvis Forstand
 Udgrunde kan, hvad Tidens Fylde bringer!
 Fra hendes Skuldre gik uhyre Binger.
 Om Panden brede Baand med gyldne Runer,
 Og billedsmukt med Hvaler og Harpuner.

Grønt hendes Klædebon, og Diet snart
 Mod Kilden vendt, og snart mod Fremtids Dage.
 Hos hende Søstren Urd; med Blikket klart,
 I sorten Skrud hun vendte sig tilbage.
 Og smukt i broget Skæl, som paa en Drage,
 Sad Varand, Tidens Mo. Men Alle Qvinde
 Af Kampestorhed, mægtige Gudinder.

Og Sønnen ei sin Flig udbreder der,
 Der sankes aldrig Norners Dienlaage.
 I Middagsglands, i Stiernens Solversfiær
 De sidde stivt som Stotter; men de vaage.
 Een seer i Oldtids, een i Fremtids Laage.
 Varanda paa sin gyldne Bægt tilveier
 Alfaders Gaver: Døden eller Seier.

Som Jomfruløve i Egyptens Sand
 De stirre hen, de Ubevægelige;
 Og Kilden suger i sit klare Vand
 Det skionne Billed af den høie Pige.

Balkhyrier sig hift om Lunden snige,
 For Norners Bud fra Kilden at erfare,
 Saa ile de dermed til Jordens Skare.

Nu talte Mimer til den store Skuld:
 „O du, hvem ingen Fryd og Sorg forvirrer!
 Du, som er Ingen fiendtlig, Ingen huld!
 Hvis Falkeblif igiennem Natten stirrer!
 Om Duen furier, eller Sværdet klirrer,
 Du røres ei! Saa løs den store Gaade,
 Tal! kan Fru Ydun frelses af sin Baade?“

Da svulmed Skulds jomfruelige Bryst,
 Som naar en Steen kan Livet brat fornemme.
 Hun saae paa Mimer, og han sølte Trøst,
 Og Urdurs Kilde mon sin Rislen hemme;
 Og Nornen raabte med sin stærke Stemme:
 „Naar Tapperhed til Troskab Tiden tvinger,
 Hiemiler Sundhed paa sin Elskovs Binger.“

Saa talt — indsvøbte Natten sig i Mulm,
 Og sagte rysted Jordens Overflade,
 Og Strømmen til sin Bolge raabte: Svulm!
 Og Blæsten hvislede i de visne Blade.
 Men Guderne hiemiulte begge glade;
 Thi de forstod, hvad Nornen dem forkyndte,
 Og svævende de sig til Valhal skyndte.

„Naar Tapperhed til Troskab Tiden tvang,
 Hiem Sundhed foer paa Kiærlighedens Binger.“
 Saa lod Gudindens underlige Sang,
 Og Sangens Indhold de til Valhal bringer.

Hvo er vel, uden Thor, den Gud, som tvinger?
 Kun han kan fue Løse, Tidens Giøgler;
 Og Elskovs Disa giemmer Fængslets Nøgler.

Knap hørte Sligt den stærke Asa=Thor,
 Før, rød som Blod, han sprang fra Klippeblokken,
 Og greb — imens hans Brede mangled Ord —
 Den blege Løse frygteligt ved Løffen;
 Og snelt, som Hiulet dreier sig i Roffen,
 Han snurrede ham omkring, saa snart med Daanen
 Han Havet slog, og snart berørte Maanen.

„Dit Væsen, sammensat af Ligt og Spot,“
 Qvad Thor, „vil jeg fra Valhal udelukke.
 Du rystes maa, at Alt kan blandes godt,
 Som Eddiken med Olien i en Kruffe.
 Siig nu, før jeg din sidste Gnist skal slukke,
 Om du vil bedre dig, og atter bringe
 Afsynien paa Freias lette Binge!“

Og Løse — han er feig, som han er suul,
 Og al hans Handling mangler Egenwillie —
 Angst for igien at gjøre sligt et Hiul,
 Forsærdet kasted sig for Thor paa Lilie,
 Og raabte: „Hvis den ranke Valhals Lilie,
 Den evige Freia mig sin Ham vil række,
 Da skal ei Bierg og Trolde mig forstrække.

Jeg løser Ydun af sit Slaveri,
 Thi denne Qual mit Hierte med bevæger.
 Mig Jetten tvang, min Willie var ei fri,
 Jeg Ydun maatte stasse med sit Væger;

Men over Havets Bølge, Skovens Eger
 I Freias Fiæderham, som Fugl, jeg iler,
 Og snart igien en bedre Lykke smiler."

Da hentede Disen strax sin Fiæderham
 (Meer for sin Skionhed vel hun havde givet);
 Og Loke — thi nu følte han sin Skam,
 Nu ængstede ham at øde Asa-Livet —
 Fløi over Bierg og Dal og Bust og Sivet
 Til Totunheim, hvor dybt i Fjeldets Huler
 Det frygtelige Mulm Fru Ydun stiuuler.

Men Loke bedst i Mørke finder Bei,
 Han lod sig ei af Biergets Koglen skrække,
 Han stolte paa din Fiæderham, o Frei!
 Hvis stærke Binger intet Staal kan stække;
 Han trængte giennem Biergets skumle Sprække,
 Han fløi som Uglen, og han krøb som Ratten
 Did, hvor de brune Klipper glemte Skatten.

Hun sad — et Marmorbilled paa en Grav
 I Misklegard — med Hiertet stumt for Klage;
 Det stirrer hen i Tidens øde Hav,
 Hvis skionne Bølge vender ei tilbage.
 Da kom i broget Fiæderpragt, som Drage,
 I Hulen Loke. Snart han Ydun trøstede,
 Og greb den smekkede Diis tæt under Brystet.

De hensløj over Klipperne. Men see,
 Et stort uhyre Baal i Norden brændte.
 Det Asgard var, hvor Odin, Vil' og Bee
 Forsamled sig, og Bud til Loke sendte.

Han kom — og Længselen og Smerten endte.
 Knap var i Asgard Mimers omme Datter,
 Saa aabned Blomsten sig for Duggen atter.

Dg Lærken slog, og hver Gudindes Barm
 Frem svulmed atter i sin Ungdomsfylde.
 Dg Odin folte Kræften i sin Arm,
 Dg Thor sin Hammer tog af støvet Hylde,
 Dg Maanen lod af Solen sig forgylde;
 Ei længer Mimer sig med Rynker nærmed,
 Dg Baldur ikke meer i Luften sværmed.

Men see, nu kom et svart og lystigt Syn:
 Thi Griffen, som forfulgte snelt sin Fange,
 Blev blandet af de stærke Baalets Lyn,
 Dg sprætted vilddt med sorte Binger lange.
 Som Myggen, naar den er for Lyset bange,
 Saa styrted den uhyre Jotunflue
 Med Skræk sig i den unge Morgenflue.

Dg saadan styrter sig hver Morgen end
 Det fæle Spøgelse, som Jorden skrækker.
 Hver Morgen brænder Ostens Baal igien;
 Dg Duggen, som det unge Blad bedækker,
 Da fælder Glædesgraad paa Baarens Hækker,
 Dg Fuglen synger, som den glade Brage,
 Da han i Lunden fik sin Biv tilbage.

Om Vanerne.

Da de høie Valhals Guder
Blomstred end i Østens Land,
Fiernt i Asien paa Bierget,
Nær det skionne Ginistan;
Før de hid til Norden droge
Mod den kolde Klippeblof,
Hvor de sloge
Jetteres Hær og Dverges Flof:

Uf de kundskabørige Vaner
Øfte blev de da besøgt.
Vaner med til Aegard bragte
Megen Ynde, megen Klogt,
Lærte dem at luge Tidsel,
Og at plante Blomst i Jord,
Gav til Gidjel
Rytteren, den raske Riord.

I den stærke Lummerhede
Lortes Flof og Skov og Dal;
Knap sad Riord paa letten Skimmel,
Saa var hele Luften sval.
Han forstod at dele Dunster,
Og at farve Himlen blaa.
Ekionne Kunster,
Hvor Naturen skal bestaae!

Njord var gift paa Vaners Maade:
 Blodets Vaand han agted ei;
 Ved sin Søster blev han Fader
 Først til Freir, og saa til Frei.
 Begge skionne! Mænd og Qvinder
 Lædte de med Elskovs Blus.
 End man finder
 Sligt et Kuld paa Kaukasus.

Da de høie Balhals Fyrster
 Asa-Landets Dal forlod,
 For at blande Sydens Lue
 Med det nordiskfolde Blod,
 Deres Dnsker ei de dulgte,
 Njord de vandt ved deres Bøn;
 Han dem fulgte
 Med sin Datter og sin Søn.

Odin quod: „Dø vinker Norden
 Med sit granbevorne Fjeld;
 Hift de skionne Soens Lunde
 Hvalve sig til Livets Held.
 Did jeg bringer Gudestaren,
 Der jeg bygge vil mit Slot.
 Thor i Faren,
 Odin selv i Freden Drot.

Did de store Krigersfloffe
 Føre vi til Fjeld og D;
 Der de stride skal paa Klippen
 Og paa skumbedakte Sø.

Tænk, naar Østens høie Flamme
 Blander sig med Jernets Bægt —
 Hvilken Stamme,
 Hvilken herlig Kæmpeslæggt!"

Niord, paa frodig Hest med Binger,
 Drog foran den hele Hær,
 Torte Moser, splitted Taager,
 Skilte Skovens tætte Træer.
 Rejsens Længde Guden mindsker,
 Viser Binden Skibets Bei.
 Hesten vrinsker,
 Svæver, svømmer, trættes ei.

O, hvor herlig var at skue
 Niord i Luften under Sky!
 Undigt spæved Gangrens Binger,
 Som en Drøm i Morgengry.
 Hurtig Narmen, hurtig Fiernen,
 Snart besøgt, og snart forladt!
 Morgenstiernen
 Stod paa Gudens blanke Hat.

Uden disse hulde Baner
 Hvad var Afers Magt i Nord?
 Hvad din Blissdom, stærke Odin?
 Hvad din Styrke, bolde Thor?
 Bei til Frugtbarheden finder
 Freier mellem Steen og Tiørn;
 Mænd og Qvinder
 Skienker Freia skionne Børn.

Selv hun har en deilig Brudgom,
 Odu kaldte man ham her.
 Hift i Indien ved Ganges
 Traf hun ham i Heltesfærd.
 Moer og Evende var hans Følge,
 Lysteligt de Bækner slog.
 Fiend og Bølge
 Deres Seiersfang gientog.

Paa sit raske Tog han fiorte
 I en hoi, en gylden Karm.
 Gulen Løve, spraglet Tiger
 Tæmte han med Heltearm.
 Nidmygt nu de Bognen droge,
 Piger gif foran og sang,
 Trommer sloge;
 Fløiter hoit i Skoven klang.

Hift fra Skovens grønne Buske
 Kom de grimme Bildmænd frem,
 Hørte Bæknet, Trommen, Fløiten,
 Griinte, dandste, glædte dem.
 Odu ved den klare Kilde
 Standsed dem i dunklen Skov,
 Greb de Vilde,
 Tæmte dem ved Fredens Lov.

Paa de solbestraalte Bierge,
 Nær den friske Bølge klar,
 Planted han sin grønne Ranke,
 Som den søde Drue bar.

Snart at presse røden Drue
 Dalens unge Søn forstod.
 Elskovs Lue
 Fandt sin Røring i dens Blod.

Freia kom engang i Skoven,
 Smagte Gudens søde Drif.
 Druen hang ham i hans Loffer,
 Sværmerist var drukne Blik.
 Gyldig var han, som en Qvinde,
 Dog en Mand i Kraftens Ar;
 Lod sig binde
 Let af Dovens lyse Haar.

Fuglene dem saae fra Qviste,
 Saae det elskovsfulde Sind:
 Hvor hun med de hvide Hænder
 Klapped Gudens brune Kind;
 Hvor, som Skum paa Flodens Bølge,
 Svulmed knoppetnøgne Bryst;
 Blomster dølge
 Guders og Gudinders Lyst.

Freia nu var Odurs Qvinde,
 Sielden kun de skiltes ad;
 Og da Guders stolte Skare
 Reiste fra den gamle Stad,
 Odur sig paa Bognen satte
 Med sin Hustru i sin Arm.
 Tigerfatte
 Trak dem i den gyldne Rarm.

Vel ham smerted at forlade
 Rankens varme Fædreland;
 Men hvo foretrækker Druen
 For en deilig Lilievand?
 I sit Kar af tynde Staver
 Tog han Vinen med til Nord.
 Odurs Gaver
 Glæder Odin ved hans Bord.

Thi skøndt alle andre Guder
 Drikke Miod og Æl og Most,
 Odin quæges kun ved Vinen
 Og ved Iduns Æblekost.
 Og da Odur Frei forlader,
 Da fra Nord han stilles ad,
 Guders Fader
 Skienker han det fældne Fæd.

Kunde troløs han forglemme
 Disen for saa høi en Lyst?
 Grusomt sig, letfindigt rive
 Fra det elskovsfulde Bryst?
 Kiærligt dog han Freia savned,
 Kaldte hende største Skat;
 Aldrig savned
 Ham den elskovsrige Nat.

Men da Idun fløi fra Valhal,
 Da den hele Skionhed svandt,
 Da han i sin unge Disa
 Kun en gusten Qvinde fandt,

Sprang fra Leiet han forfærdet,
 Bred sig af den Magres Arm,
 Greb til Sværdet,
 Høist forbittret i sin Harm.

„Ha, saa har du mig bedraget,“
 Raabte han, „du lede Trold!
 Løi, og kaldte dig Gudinde,
 For at fange mig i Bold?
 Men nu seer jeg, Larven synker;
 Hvad du var, det vorder du.
 Dine Rynker
 Viser du mig uden Blu.“

Freias Taarer Intet virked;
 Odur sig med Afsky vandt
 Af de kraftesløse Arme,
 Hvor han før sin Glæde fandt.
 Kærren med de skionne Ratter
 Og sit Viinkar lod han staae.
 Den Forladte
 Stirred i det fjerne Blaa.

Bort han veg til sine Baner,
 User saae ham aldrig meer.
 Freia græder gyldne Taarer,
 Naar hun i det Fjerne seer.
 Hendes Skionhed kom tilbage,
 Men den grumme Husbond ei.
 Hendes Klage
 Lyder paa den øde Vei.

Da nu atter Aser Frugten
 Nød af Livets stærke Træ,
 Njstes Odin ved at stue
 Skionhed sørge bag sit Læ.
 Høist forbittret did han sendte
 Hermod med sin Tryllestang.
 Hvad der hændte,
 Synger jeg ved Harpeklang.

Odur gif i Laurbærlunden,
 Tænkte paa den skionne Frei.
 Skovens Mænd med Bussesodder
 Muntred ham ved Fløiten ei;
 Og forgieves, vedbendfrandsæt,
 Dandsed vellystfulde Mø,
 Kun han sandsed
 Tabte Frei paa Herthas D.

Som han nu, med tunge Druer,
 Vedbendløv i loffet Haar,
 Sværmerist mod Himlen stuer,
 Gensomt i den unge Vaar,
 Mens hans Blik veemodigt svømmer,
 Sødteruset er hans Aand;
 Mens han drømmer,
 Trykker Naffen med sin Haand —

Kommer Hermod giennem Busken,
 Rorer ham med Hægegreen —
 Og til Marvens dybe Piber
 Trylles han til Marmelsteen.

Dg saa har ham Skialden funden
 Paa sin fjerne Vandring hist:
 Steen i Lunden,
 Dækkes han af Laurens Dvift.

Men den skionne Freia saare
 Grammed sig ved Gudens Død;
 Hendes gyldne, søde Taare
 Sværmerist hver Aften flød.
 Hendes Hiertes dybe Trængsel
 Blander hun i Elsktes Bryst:
 Bittre Længsel!
 Deraf kom din søde Lyst.

Skades Giftermaal.

Mens Ydun var i Fængsel, stod Balhal som en Grav,
 En frugtbar D var opslugt af bælmørken Hav,
 I Borgens øde Haller hver Gud sad i sin Braa,
 Dg som en Marmelstotte stivt hen for sig saae.

Ud i Borgegaarden til Hærfaders Priis
 Einheriar ei frede, ottehundredviis,
 Af blanke Kobberporte fra Thrudvangers Gaard,
 For hist paa Fægtersandet at dele Banesaar.

De sloges ei med Sværde, ei længer Blodet flød,
 De sprang ei op med Latter fra den lystige Død,

For hist at nyde Skiver af røgetharske Galt,
Dg tomme dybe Guldhorn med stærkbrygget Malt.

Freias Lund var øde; de Beilere man saae
Ei meer i Buegangen henrykte gaae.
Mens Nattergale sloge, med glødende Kind
De sad ei meer ved Kilden i blegen Maanestfin.

Hagbarth og Signe ei meer i Aftenglød,
Naar Solen brændte, tænkte paa deres Heltedød,
Da de paa Elfskovsluen, løste fra Jordens Dval,
Svang sig fra Livets Jammer til Gladheima=Sal.

Mens Balhal nu i Taager reent uden Glæder stod,
Fordi det Bæger mangled, som skienkte Sundheds Blod,
Da glædtes de vilde Jetter; nu fik de Overhaand,
Nu tænkte de at lægge Balhal i Baand.

Hvo først sig vilde hevne med Hielm og Skioldeplade,
Det var hiin Thiasfes Datter, den umilde Skade;
Hun stod for Balhals Porte i blanken Robber rød,
Hun aned ei sin Faders baalvoldte Død.

Skiondt Skade var et Qvindsfolk heel ulige Frei,
Hun var dog stærk og dygtig, og hæslig var hun ei:
Naar hun paa Hesten henreed i bælmørke Nat,
Da sunkled hendes Dine klart under sorten Hat.

Hun førte gamle Hexer med tangblege Haar,
Men selv var hun en Skiolddmo i Ungdommens Baar.
Dg hendes friske Kinder, dem Stormen Roser gav;
De løse sorte Lokker, de bølged som et Hav.

Som to skumhvide Bølger sig blottet hendes Barm,
Stærk var hun af Lænder, og rund var hun af Arm.
Frisk var hun som Stormen, og vild var hun som den,
Det blæste, hvor i Hallen hun sin Mund vendte hen.

Men da hun stod i Vingolf, da glemte hun sin Brede.
Hun saae de skionne Guder; og Elskovens Hede
Betog det vilde Hierte. Da Baldur hun saae,
Hun sukke: „Aldrig skinte to Dine saa blaae!

Vel er de lidet matte; men det er kun, fordi
Gudinden ei med Æbler staaer Guden nu bi.“
Hun raabte høit i Hallen: „Jeg slutter Fred paa Stand,
Hvis Odin mig vil skienke skion Baldur til Mand.“

Da blev for Dine bundet den dristige Mø.
Paa det hun ei af Elskovens Vængel skulde døe,
Det Odin saa bestemte: den, som hun greb i Blinde,
Den skulde sig med Skade som Husbond forbinde.

Da flagred som en Søfugl forthaarede Qvind,
I det høie Vingolf hun sused som en Bind.
De Guder foer tilbage, fremtrængte sig paa ny,
De vidste ret ei, om de skulde Bruden undflye.

Thi var hun ei saa ven som Gudinderne her,
Kort før de alle tabte det friske Blomsterstær,
Hun var dog mere qvig nu, hun lob omkring saa frisk,
Som naar i Bølgen piler den sølsfælte Fisk.

Hun vined bag Klædet to velskabte Been,
Saa smidige, saa lette, saa reent foruden Meen.
De stærke runde Lægge, det Smalbeen, den Fod
Oppustet Elskovsilden i Jettepigens Blod.

Hun tænkte, det var Baldur, hun greb ham uden Ord,
 Hun afrev sit Klæde — hun saae, at det var Niord —
 Da slog hun op en Latter, saa Hvælvingen skialv,
 Hun kysted ham til Barmen, som Vinet skulde halv.

Hun qvad: „Vi to vi paaſe, vi udgior et Par!
 Naar Ydun kommer atter tilbage med sit Kar,
 Da kan igien du blaſe; jeg hæver Rattens Bind.
 Saa ſkiſte vi vort Arbeid med ulige Sind.

Du rider paa din Skinfag ved høilſe Dag;
 Paa Grymfag jeg om Ratten forfølger mit Brag.
 Du viſter mellem Blomſter, jeg hviner mellem Fjeld;
 Jeg, Skade, bringer Skade, du fremmer Nordens Held.

Om Somren, om Høſten, det er din gode Tid,
 Du ſpreder mine Taager, hidviſter Barmen blid;
 Da løber jeg til Finmark med Buen paa Ski,
 Og bryder giennem Sneefog min uſeete Sti.

Med Siſgen paa din Skulder, med Rattergal i Hat,
 Med Bogeqvist i Haand, og med Blomſter beſat,
 Du ſvæver paa din Ganger, høit over Jordens Dale,
 Og lyſe Straaler ſvæve fra Manken og dens Hale.

Grymfage kun er liden, er ſort med korte Haar,
 Og ved dens Mund i Skiægget Niimfroſten ſtaaer;
 Men frygteligt den vrinſker, og naar den ſparer bag,
 Den ſkiller Skib ved Maſter, og Huſene ved Tag.

Mig følge Strandens Maager med hæſeſte Skrig,
 Havfruen op ſig løſter af Vandet ſom et Liig,
 Sælhunden ud ſig vælter, ſaaſnart han mig ſeer,
 Han tor ſig ikke ſole paa Strandbredden meer.

Hvi træder du tilbage? Du troer mig ikke ret.
 Har Wgir ei en Hustru i Havet med et Net?
 Er Ran ei jettebaaren? er Wgir ei en Gud?
 Hvi frygter du at lyde da Elfkovens Bud?

Hvor længe skal den vare, den daarliglange Strid
 Mellem Guder og Jetter? Mig tyffes, det er Tid
 Engang at ende Riven; og det kan gierne ssee,
 Hvis ei I os Foragten for strengt lade see.

Det Bittre maa sig blande med hvad der er for sødt,
 Det Levende maa bringe selv Livet i Dødt.
 Med Nat maa Dagen veksle, Glæderne med Dval;
 Naar Sildestimen blinker, den sluges af en Hval.

Ei hver en Urt kan trives. Hvis Kirsebærrets Træ
 Stod evig skilt fra Stormen ved Plankeværkets Ræ,
 Og hvis ei Vinden rysted de Blomster ned, som Sne,
 Da vilde snart man Stammen udhulet see."

Med slige Taler loffed hun den raadvilde Gud.
 Da holdtes Bryllupsfesten paa Hærfaders Bud;
 Men drøvelig var Glæden, thi Ydun var der ei,
 Og alle Diser sørged, især den skionne Frei.

Ei Bragi sang ved Harpen, ei Horner gik omkring.
 For Freier var i Hiertet af en Kniv det et Sting;
 Han signed ei sin Fader, men med uroligt Mod
 Han steg i Høieløste, hvor Hlidskjalfen stod.

Den Stol, den staaer i Taarnet af Balastkjalfens Slot,
 Til alle Verdens Kanter derfra man skuer godt;
 Men Ingen uden Odin derhen sig turde sætte.
 Det monne Asa-Freier i Dag dog forgielte.

Han satte sig i Tanker i Straaleskjædets Krands;
 Det funkled ei saa valdigt, tabt var den halve Glænde.
 Han stirred ud saa vide mod fierne Bierge blaae.
 Nu vil jeg eder siunge, hvad Treiers Dine saae.

Freiers Elskov.

Dybt udi Fjeldhallen et Kammer blev han vaer.
 En deilig Mø han sined paa Volstrene klar;
 I soden Sovn hun slumred med stille Pigesind,
 Og Morgenrøden blomstred paa hendes Liliefind.

Med Armen over Panden saa skiedesløst hun laae.
 Om hvide Fingre snoede sig sorte Lokker smaae.
 Den spæde Haand begravet sig i de mørke Haar,
 Som naar et Lam i Busken bag Lovene staaer.

Den lange bløde Fletning løb ned i Barmens Krog,
 Som naar i Liliens Bæger sig sfiuler en Snog.
 Og Læbe kyssed Læbe saa kjærligt som en Søster;
 Men stolt som Fiender spulmed de adstilte Bryster.

Hvert troede sig det bedste, høit over Midiens Rand;
 De lignte dog hinanden, som to Draaber Vand.
 Snart Treier saae paa Læben, snart paa den skionne Barm,
 Han glemte Valastkialfen og Valhallas Harm.

Men som nu bedst han stirred, han saae et Under sødt;
 Thi hvidt blev det Røde, det Hvide blev rødt:

Naar Kirsebærret brister, det vise maa sin Steen,
Og Læben viste Tænderne som dreiet Elfenbeen.

Og ved den stærke Evulmen fra Barmens hvide Hud
Livstykket gled tilside, sprang Rosenknoppen ud;
Da vaagned hun, og skiulte med Haandens bløde Blad,
Hvad Fingrene forraadte, som skilte sig ad.

Saa sprang hun op fra Leiets, saa let som en Hind.
I Kamret flød en Kilde, der vasked hun sin Kind,
De store sorte Dine, de sneehvide Arme;
Da solte Biergefilten en inderlig Barme.

Den syded giennem Fjeldet, for ei sin Kraft at spille,
Til Afskuds Øt i Dalen, og blev en Sundhedskilde.
Den stod beslængt med Krykker; naar Halte kom derhen,
Paa raske Been de løbe fra Stedet igien.

Og Blinde, som forgieves opspiled deres Bryn,
Jif, naar de brugte Vandet, det klareste Syn.
Man undrede sig saare, den fjeldne Brønd man dyrked,
Og det var Gerdas Ungdom, som Bolgerne styrked.

Saa tog hun ud af Giemmet en Kam af Guldets rød,
Den sorte tykke Fletning med hvide Fingre brod;
Hun redte sine Lokker, de gnistrede med Lyst,
Hver Funke Freier solte, den smelted hans Bryst.

Saa fletted hun om Jæsen af Haaret sig en Krands,
Emykt med violblaae Stene, det gav en listig Glands.
Af sølverhvide Steenhor en Kiortel tog hun paa,
Forneden var den kantet med Granaterne smaae.

Det fyrreglatte Melkekar da saae han hende toe;
 Saa gif hun ud paa Bængen til sin brogede Ro.
 Den græssed dybt i Klover med gyldenlange Horn,
 Og midt paa Marken blomstred den hvide Slaaentorn.

Dybt i det grønne Klover hun ned sig havde sat,
 Tog med de hvide Jingre det spændte Yver fat.
 Mens Melken skummed, Dyret mon ligegyldigt gloe.
 Ha, hvor Freier foragted den koldsjindige Ro!

Med sine Blif han fulgte den deilige Jettinde;
 Han sukked: „Aldrig saae jeg en venere Qvinde.“
 Vel hørte han ei tale den hulde Lilievand,
 Men Ustyd var i Diet, paa Panden Forstand.

Gld blussed paa Kinderne, men Læben smilte huld;
 Af Trofasthed og Omhed var Barmen saa fuld.
 I Hytten ved sit Arbeid han hende siden saae,
 Hvor hyggeligt hun haged de Soffende smaae,

Og kjaaled for sin Fader. Hun klapped hans Skiæg
 Med sine glatte Hænder, og hængte paa Bæg
 Hans Røgger og hans Bue, da han kom hjem fra Lund,
 Og skar i Skiver Brødet i Mælk til hans Hund.

Hierper og Nypper hijsset paa Kiøffenbiælken hang;
 Nu afbrød de med Skrigen ei længer Droselens Sang.
 Den nylig snelle Hare var vorden stiv og seen,
 Hang, blodig under Bugen, med udstrakte Been.

Ung Gerda tog af Skabet en deilig Diamant,
 Hvis Lige sikkert Ingen i Biergets Dybde fandt,
 Thi sattes den paa Skorsteen, kom den i mørken Stue,
 Da foer der af dens Kiærne den klareste Bue.

Nu stod den travle Biergmø med Forklæde paa;
Men ikke hærded Luen de spæde Fingre smaae,
Ei heller bruuntes Kinden, ei tabtes Barmens Sne.
At hun var jettebaaren, deraf man kunde see.

Mod Dvælden sig forsamled i hendes Faders Huus
Unge, gamle Jetter, at tomme Solverfruus;
Nogle med Horn i Panden, endeel med Hestebeen,
Med Bukkeskiæg de fleste, de andre uden Meen.

Det maa Enhver vel vide: af Troldenes Hær
Der gives mange Slægter af høist ulige Færd:
Som Ulve, Biørne nogle; de boe i Skovens Grøst;
Uthyker, Kæmper og Drauger, i Fjeldets dybe Klost.

Men nogle ligne Mandkion, som Guder i Valhal;
At de mod Aserne strede, det voldte deres Fald.
De har ei Asa-Magten, dog Trolddom de forstaae;
Som Bønder tidt i Dalen de vadmællædte gaae.

Af dette Kuld var Gerda. Hymthusser med Magt
Hendes Fader vilde gieste; hun saae dem med Foragt.
De sad ved lange Steenbord. At Gerda var saa smuk,
Det fandt den unge Hestebeen, det fandt den gamle Buk.

De strakte deres Hænder mod hendes smæltre Liv;
Da rødmed høit af Brede den unge Jetteviv.
Hun trued: „Hvis ei høvisst I gode Sæder vise,
Da bort jeg mig forføier; saa kan I ene spise.“

Saa mægtig er Skionhed, med Yndighed foreent:
De skammed sig, og svor paa, det var ei ilde meent.
Da skienkte hun dem Mioden, ind Fuglestegen bar;
Men da de atter klamredes, hun kysset sin Fær,

Dg iilte paa sit Kammer. Alene der hun stod,
 Hun stirred ud fra Bierget med et uroligt Mod;
 Hun sukked af en Længsel, hun sølte sig saa varm,
 Dg løste langsomt Sloisen for den svulmende Barm.

Saa venligt skinte Maanen; hun stivt i Maanen saae,
 Den sendte klar sin Lysning i Fjeldklostens Braa.
 Hun meente, det var Maanen, den blide Nattens Sol —
 Men det var Usa=Freier paa Glidstialsens Stol.

Han saae, hvor hun sig sfiulte bag Bolstrene brat,
 Da ønskede han den Skionne vel tusinde Godnat.
 Fra Taarnet som en Drommer han steg i stillen Stund,
 Dg vandred hen i Maanskin til Freias Bogelund.

Der sad den Hiertegrebne nu dybt i Freias Skov,
 Hvis Pragt ved Yduns Bortgang var vorden Kuldens Rov.
 I store gule Dufte hang Løv paa sorten Green;
 Solvbækken søgte Blomster, men fandt kun Flintesteen.

En Susen gik i Skoven, og ved den stærke Vind
 Rysted de gule Blade Taarer af deres Kind.
 Saa sær er Elskovs Tanke: da Freier det fornam,
 Ham tyktes, Trærnes Blade forelskte grad med ham.

Stormhvinet mellem Stammerne mærkte han med Lyst,
 Han syntes, at de ligte Sukket i hans Bryst.
 Han saae ei Skade blæse bag Skoven paa sin Sky,
 Den hele vide Verden ham forekom som ny.

Han skued Alt forandret. Heimsfringla var vel død,
 Fordi nu Bierget gienste Demanten i sit Skiod;
 Men det var ei Fru Ydun, som Freier ønskede sig,
 Huldosalige Jomfru Gerda! Jettinde! det var dig.

Som saa han sad i Tanke, hans Søster Freia hist,
 Svøbt i de blege Lokker, kom frem bag Skovens Dvæst,
 Som en afblomstret Frue ærbar i Vinet staaer,
 Og seer med Savn tilbage paa den forsvundne Baar.

Hun hørte hendes Broder. „Usalige!“ hun sang,
 „Hvad vilde du paa Hlidstials? Forheret var din Gang.
 I Fald jeg var en Dís, som før, i al min Pragt,
 Til Totunheimas Fielde dog rækker ei min Magt.

Og hvis derhen den rakte: vil Odin skienke Freir
 En Jettemo til Hustru? Har han dig ikke Gier
 Til Brud udfaaret længe, som skienker Sundheds Blod,
 Naar Ydun er i Valhal, med Saft af Skovens Rod?”

„Mig Odin ei kan tvinge,“ gienstvarte Freier vred,
 „Sad han end i Kræften af al sin Herlighed;
 Og Thor kan dræbe Jetter, men faaer ei til at døe
 Den Jld, som i mit Hierte blusser for Biergets Rø.“

Saa sad de gode Søskinde, og deelte Længselsens Qual.
 Den hulde Freia sukked bedrovet i sin Sal;
 Hun sagde: „Kære Broder! Fremtiden er for dig;
 Men Veemod kun og Længsel vil evig nage mig.

Thi den, som Intet eier, har dog det Haab, at naae,
 Og hvad han ei besidder, kan han med Tiden faae;
 Men den, som var lyksalig, og er det ikke meer,
 Den stuer i Ginnungagab, den i sin Afgrund seer.“

„Ha,“ sukked Freier modløs, „jeg er ei længer Van!
 Ja, var jeg skion at flue, som før Fru Yduns Ran;
 Men svunden er mit Tælle, jeg er mig selv ei liig,
 Jeg ligner før en Skrantning, og det er Lofes Svig.“

Som Freir saa monne mæle, da i en Skynding brat
 Evandt Taagerne for Solen, Dag fulgte paa Nat;
 Lyssblaa var Himlen atter, det var ei længer koldt,
 Det visne Løv sig hvirvled af Lunden i en Boldt.

Træet stod fuldt af Knopper, de spulmed, og sprang ud.
 Da solte Frei for Hiertet en Trykken bag sin Hud;
 Hun ned slog sine Dine, hun vilde dem ei troe:
 I Lunden var udsprungne de fagreste Knopper to.

Freier saae paa Bækken, som nys bag Stene krøb,
 Nu snelt den i Violer bag Lærketorven løb.
 En Duft han mon fornemme, hvor hang den gule Duft;
 Skød Diet over Axl, og saae en Rosenbust.

Han stirred paa sin Søster, hun paa sin Broder saae:
 Det var den veneste Qvinde vel under Himlen blaa;
 Hun saae en Mand saa deilig med Roser i sit Haar,
 Alt, havde hun ei elsket, saa var det skeet i Aar.

I Lusten høit en Klappren de hørte, saae sig om,
 Og mærkte, det var Storken, som med sin Mage kom.
 Den drog fra Blaamands-Landet, dens Reise var stor;
 Hvad havde den kunnet fortælle, hvis ei den mangled Ord!

Den søgte til sin Rede hist i det høie Træ.
 I Engen atter brølte derude Markens Fæ.
 Og fra sin sorte Larve ved Solens Atterkomst
 Floi Sommerfugl til Blomsten, selv en bevinget Blomst.

En Duft opfyldte Lusten, en Brimmel blev med eet.
 Freir og Freia sukked, de solte, det var hedt.
 De undrede sig saare — de lytted — og en Klang
 Fra Valaskjalsen tonte; det var en Glædesang.

Glæden i Valhal.

Da iilte dem i Møde Freiers gode Skosvend,
Vel Skirnir man ham nævner. „Nu er hun her igien,“
Til Guderne han raabte, da han dem kunde see;
„Nu Ydun er i Valhal. Endt er Afernes Bee.“

Da sprang de To fra Græsset ved dette Glædesord,
De skyndte sig til Valhal, til Odins Middagsbord.
Der var stor Lyst og Gilde; saa fro var hver en Gud,
Og ved Hærfaders Side sad Ydun som en Brud.

Det skionne Ublebæger paa Duff for hende stod.
Nu blomstred alle Guder med første Rosenblod.
Hos Ydun saae man Bragi; han vendte sig paa Stol
Forelsket som en Solskild mod sin yndige Sol.

Frigga, den Moder, smiilte; thi fra forløste Jord
Bar hende sendt en Bladfrands til Pragt for hendes Bord.
Hun foreskar Særimner i lange, store Skaar,
Og rafte Brikken til Fulla, med Guldbaand om sit Haar.

Fulla, Friggas Ustkemo, omkring da Flesket bød.
Gna, som Hofvarpur rider, isfkienkte liflig Miod.
De Bægre bar Valkyriar, ombød den gode Drif;
Mens Afer draf, forelskte de saae i deres Blik.

Bed Odins høire Side, imellem ham og Gir,
Bar ledig Plads for Freia, og for den Afa Freir.
Hos Thor sad Sif, hans Qvinde; den Gud for Seiervinding
Mod hendes Skulder heldte sin mægtige Tinding.

Hos hende smilte Heimdal; da Freir indtraadte huld,
 Han Læben trak tilside, og viste Tandens Guld.
 Han hører Græsset voxe, han hører Ulden groe,
 Han vidste, hvad i Haugen nys talede de To.

Gefion, den friske Skioldmo, ved Heimdals Side sad.
 Det hjalp ham ei, han lesled, og rakte hende Mad;
 Frisk var hun, som naar Knoppen af Fylde briste vil,
 Men lidet kun hun agter paa venlig Elskovs Epil.

Alle de unge Piger, som kiender Elskov ei,
 Som, for dem Freia signer, maa vandre Dødens Bei,
 Dem samler hun i Bure. Paa Eng de spille Boldt,
 Naar Skyen staaer for Solen, og det er svalt og koldt.

Der plante de og vande; dem glæder Blomsters Hær,
 Men ingen Krands bindes, ei brydes Rosen der.
 De bade sig i Floden, med Hækker tæt besat,
 Og sove trygt og roligt den lange, lange Nat.

Man siger dog, de skotte iblandt til Freias Lund,
 Og sukke stundom lønligt, naar Maanen straalers rund;
 Men Ingen tør det vide, thi Gefion er saa streng,
 Hun taaler i sin Højsal selv ei den mindste Dreng.

Lige over for hende en yndig Disas Magt
 Afstak til Gefions Kulde, som Omhed til Foragt:
 Det var den stille Giosn, saa kjaalen og saa øm,
 Som fylder Ungdomshiertet med første søde Drøm.

I muskelskallet Brynie, som over Barmen sprak,
 Sad Wgir, Havets Herre, af Sneglehorn han drak.
 Bed ham sad Ran, hans Hustru, med Haar af grønne Siv.
 De bange Diser skottede til Wgirs fule Biv.

Thi lumstt var hendes Afsyn, og grusomt hendes Blik,
Og aldrig var hun glædere, end naar et Skib forgik.
Paa Havets Bund hun boede, kom sielden til Valhal;
Ugierne Ran blev regnet i Gudernes Tal.

Forunderligt hun aafak til den, som nær hun sad,
Det passed som et Billed paa Rærlighed og Had,
Thi det var Asa-Baldur, der atter var saa skion,
At alle Diserne stirred paa Odins hulde Søn.

De lysegule Lokker man skilt i Panden saae,
Hans Bryne var som Blomstret, der kaldes Baldurs Braa.
Ei Tungen kan beskrive den Godhed i hans Blik;
Hvorhen hans Die skued, det dybt til Hierte gif.

Han lignte den, som giemmer en Hemmelighed stor,
Hvortil ei Støvet har Dre, og ikke Verden Ord.
Uagtet al hans Mildhed, uagtet al hans Fred,
Saae han paa Thor, da maatte selv Thor slaae Dine ned.

Slig selsom ydmyg Styrke har ingen Asa havt.
Forborgen i hans Blidhed der var en Hersterkraft.
Selv Ran han monne bevæge; hun talte med ham gierne,
Hun smiilte, som en Vølge ved Skindet af en Stierne.

Af Steen en høired Plante, et blaahvidt Perlemor
Udtog hun af sin Taske og lagde paa Bord.
Hun gav det Baldurs Nanna, at skienke det i Nød
Til dem, hun vilde frelse fra Havets salte Død.

Bed Nannas anden Side sad blomstersmykket Lofn.
Naar unge Hierter glædes af dine Dromme, Siofn!
Da, naar hun stærkt anraabes, da gjør hun Sælten fro,
Uagtet hver en Hindring forbinder hun de To.

Dg fleer det ei paa Jorden, i Trængslers dybe Dal,
Saa hæver hun paa sin Vinge dem op til Freias Sal.
Hun skienkte Nanna Baldur, hun horte Signes Sang,
Dg svang fra Egen Hagbarth til Freias glade Bang.

Hos hende samlede Hødur, han var kun lidet fro;
Han hvissed sagte til Vidar, den Gud med tykke Skoe.
Hødur er Rattens Ronning, han er saa blind, som stærk,
Han sad med Solverskierner i fulsort Pandersærk.

Hemmelighedens Bogter er Vidar allensfund,
Blandt veltalende Guder han aabner ei sin Mund;
Men bred han er af Herder, og stærkest efter Thor,
Dg stærk er den, der tæmmer, liig Vidar, sine Ord.

To Aser, som forenede man sielden finde skal,
Sad altid kjærligt sammen i Asa=Odins Hal:
Den første kaldtes Voder, Hænir den anden Mand,
Hiin Guden er for Skionhed, og denne gier Forstand.

Hos Hænir saaes Gudinden, den frygtelige Diis,
Den strenge Var, som binder Samvittighedens Riis.
Hun hører alle Eder, og den, som Eden brød,
Den viser hun til Rastrond, til evig Angst og Rød.

Bed hende fandtes ledige fleer Hynder. Hendes Ben
Forsete, den Retsfærdige, kom ei saasnart igien;
Han var til Jorden fleget, da endt var Yduns Meen,
At holde Thing i Skoven paa mosgroet Dommersteen.

Saga med Skjold og Griffel var med Forsete fulgt,
At præge dybt med Runer, hvad Tiden havde dulgt.
Man ventede hende tilbage, nysgierrig mangelund,
Thi hun for Guderne læste i solrod Aftenfund.

Niord, som nys ægted Skade, sit Bryllup alt fortrød.
 I Brudeseng paa Dofre hun kjærligt ham indbød;
 Da opstod der en Hvirvelvind i hver en Fjeldets Krog,
 Bandhose, Skades Broder, trak paa de vide Brog.

Med Armene han sig hængte ved Skyerne, og loe;
 Dybt Benene neddingled. Da var kun lidet fro
 Den angstelige Skipper; Bandhose blev til Band,
 Og skylte ned fra Skyen, som fra en bundløs Spand.

Da reiste sig paa Dofre Skade med Flaggerhaar,
 Og greb sin lange Landse, da vanked Banesaar.
 „Op, hielp mig, fiære Brudgom!“ til Niordur hun sfreg.
 Da blev af Harmen Guden som Sneen saa bleg.

Til Lykke kom just Idun den Morgenstund tilbage.
 Da folte Niordur saare sin Bælde tiltage;
 Som tapper Storm fra Syden han Østenvinden tvang,
 Da flygted Skade til Finmark, til Fjeldfloften trang.

Hun havde nys i Garderike fyldt sin kolde Lunge
 Med fine Splinter af Isen, som smelter ei paa Tunge.
 Med dem hun vilde kole just hele Nordens Lust;
 Da seired Niord, og visted igjen i Blomsterdust.

Nu blev en Fred der sluttet: I skionne Dage ni
 Skulde Niord kun herske, og Norden være fri;
 Derefter, trende Dage, kom Skade fra sit Fjeld.
 Saaledes vegler Uheld evindeligt med Held.

Før Niords og Skades Bryllup var Norden mere mild,
 Da blandte Guden tiere med Kulden Sydens Ild;
 Nu hersker Taagen længer, nu blæser Østenvind,
 Og Intet kan formilde den vrede Skades Sind.

Men slumrer hun i Hulen, da virker Asa=Niord,
 Og hvælver lysblaa Luften om Friggas grønne Jord.
 Og mere deilig findes vel ingen Skov og Bang,
 End Danerskov, som duster til Rattergale=Sang.

Af Brede Niordur græder, naar Skade slaar hans Egn.
 Da Niordurs høie Taare forvandler sig til Regn;
 Naar ned da Regnen falder, den tynger Blæstens Binge.
 Saadan paa alle Maader han søger den at tvinge.

Han mangled nu i Vingolf, hvor Mioden man ombød,
 Thi mens Forsete dømte, han rensed Lustens Skød.
 Da aanded frit hver Bonde, hvor han sig vendte hen;
 Ei langer dræbte Syger, og ei Ildgierningsmænd.

Snotra med hulde Lader ei langt fra Baldur sad,
 Tog rødmeende med Jingre Smaafager af et Fad.
 Huldjalig hun sig blander i Handling, Tale, Gang,
 Hun lærer Skialden finde sit Udtryk for sin Sang.

Hos Hlyn, som Frigga sender at vogte Mænd for Fare,
 Naar Surtur i sit Mørke udspænder Dødens Snare,
 Sad Uller, goden Skytte, med Buen ved sin Væd.
 Han raader ene for Tvekamp mellem opbragte Mænd.

Saa sadde de rige Guder i Balastfialfen klar,
 Hvis dybe Grundvold Himlen paa sine Buer bar.
 Høit hvælved sig de Haller med lyse Farvesfiær,
 Hvis Piller vare saa ranke, som Skovens bedste Træer.

Rundtom hang gyldne Skiolde og Sværd med Sølvberhialte.
 Da Bragi tog sin Harpe, og i en Sang fortalte
 Den Rød, der nys var hændet, og havde truet Nord.
 Imens gif Yduns Guldkar med Ebler om Bord.

Dg Sangen steg fra Lofte med Blomsters milde Duft,
 Dg tabte sig mod Glidskialf fiernt i den sorte Lust.
 Forfærdeligt at skue var Taarnet, byggt af Steen,
 Det var mod Erwins Münster, hvad Granen mod en Green.

Nu jatte sig Freir og Freia; til dem hentraadte Tyr,
 Thors yngre bistre Broder, som ingen Fare fryer.
 End var han ung at skue, han stod bag Odins Stol,
 Dg varted op som Smaadreng i korten Pandserkiol.

Men Freia sorgfuld stirred, og saare lidet nød,
 Den fulde, tunge Taare paa Rosenfinden flød.
 Hun tænkte: „Hvad er Skionhed? Hvi kommer den igien,
 Hvis ei den bringer atter til Hiertet Hiertets Ben?“

Som saa hun sad, da kaldte paa hurtig Snarensvend
 Ddin, den Valdighoie. Da gif og kom igien
 Hermod, den altid Snelle, saa slink som Hieldets Fos,
 Dg bragte Freias Datter i Hal, den lille Snos.

Med Lofferne vel kæmte langt over Skuldre smaae
 Den spæde Mo paa Lilie mon for sin Moder staae.
 Da græd hun ydermere, hun trykte sit Barn i Arm,
 Da faldt de gyldne Taarer i Freias skionne Barm.

Nu reisste sig fra Borde Odin, den høie Gud,
 Med Harm i Dine hvisted til Hermod han sit Bud.
 Da saae man Hermod ile med Tryllestang i Haand,
 Som naar man Falken slipper i Lusten af sit Baand.

Ik, havde dog Balsfauder ei seet skion Freias Graad!
 Saa sønderriver Breden tidt Hielpens sidste Traad.
 Hvis Odur nu sin Hustru kun een Gang havde seet,
 Jeg vedder, han elskte atter, fortred, hvad der var skeet.

Men tryllet til en Stotte, hvad kan han søle meer?
 Han staaer med aabent Die, men Diet Intet seer;
 Besiares ei af Druen, som svulmer i hans Haar;
 Han staaer paa skionne Fodder, men aldrig Foden gaaer.

Nu maa hun stedse sørge, og tolke, hvad hun leed.
 Fra den Tid blandes Elskov med sød Beemodighed.
 Da Hnos blev stor, da var hun saa lykkelig, som smuk;
 Hun bringer Elskov Glæde, men Freia Graad og Suk.

Einheriarne.

Fra Valaskjalf gif Odin nu i den næste Hal;
 Der ventede ham Einheriar, de stod i Tusindtal.
 Syn, den gode Bogterfke, vidt aabned Portens Fløi,
 Da traadte mellem Kæmper Odin, den Herre saa høi.

Han hilste mildt dem alle, han kiendte hver især.
 Af døde Mænd en Skare var atter kommen der.
 De stode med Hul i Brystet, saa blege, med Blod besprængt,
 De stirred som i Dromme. Hvo havde Eligt vel tænkt?

Da fremtreen Gir, som fulgte Odin, den Herre god,
 Det røde Saar hun rørte med Easten af sin Rod,
 Da vorte det sammen atter, og blev et hæderligt Arr;
 Da vaagned de gode Kæmper, og saae først, hvor de var.

En mægtig sfiægget Gubbe stod bleg ved Kampens Færd,
 Thi flovet var hans Jøse med Eggen af et Sværd.

Han knælte for Gudinden, hun lagde sin Haand med Vægt
Paa Gubbens blodige Pande, saa var den atter lægt.

Hærfader spurgte: „Kæmpe! hvad kaldte dig Stridens Flok?“

Han svarede: „Stærkodd; mit Navn du kiender nok.

Paa Jorden mange Kiender jeg Navnen gav til Føde,
Nu seer jeg dem som Benner her atter blandt de Døde.“

Hærfader mælte: „Stærkodd! du var jo Ridning først,
Til en skjellig Udaad dig bragte Guldets Tørst.“

Han svarte: „Jeg har syndet en Stund i Ungdoms Vaar,
Og godtgiort Broden daglig i firrindsthye Aar.

Jeg veed, at jeg forløste Kong Oluf dybt fra Hel.“

Da nærmed sig Konning Oluf, han kiendte Gubben vel.

Han i sin Favn ham trykte, og raabte høit med Graad:
„Utallige Bedrifter forsoner een Udaad.

Dig Jetterne forforte, da bragte Thor din Trost.

Lykjalig den, som twinger en Svartalf i sit Bryst!“

Da runged det i Hallen, thi Thor i Kobber rød

Indstyrted, da han herte, Stærkodd alt var død.

Han trykte ham til Hjertet, høit græd den stærke Gud.

Roska, den Terne, bragte en deilig Løsehud;

Da blev der blandt Ginheriar et valdigt Skjoldebulder,

Mens Thor selv Raaben hængte om Gubbens brede Skulder.

Alf Ygdrasil en Rølle han gav ham i hans Haand.

Da blev til Halvgud kaaret Stærkodders Aand.

Nu for de Mænd han raader, som først bedrev en Synd,

Men som ved Baldurs Kilde afvætte Nastronds Dynd.

Ud i Fægtergaarden nu Kæmperne sig begav,
 Det vrimlede med Helte, som Volger paa et Hav.
 Den Fare, som paa Jorden knap Modet overvandt,
 Den var kun her at skue som Borneleg og Tant.

Da giordes Evinestylket, man fældte blanke Spyd,
 Af utallige Sværde blev hørt en Hviſlelyd,
 Som Skovens Grene rasler i Høst, før de besnees;
 Og Klingen traf, som Lynet, der dræber, før det sees.

Forundret stod Stærkodder med stille selsomt Sind,
 Betragtende de Haller, som slutted Gaarden ind:
 I Midten Balastfialfen, Vingolf og Gladheim der,
 Og Friggas lyse Fensal oploftede sig her.

Men over Balastfialfen det frygtelige Taarn,
 Hviſ Vige Jordens Die viſt aldrig saae tilførn.
 Det var, som Midgardsormen i Skællets stærke Glands,
 Hviſ lodret den sig løfted i Luften med sin Svands.

Paa Taget, tækt med Skiolde, to Dyr Stærkodder saae,
 En Ged mon over Hallen, en Hiort paa Porten staae.
 Fra Gedens Yvre strømte en bruunlig Drif, som flød
 I Karret ned i Vingolf, og blev til liflig Miod.

Men høit fra Hiortens Taffer sprang Vand med Blink og Skum,
 Med evig lystig Rislen; den Lyd blev aldrig stum.
 Naar ned da Straalen pladsked, den Sølvbæknet sandt,
 Derfra gif Vandet i Render til hver en Verdens Kant.

Hift bag det skionne Bulværk Asynierne sad,
 Og skued Kampens Lege; det var en deilig Rad.
 Med deres hvide Hænder de Egefrandsø bandt,
 Og kasted dem i Gaarden til Heltene, som vandt.

Stærkodderr steg paa Taget, for Alting at beskue,
 Ham Hermod viste Veien i Astenrødens Lue.
 Han saae, hvor Heidrun nipped af Asfetræets Top,
 Der strakte sig fra Jorden til Borgtaget op.

Ei langt fra Valhals Porte, som Heimdal vogted tro,
 Stærkodderr skued Bisrost, den underkionne Bro.
 Med røde, gule Striber, violne, grønne, blaae,
 Den slog sin Kreds fra Himlen dybt ned i Jordens Braa.

Paa den de høie Guder nedride, naar de vil,
 At holde Dom i Skoven ved Asten Ygdrasil.
 Den Bro er slem at fare, den er saa steil, som puur;
 Men Guderne sig holde, liig Vier paa en Muur.

En Skov stod grøn mod Syden. Man paa en Bakke saae
 Et Lysthuus, let og fagert, med Piller i det Blaa.
 De lysegrønne Bøge indsluttet Blomsters Dal.
 Heimdal fortalte Stærkodderr, at det var Freias Sal.

En Skov stod sort mod Norden. Paa steile Granefant
 Af Klippen var en Borgmuur, hvorunder Jøsøen randt;
 Takt Borgen stod med Kobber, og den var vældig stor.
 Heimdal fortalte Stærkodderr, at den tilhørte Thor.

Nu daled Solen i Svælget; og Maanen klar og rund
 Saae ned paa Valassialsen, Thors Skov, og Freias Lund.
 Da mellem Skyer oined Stærkodderr fiernt et Skiar;
 „Hvad?“ raabte han til Hermod, „har I to Maaner her?“

„Den Lyssning,“ svarte Guden, „som du en Maane troer,
 Er Breidablik, det blege, beklædt med Perlemor.
 Der hersker Asa-Baldur i Skyens Solverhang.
 Hør, hvor med hvide Alfer han holder Astenfang!“

Da mærkte man fra Skyen en huld, livsalig Lyd,
 Den bæved, som i Hiertet Ufskyldighedens Fryd.
 Men nedenfor i Hallen der blev stor Larm og Spøg,
 Da veg de fromme Toner, liig Duen for en Høg.

Nu gif de ned i Vingolf, der var saa vild en Fryd;
 Man drak paa Bænk med Odin ved Skioldenes Lyd.
 Da sang de gode Skialde, som havde glædet Nord,
 De sad som bolde Brodre ved Odins Egebord,

Og quad et Drapa sammen. Genstemmig herlig flang
 Den høie Ræmpevis, det var en fielden Sang:
 Det var som ædle Druer, hver født paa Ranken sin,
 Men pluffet nu, og pressjet til een livsalig Viin.

Her brused ingen Avind, her lured intet Nag.
 Gen hørte paa den Anden med inderligt Behag,
 Og glædte sig, som Barnet, der skionne Blomster saae,
 Naar Gen opfandt, hvad Andre var end ei faldet paa.

Nu viste Hermod Stærkodd sit Sæde næst ved Thor.
 En Glands der blev i Hallen usigelig og stor,
 Den kom fra Sværdenes Hialter, de hang paa Bæg i Rad:
 Stærkt Solverfanget lyste, samt Staalets blanke Blad.

Da Miøden nu var druffet, og Skialdefangen endt,
 Frem Asa-Løke traadte. Hans Bæsen er bekiendt;
 Snart blussede han af Hovmod, snart stilte han sig blot
 Bed uanstændig Giøglen for alle Afers Spot.

Dog var han klogtig, vittig, og kunde Guder more.
 Skiondt hadet af de Mindre, foragtet af de Store,
 Man vilde ham ei undvære; tidt hialp mod List hans Klogt,
 Og steds han var paa Færde, hvor der blev leet og spøgt.

Hans Spøg var ei uskyldig, hans Tunge skar som Kniven
Snart Benner og snart Fiender. Men han var overgiven;
Det kom tilpas ved Gilder. Mens Møden man ombar,
Alvorligheden trætted, man trængte til en Nar.

Først leged han med Fenris, den Ulv saa smidig, guul,
Som han med Hegen avled i Hulens sorte Skjul;
Men ei den Leg behaged, hans Løier ei ham hialp,
Thi Aserne frygted Ulven, endskiøndt det var en Hvalp.

Saa falsk dens Dine gloede, hver Dag den vøgte meer,
Ugierne mellem Guder i Hal den Odin seer.

Han sig paa Hyndet vendte, da Freiers Svend han saae,
Han hvisted ham i Dre; da monne Skirnir gaae.

Som Løke nu vel mærkte, at Fenris var forhadet,
Da ud han lukte Ulven i den bælmerke Nat.
Høit hyled den i Skyen, og foer til Jorden ned,
Hialp Røveren at myrde, og glubst i Riget beed.

I Stald sig Løke skyndte, da Thor ham det tillod,
Dg hentede een af Bukkene, som spændt for Rærren stod.
Den skiæggede Tangnioster udstødte dybe Suf;
Hvor tungt at være Giegler for en ærværdig Bue!

Da bandt ham Løke Skiægget med Fullas Høsebaand,
Dg snoede sig det i Brynien saa smidig med sin Haand.
Han Ryggen mod ham vendte, og slog ham med en Torn;
Da stanged ham Tangnioster med sine krumme Horn.

De drog til begge Sider, saa faldt de begge to.
Da høit i Balassialfen de muntre Guder loe.
Det kildred Løkes Hierte, han sølte lidt sin Skam,
Han troede, de loe af Bueken, endskiøndt det var af ham.

Sligt Giøgleri kan more, men kun en liden Stund.
 Hoit loe de mægtige Guder, men ei af Hiertens Grund.
 Tidt maa den spændte Lunge sin Latter overdrive,
 Fordi ei Sindet og Hiertet kan sig tilkiendegive.

Da vinkte Thor til Bragi; thi Gefion rynkede Bryn,
 Den strenge Mo forargede det taabelige Syn,
 Hun vilde sig bortbegive. Da hvistede Asa-Thor:
 „Siung Noget, som fornøier det vene Pigenoer!”

Da stemte Bragi Harpen, det hoit i Hallenklang.
 Han sagde: „Jeg vil siunge den skønne Gefions Sang.”
 Da satte sig Disen atter; en Mo er ei saa sær,
 At naar man hende roser, hun har jo Sangen kjær.

Bragis Sang om Gefion.

Da Asastofte
 I tattede Flokke
 Fra Osten rede
 Med Sværd af Skede,
 Giennem tykke Skove,
 Over solvblaa Bove,
 Over steile Bierge;
 Da blanken Bærge
 Veien dem baned,
 Og da de raned
 Jetterne Livet:

Da rank som Eivet
Gif Gefion silde
Bed Sveakilde,
Hvor Jettehuset
Bed Flodegruset
Af Biælker sig hæved;
Hvor Gylse kræved
Skatten af Landet,
Saa vidt som Vandet
Biergsfletterne sugter
I Twillingbugter.

Med Gyldenkrone,
Bed Harpens Tone,
Drotten for Helte
Lytted til Sangen,
Med Skiag til Bælte.
Og Harpeklangen
Indlofte Dijsen,
At høre Visen.

Men Gylses Sønner
Paa Skionhed skionner:
De saae Gudinden
Saa let som Hinden
I Sal at træde;
De sprang fra Sæde,
Velkommen bode
Den Rosenrøde,
Den Liliehvide,
Men lidet Blide.

De saae den Hoie
Med deiligt Die
I Hal at stirre;
Det mon forvirre
Dem Sind og Sandser,
Dg under Pandser
Slog Hiertet smeltet,
Som før kun hørte,
Naar Breden førte
Dem Sværd fra Bæltet.

Da endt var Sangen
Dg Harpeflangen,
Sig Gefion reiste.
Dg Halsen kneiste
Efter stolten Bane,
Som naar en Svane
Sit Hoved hæver,
Mens Bandet bæver
Af Belystglæder,
Fordi det væder
Hvidbarmen fylldig,
Der ligegylldig
Paa Boven flyder.
Saa Gefions Dyder
Nu Gylfes Sonner
Med Ild beundre,
Dg Skjoldene dundre
Til hendes Vre.
Men stolt hun lønner
Al deres Tragten
Kun med Foragten.

„Farvel, I Zetter!
Miodhornet sætter
Jeg her for Munden
Til Afskedstegnet.
Jeg gaaer i Lunden,
Hvor det har regnet,
Mig Blomster at plukke,
Og høre flukke
I Foraarsdalen
Nattergalen.
Og naar sig atter
Fuldmaanen viser,
Er Østens Datter
Hos sine Diser.“

„Gefion! du Ranke!
Bliv her, at sanke
Blomster hver Sommer,
Naar Droslen kommer.
Gi du forlade
Det svenske Stade!
Hvis bort du iler,
Gi længer Glæder
Til Biergekæder
I Svithiod smiler.“

„Ja, vil I Skoven
I Solervoven
Mig selv udtrække?
Saa skal jeg dække
Med Blomster Landet.
Men midt i Bandet

Maa Den kneise;
 Hvis ikke reise
 Jeg skal i Morgen
 Fra Jetteborgen."

"Hvis ei du vil ile,
 Men lidt kun smile
 Til Jettesønner,
 Da Elskov lønner
 Med hvad dig lyster,
 O Freias Søster!
 Vælg selv den bedste
 Plet kun af Landet!
 Og ud i Bandet
 Som Egirs Heste
 Vi Den drager,
 Hvor du behager."

Saa tog hun Ploven
 Med Edilstene,
 Og ploied Skoven
 Med Træer og Grene
 Og Bakkerne bratte.
 Hun Klinten satte
 Mod Syd, at bryde
 De Volger, som syde;
 Og efter i Bandet
 Flyvesandet
 Som Slæbet fulgte.

Ei Gefion dulgte
 Sin Fryd i Havet.

En Vig hun graved
Til Held for Norden,
Og kaldte Vigen
Isefiorden.

De Kæmper blide,
Som Dyne hvide,
I Gefionsaaget
Karbunkelbroget
Uddroge Den
Fra Fjeld i Seen.
Det bedste Stykke,
O hvilken Lykke!
Af Fastlandsstoven
Staaer nu i Boven.
Og senest Alder
Det Siølund kalder;
Thi Sø med Lunden
Er huldt forbunden.
En Pragt for Jorden,
Et Syd i Norden!

Men Svælget fyldtes
Med Vand, som forgyldtes
Af Morgenluen.

Nu Himmelbuen
I Bølgen sig speiler.
Nu Baaden seiler,
Hvor Karmen fiorte;
Og hvor man hørte
Bladene hvifte,

Der svømme Fiske.
 Sort Benneren syder,
 Og Tangen sig skyder
 Med Muld i Soen,
 Liig Bugten i Den.

Hil Gæfion Dife!
 Dig lod min Vise.
 Din Skionhed lønnes,
 Din Magt har vundet:
 Thi Siolund grønnes
 Ved Drefundet.

Skirnirs Samtale med Freier.

Men da Maane bag Fjeld var flygtet, heftig forfulgt af Maanegarm, den bevingede Trolde, som stedse den ængster, Mæest usynlig for Menneskers Blik, dog stundom i Regnskyl synlig som Ulv, naar i Dunsterne bruun han viser sit Hoved:

Da steg Solen af Hav, som af Bad den rødmende Freia, Naar hun ene sig troer, og i Tillid blotter sin Skionhed For det koldfindige Gry, mens paa Qvist end Fuglene slumre.

Skirnir, den lystige Rytter, paa modige Ganger, med Tassen Snørt paa sin Ryg (ham skienkte Fru Ydun Æbler, og Fylla fyldte ham Flasken med Guttungs Miod) — nu red han i Daggrø,

Odins Grind at røgte; thi Hermod, Faderens Skovvend,
 Ei var i Balhal i Nat, han fløi med Staven til Grækland,
 For at hevne din Sorg, o Frei! paa den trolose Brudgom.

Hurtig nu Skirnir iled; ham Odin sendte til Dofre,
 Hvor Smaadvergene boe, de kunstigflotrende Smedde,
 Hvilke forstaae at lave med Klogt det nyttige Værktøi.
 Odin bad dem Kiæden i Dag at hamre til Fenris:
 Tynd og smidig, men seig, som holdt, og ved koglende Kunster
 Virkt uslidelig. Jern samt Kobberets raslende Lænker
 Fængsled ham ei, thi han brød dem itu, som Kampen et
 Halmstraa.

Men da nu Skirnir paa Bifrost red, da tænke den Bolde:
 „Mon ei Freier, min Drot, et Grind mig giver? Jeg bør dog
 Spørge ham først om Forlov; thi vel Odin byder os alle,
 Men en Svend er sin Husbond næst, og skylder et Ord ham.“
 Red saa med Hesten i hvælvede Lund, ved Beien, hvor ofte
 Skirnir var vant bag Birken i Skyggen at træffe sin Herre.
 Drommende sad med Haand under Kind ved Kilden i Baaren
 Gierne Freir, naar Sæden var saaet, og naar Høst var i
 Vente.

Da nu Skirnir ham sandt saa forgrædt, saa bleg og bedrøvet,
 Undred han høit sig derved, og udbrod: „Hvad Drotten i
 Veemod

Nu, da dog Skabningen trindt, rødsmøkt, med frodige Svulmen
 Yttrex et Haab, som alene din Magt kan trylle til Visshed!
 Thi kun du est Frugtbarheds Gud. Det hjælper en Sædmand
 Lidt, at han saaer, hvis ei du først lod usynlig en Alssværn
 For ham vandre paa Mark, skrækfuld, med sprættende Binger,
 Spurven til Angst, og som dræbte med smaae besværede Pile
 Regnorm=Skarer og Larver, der vente paa Sæden i Juren.

Men end mere din Vældes Magt i Høsten sig viser,
 Naar med dit hellige Blik du forgylder den bolgende Kornmark.
 Dig kun lyder da Veernes Klang, min Konning! til Vre.
 Naar Høstkarlene hvæsse, da glæder sig Menneskets Hierte
 Meer, end naar Sværdene slaae paa Skiold for Kæmperen
 Auf-Thor."

Freier quod: „Hvad nytter mig Styrken, naar ikke den
 rækker
 Dybere ned, end som Agene groe, samt sugende Bogrod?
 Hvad er vel Skionhed, naar ikke du elskes?" Da svared
 ham Skirnir:
 „Elskes du ei? Tilbeder en Jord ei, Freier! din Guddom?
 Gf du ei Odins, Aernes Ven? Og banker et Hierte
 Bag en Alynias Barm, som ikke din Deilighed henrev?"

Da fortalte ham Freier sin Hændelse: hvordan paa
 Glidsfialf
 Driftig han steg i Gaar; hvad i Bierget han saae i en
 Fjeldklost;
 Hvordan dybt i hans Bryst nu stod det yndige Billed,
 Fyldte ham Sielen med Savn, og fortært ham Hiertet
 med Længsel.
 Skirnir svared: „Nu mærker jeg Elskovs Virkning; thi Freia
 Veemod vækker og Tvivl om Held, og den Elskende sidder
 Gierne forsagt med Hænder i Skiold, og vover ei driftig,
 Hvad dog maaskee var ham let at opnaae, hvis Handlingen
 fulgte.
 Hvi fortvivler du plat? Kan ei Gerda, tænker du, rores?
 Er hun ei ung, ei Mo, og i Ungdomsvaaren et Blomster?
 Troer du, en Troldmand vandt det Skionhed solende Hierte?
 Gaa, ved Frigg! jeg tænker, at hverken den sfiæggede Graabuk,

Eller den Ungkarl Hestbeen vandt, hvad du savner i Valhal." Da gienfukkede Freier: „Om jeg vandt din Kiærlighed, Gerda! Gav dog ei Aljernes Fader sit Ja; jeg frygter for Odin." Men den smilende Svend ung Skirnir svared sin Husbond: „Frygter du, Odin negter sit Ja? Og lod han ei Ugir Love den hæslige Ran, som saa lumsk paa bølgende Saltbund Fanger de druknede Mænd i et Net? Bifaldt han ei Skades Bryllup med Niord? Hvi da dit ei nu med den deiligste Biergmo?

Ikke saa streng og saa rolig er Odin bestandig, som naar han Skiægget som Gubbe sig viser paa Bænk med Kæmper i Valhal. Fuld vel kiender han Elskovs Lyst. Den spøgende Freia Tidt forstyrred hans Ro; da forhadst selv blev ham Særinner, Kiedelig hist Ginheriars Kamp, og han smutted forklædt som Pilegrim ofte til Jord, hvor ham huldt fød Kiærlighed vinkte. Mindes du, da som Roster, den Smed, han giested Fyrstinden, Rinda, hiin Konningedatter i Garderik? tænkte ved Klogten Først at vinde sin Indiges Hu, ved utallige Gaver, Hamret af Jern, af Sølv og af blødt, lystboieligt Guldalm? Men hun foragted det alt, og hun slog ham i sværtede Pande Hefstig med sneehvid Haand. Dog sank ham Modet for det ei: Kom som en Hovding igien, hielmsmykt med vaiende Fiærbuss. Men hun foragted paa ny, og berørte den bruunlige Kind ham Atter med silkeblod Haand til Straf; dog kildred ham Tugten Meer, end den smerted, thi Slag af en Mø beskæmmer ei Helten.

Breden kun Olie gød i hans Jld: sagtmødig som Terne Kom han forklædt tilbage, som Trælmø, solgte sin Frihed, Tiente sin Frue med agtsom Flid, og vasked hver Aften I det affvalede Band Fyrstindens deilige Fodder. Da blev hun pludselig rørt (saa sært er Qvindernes Hierte); Hvad hovmødig hun negted den sindrige Kunstner og Helten,

Gav frivillig hun Trællen tilsidst. Saa feirer som oftest
 Villien, der stunder til Maalet med Kraft, og taber ei Modet.

Meer vel veed man af Odins Bedrift, skiondt Saga, den
 Snilde,

Skiuler Jdrættten paa Skiold i en mørk, utydelig Rune.
 Aser og Vaner forentes i Fred paa den østlige Biergaas.
 Da klang Ratten af Lyst; lofslagrende, blottet til Bæltet,
 Bana=Pigerne dandsed med Vedbendstav og med Bækner,
 Viindru=Quernes Kraft havde farvet dem Kinden med Purpur,
 Høit fra de svulmende Læber istemte de smeltende Sange,
 Som naar en Rattergal slaaer bag sit Løv, for at lokke sin
 Mage.

Aserne fulgte dem snelt i de soligtvinkende Myrter:
 Heimdal og Vidar savntes, den tauseste Kæmpe, som aldrig
 Praler af Seir og Bedrift; man Hermod savned, og paastod,
 Odin selver forsvandt. Velan! den lystige Nat blev
 Kvasers Fader; hans Moder en guldhaarfager og velstakt
 Sangeriske, sexten Aar, af Bana=Slægten, som gav ham
 Livet i Myrternes Skygger, og Drengen skienkte til Valhal.
 Hurtig han voxte, blev stærk og klog, og han efter sin Moder
 Herlige Viser at siunge forstod; fleer Gæver forbandt han.
 Rundt han Verden omdrog, thi han elskede Mennekeslægten,
 Og udbredte blandt den sin Erfarenhed tidt og sin Viisdom.
 Men Ondskaben ei slumrer, den vaager i Ratten, og lurar:
 Gengang giestede Kvaser i Fjeld to skulende Dverge,
 Disse den Slumrende vog, men de god hans Blod i Ddrærer,
 Son og Bodn (saa kaldtes de kunstigtsmeddede Malmkar),
 Blandte saa Blodet med Honning, og brygged en Drik, som
 besialed

Mennekesets Bryst til Sang, at han henrykt øvede Skialdskab.

Ja, de forhaaned den Myrdede meer, og beretted til Valhal:
Kvafer var druknet disvår i sin egen, sin bundløse Viisdom.
Suttung betalte dem dog: den Drabtes Broder astvang dem
Mioden brat; til en gold Fjeldsteen de skulende Dverge
Smedded han bister, til Alinten i Bølgerne nogen og landfiern.
Her han Livet til Straf dem skienkte; men hijsset paa Klippen
Ungster den Myrdedes Aand og dem plager evindeligt Hunger."

Freier sukked; da smiled, og vedblev Skirnir sin Tale:
„Suttung giemte nu Mioden i Fjeld; ei rugende Drager
Bogted de gyldene Kar, men hans Datter, den blomstrende
Gunlød.

Da fik Odin Lyst til at smage den kostbare Væde,
Sleipner, sin Hest, han besteg, red hen saa til Ledet paa
Marken,

Hvor ni Troldkarle gif og meied med blinkende Leejern
Bondernes Korn ved Nordlys-Blus; thi Bauge, der' Husbond,
Havde sit Huus i et rummeligt Fjeld, som grændsed til
Marken.

Men slikt Ran Hærjader fortrød. De stjalende Jetter
Agter ei Net eller Skiel: de rove paa Jorden, og trodse
Gudernes Magt i den himmelske Borg; de høste sædvanlig
Der, hvor Bonden har ploiet, og Nattens Dunkelhed skjuler
Nidingsværket. Thi Nat er af Jetternes Ut; hendes Fader
Narfe var Trold, hendes Mand var en As, og Delling i
Tusmørk

Uvled med hende den ærlige Dag. Saa foder det Skumle
Stundom, hvad skiont er og godt. Men Nat, som rider
om Jorden

Paa Grymfage, sit Dg (som tidt hun laaner til Skade),
Holder med Jetternes Hær, hvis Bedrift hun skjuler i Mørket.

Maane, det heilige Barn, med et guldguult Haar om sin
Tinding,

Har dog et Mod, som knap skulde tiltroes blegnende Piger;
Thi hun rober dem tidt, fra Skyen hun strækker sit Hoved
Med den livsalige Glands, da flyer Trolldkarlen til Fjeldmulm.
Dog snart atter h  n herjer, og Korn indsl  ber i Bierget.
Naar Husbonden da vandrer paa Mark i Dagningen, seer han
Fælleden tom, og formoder, at Natfrost=Bl  sten har afbrændt
Alt hans Haab; da klager til Freir den Arme forgieves."

Freier stirred, og sukked, da vedblev Skirnir sin Tale,
Thi han haabed med Skiemt og med Sagn at troste sin Herre:
„Biergtrolde=Hoben ei blot, men de listigp  nsende Dverge
Stiaale ved Somrens Tid sig i Marken, og æder af Arret,
Smildt forvandlede først til Oldenborrer og Myrer.
Men da Odin nu Tyvene saae, da ynktes han mægtigt
Over den usjelig Bonde, Thi tog han Stenen af Tasken,
Ingen bedre paa Jord til Staal at slibe man finder;
Naabte: „Hvo ønsker en Heir til sin Lee?“ og kasted i Lusten.
Men de begierlige Trolde, som sloges med Leer om Heinen,
Dræbte sig selv indbyrdes. Da hengif Odin i Bierget;
Tieneste tog han hos Jettten, og tjente med ni Mænds Styrke
For Hostkarlene ni. Men Vilkaar sattes: at Trollden
Skulde forskaffe ham Bei giennem Kampestenen til Gunlod,
Drifkens Bogterfke. Da hiin Trolldmand bored i Bierget
Først med Svig; thi da Guden (af Bauge kaldtes han
Bolvarf)

Bl  ste det Støv af Arret, som Nageren gnaved, da fløi det
Ham i Dine, fordi ei et Hul gif tvers giennem Klippen.
Anden Gang da Bauge sit Fritbor dreied i Stenen.
Odin blæste; da fløi alt Sand til den modsatte Side.

Hurtig han da, som Orm, giennem Abningen smutted i
Fjeldet.

Lidet det hialp kun Trollden, han stak; den smidige Slange
Spotted det mordforsølgende Staal. Men Odin i Fjeldet
Snart blev igien til en Gud. Da skued paa Leiets han Gunlod
Slumre med Purpurkind paa den syldigtsvulmende Hvidarm.
Lampen udbredte sit Dæmringslys ved Leiets; med guldgrønt
Skær Malmdukerne stode med Laag, med Hænker og Blad=
pragt.

Gunlod sprætted, og vaagned; med hvideste Fingre begneed hun
Dielaaget. Da viste sig Odin ei barst som en Vildmand,
Men som en Veiler kiæk, der veltalende tolker sin Omhed.
Og han blev tre Natter hos Gunlod. Venligt hun aabned
Ham Miøddunerne tidt; han drak af Miøden i Langdrag,
Følte sig qvæget derved, og begav sig atter til Valhal."

Skirnir taug, og med listige Smil betragted sin Husbond.
Da quod Freir: „Saa elsker en As. Den stormende Krigshelt
Gier et letbevægeligt Blod; ei Børes og Burs Vt
Kiender den renere Kiærligheds Fryd, dem kildrer kun Vellyst.
Var jeg saa lykkelig, Skirnir! som Odin at sidde paa Hlidskialf,
Kunde jeg blot hver Morgen min Elskede see, o da var jeg
Dobbelt betalt for mit Suk, for min natlig-strømmende
Taare.

Men mig skiller en ugiennemtrængelig Muur fra Gerda;
Og saa vorder nu Alt, hvad jeg giemmer i trofaste Hierte,
Hendes Billed, som Tid og som Afstand aldrig fordunkler.
Ha, hvad høiere Lyst, end at see den Elskede, Skirnir!
Gives i Verden der vel? Jffun een: den, atter at mødes
Med et usigeligt Blik; da sig Elskov speiler i Elskov.
Huldere vel end Nattergal-Sang i Veilerens Dre
Klinger den Undiges Røst, og saa sødt er Ordet: Jeg elsker!

O, men ei nær saa saligt udtrykker dog Tungen, ei halv saa Dmt og beskedent sin Fryd, som et Die, der svømmer, og tier. Drag til Jetternes Land for Odin, hent ham til Fenris Koglende Baand, til Tvang for Ulvens truende Sener! Ikke jeg tvivler, du saaer dem; thi meget udretter jo stundom Dvergenes Vid og Klogt. Men Koglen aldrig, min Eskovend! Intet Baand kan binde din Husbonds Hierte til Valhal; Ewig tilhører det Biergets Mø, og med mægtige Binger Flyver det kiæft over Ginnungagap, og svæver om Gerda. Trækker du hende, saa siig, hvad du saae, hvad Freier fortalte! Sagens hun hader mig alt; thi en Gud er hadet af Jetter. Sikker i mig kun hun skuer sin fødte, naturlige Fiende. Alt for skion desuden, for huld, for hovist i Sæder Er hun, for ei at eie sin Brudgom. Sætter al Verden Guden end langt over ham — hvad nytter det Freier, naar
Gerda

Foretrækker sin Ven? Farvel! Røgt Grind for Odin! Li om din Husbonds Dval! Maaskee den Foragtenes Fader Egennyttig sit Samtykke gav. Det baader mig lidt kun; Ikke jeg beiler til Faderens Magt, men til Datterens Elskov. Saae du mig sorgende her, da maaskee sig aabned dit Hierte, Gerda! for Kiærligheds Suk, som naar Fjeldtind-Toppen,
med Snee dækt,
I Solstraalerne tøer, og udflekter et Blomster, som dufter Med langt stærkere krydret Kraft, end Vioen i Dalen."

Saa han taled, og satte sig hen ved Dammen, hvis
Bølger

Elskerens Graad modtog og det skionhedstraalende Billed. Men ung Skirmir (han gif saa tidt til Dvergene Budskab, Varte forskellige Kunster af dem) — da Freier bevæget Drømmende spærmed, og græd, og nedstirred i rolige Damspeil,

Skummed hiin (ei Guden det saae, han tænkte paa Gerda)
 Billedet med huul Haand brat bort af blinkende Glade,
 Heldte saa uformærkt i et Horn de farvede Bolger,
 Proppede vel med Rork, bandt atter det skinnende Guldhorn
 Fast ved sin Værd, og besteg den heftigtvrinskende Ganger.

Freiers Sang ved Kilden.

Du Ungersvend, som sukker taus med blegen Kind,
 Fordi ei Freia signer dit Bryst,
 Fordi du ei kan bøie stolten Piges Sind,
 Fordi dig Baaren negter sin Lyst!
 Alag ei over Frei, hun deler din Qual,
 Selv hun sørger i Vunden saare,
 Selv hun fælder den gyldne Taare,
 Gensom forladt i Lovets Dal.

Vist Elskovs Fryd med ingen Glæde lignes maa;
 Men Elskov ligner en Vaar i Nord:
 Naar een Dag Solen skinner fra sin Himmel blaa,
 Tre Dage Slud omslorer vor Jord.
 For een lille Fugl, som siunger i Dal,
 Findes der ti, som hæsligt pibe.
 Rundtom quiddre Spurv og Vibe,
 Sielden floiter en Rattergal.

Og sielden findes ret en deilig Lilievand;
 Men har du nu henrykt fundet een,

Maaskee hun dog er ond, og har en slet Forstand.
 Frugt bærer ei hver Blomstergreen.
 Men har hun Skionhed, og er hun bold,
 Dog ei din Glæde du forkynder,
 Thi grusomt hun en Anden ynder,
 Og vender din Elskov Ryggen fold.

Hvor meget sig i Verden dog forene maa,
 For Elskoven ret at trylle frem:
 Først et Par Hierter, som hinanden vel forstaae,
 Saa Ynde, som ledsager dem;
 Saa Maanen med sin Straale ned
 I Vaaren giennem Bogens Grene;
 Saa at de træffes kan allene,
 Saa Kys — og saa Ustyldighed!

Skirnirs Reise.

Nu iilde Skirnir, hvad han kunde,
 Red ad den skionne Regnbu=Rand,
 Hen over Jordens dunkle Lunde,
 Da kom han til Troldkæmpe-Land.
 Det var, som Vinden, Veien over;
 Den ingen Bom kan byde Stop.
 Det var, som Blæst paa Havets Bover,
 Der kruiser Volgens sorte Top.

Da meldte Skirnir: „Mørkt er ude,
 Her vorder Veien mere trang.

Mod Hestebringen Storme tude,
 Det gaaer i Tidsler, Lyng og Tang.
 Dog vil mig neppe Jetten tage,
 Endskiondt jeg vorder nu hans Giest.
 Til Valhal rider fiak tilbage
 Ung Skirnir paa sin flinke Hest."

Han valgte Bei til Elivage;
 Bed Fiorden Færgeskarlen stod,
 Og stotted sig til stærken Stage,
 Og Brynet viste skumle Mod.
 „Hvo est du, Træl ved Flodens Bover?"
 Da raabte Skirnir, fiak og smild;
 „Hvis du mig hurtig sætter over,
 Da faaer du Havrebød og Sild.

Seer du vel Brogen paa min Skulder?
 Der giemmer jeg min Forraad god."
 Da svared Jetten ham med Bulder:
 „Du Rytter med den-nøgne Fod!
 Du est ei skabt til Byer at eie,
 En Linnedkittel er din Skat;
 Og dog vil du Troldkæmper pleie
 Paa Hederne ved Midienat?"

Skirnir.

Styr Eggesneffen hid, du Sene!
 Siig mig din Herkomst og dit Navn.
 Hvi staaer du der saa tvær alene,
 Og spilder Natten uden Gavn?

Harbard.

En Niding er sit Navns Fornegter;
 Men var jeg feig som Flodens Skum,

Jeg dulgte dig ei mine Slægter.
Du gjør mig neppe Tungen stum.

Skirnir.

Ei over Fiord jeg vade lyster,
For dig at lære Udelmod;
Maaskee du har en yndig Søster,
Som gjør sin Broders Grovhed god.
Anarvurren Trold har deilig Kone.
For mig til Flodens anden Rand!
Maaskee din Hustru vil forsjone
Da Skirnir med sin Egtemand.

Harbard.

Ja, deilig er vor Qvindestare,
Det negter selv ei Odin jo.
Alting var godt, i Fald de bare
Var mere stille, mere troe.
I Fald du efter Skionhed stræber,
Da blier ei vanskeligt dit Maal;
Men kysser du de bløde Læber,
Da kysser dig det skarpe Staal.

Skirnir.

Misundelige kaldes Hunde,
Maaskee de ligne Fjeldets Mand.
De aldrig vil en Anden unde,
Hvad selv dem ikke glæde kan.
I elske ei; dog I forlange
Gienelskov! Uffind fordrer Taal.
I er ei troe; dog er I bange,
Alt maales med det samme Maal!

Harbard.

Vi vil ei tale meer om dette.
 Nu hvil dig, spiis, og sluk din Tørst!
 Men hvis jeg dig skal over sætte,
 Da maa din Kundskab prøves først.
 Jeg taer ei Penge for at fare,
 Jeg forelægger Spørgsmaal kun,
 Dg kan du ikke dem besvare,
 Da synker du til Flodens Bund."

Nu spurgte Trolde Skirnir længe
 Om Himmels, Sols og Maanes Navn,
 Om Skyer, som i Luften hænge,
 Om Jorden midt i Havets Favn;
 Om Ild og Vand, hvortil de gavne.
 Men hvad han fordred strengt især,
 Det var de udtryksfulde Navne,
 Som man forskielligt skientke hver.

Vel kunde Skirnir Alt besvare,
 Dg han for intet Spørgsmaal skialf:
 Jord kaldtes Dal af Alsa-Skare,
 Dg Bei af Baner, Grøn af Alf,
 Malmkielder af de bitte Dverge,
 Frugtstik af Fjeldets Ræmpemand. —
 Da Harbard synke lod sit Bærg,
 Dg roste Rytterens Forstand.

Om Himlen kunde Skirnir sige:
 Hos Alfer hed den Hvalving blaa,
 Vindaaben fiernt i Baners Rige,
 Dg Fagerloft hos Alfer smaae,

Drypsal hos Dverg, Opheim hos Jetter. —
 Da Færgefarten ret blev fro;
 Han sig til Bords hos Skirnir sætter,
 Og spiste Havrebrød, og loe.

Om Maanen kunde Skirnir tale:
 Den kaldte Dverge Skinnegul,
 Men Guder Drømmersken i Dale,
 Og Hel i Dybet Himmelhiul,
 Martæller Alfer; Ubestandig
 Udskieldte Jetter den i Væn. —
 Da raabte Harbard stærk og mandig:
 „Jeg seer, du veed Bæst, min Søn!“

Sol, vidste Skirnir, kaldtes Straaler
 I Balastkalf af hver en Gud;
 Men Dvergen, som ei Væset taaler,
 Synblinder stielder Solen ud.
 Natkuer kaldes den blandt Thueser,
 Af Alfer Krands i deilig Glød. —
 Harbard ved al den Viisdom studser,
 Og spiste Sild til Havrebrød.

Om Skyen, hvori Blæsten tuder,
 Og svæver let til hver en Egn,
 Han quod: „Thorsvogn den kalde Guder,
 Og Baners Flokke Skylleregn,
 Og Skygger Alfer, Jetter Flygter,
 Fordi den viger feig, som Skielm;
 Men Dvergene, som Solen frygter,
 Den kalde glade Svalehielm.“

Selv Binden havde mange Navne
 Af Himmel, Jord, af Luft og Bierg;
 Thi Guder kalde den Vidtsfavne,
 Og Brager kaldes den af Dverg,
 Af Alfer Hviner, Jetter Aaben,
 Men Hvirvel nævnes den af Hel,
 Fordi den tidt med rædsom Raaben
 Redsuser i et Tragtesfæld.

Ildflammen, som sig blodig vælter,
 Og strax fortærer, hvad den seer,
 Den kaldes Røgslørt, Malmets Smelter,
 Gnist, Lue, Fræk, og meget meer.
 Det grønne Træ, som koligt luder
 Med Bladtag om sin ranke Stang,
 Markfæge kaldes det af Guder,
 Og Fagergreen, og Høiens Tang.

Jo meer ham Jetten forelagde,
 Desbedre svarte Skirnir tryg.
 Paa Dag og Nat han Navne sagde,
 Ja han benævnte Ol og Byg.
 Da raabte Harbard: „Kom i Baaden!
 Jeg aldrig sandt saa flog en Mand.
 Dog haaber jeg, at Gesturgaaden
 Vil gaae langt over din Forstand.“

Nu foer afsted paa sorten Færge
 Den skionne Freiers gode Svend;
 Han stolte paa sit stærke Bærge,
 Han frygted ikke Biergets Mænd.

Skiondt hæsligt Færgekarlen stirred,
 Og gloede paa ham, som et Liig,
 Det ei den bolde Evend forvirred,
 Og han foragted Troldens Ewig.

Ned lagde Harbard nu sin Aare,
 Thi let gif Baaden af sig selv.
 Den skyndte sig mod Klippen saare,
 Den stille sorte Rødselselv,
 Aldeles uliig andre Floder,
 Som sig med Skynding ud begav
 Fra Bierget, deres fælles Moder,
 Til Havet, deres fælles Grav.

Nu Skirnir kom til øde Steder,
 Hvor Binden støder Klippens Fod,
 Hvor Duggen kun paa Stenen græder,
 Fordi den finder ingen Rod.
 Der var ei Træer, der var ei Fugle,
 Naturen var et gustent Liig;
 Kun hornet en huuloiet Ugle
 Forfulgte ham med Barselskrig.

Nu blev det Nat. I tykke Dynger
 Faldt Sneen over Baad og Strand,
 Drivisen stod i skarpe Ahynger
 Omkring den skumle Færgemand.
 Ham Skiægget frøs, og Niimkrystallen
 Var selsom i hans Haar at see.
 Men varmt sad Skirnir, som i Hallen,
 Ei ham berørte Nattens Snee.

Nu blev det Dag. Sig Floden slyngte
 Igiennem en uhyre Drk;
 De hede Dunster Lusten tynge,
 I brune Sky stod Solen mørk.
 En tørstig Boffel stødte Snuden
 I Tideler efter Lødskejaft.
 Men, sval i Lummerheden, Guden
 Sad liflig i sin Nja-Kraft.

Qvad Harbard: „Du kan Alting taale,
 Det maa man sige dig til Priis:
 Den matte Blaamands Sommerstraale,
 Grønlænder-Piltens Vinteriis.“
 Qvad Skirnir: „Den, som reise lyster,
 Maa frygte Kuld og Heden ei;
 Hvis jeg var en forfælet Kryster,
 Troer du, jeg drog saa lang en Bei?“

Nu skyndte sig med dobbelt Jlen
 Den sorte Baad mod Biergets Braa,
 Som vilde den mod Klippefjelen
 Sin lette Planke sønderslaae.
 Men Skirnir andsed ikke Synet,
 Saae rolig paa den glatte Bæg;
 Da rynked Færgearlen Brynet,
 Og mumled gnaven i sit Skiæg:

„Nu er vi der. Seer du paa Stranden
 Den blinde, solvgraa Gubbe hist?
 Hvis ret du bruger nu Forstanden,
 Da aabner han dig Fjeldet vist.“

J Fald du løse kan hans Gaader,
 Du skuer Biergets Helligdom;
 Men tvivler du, da jeg dig raader
 At vandre did, hvorfra du kom.

Thi Gestur taaler ingenslunde,
 At nogen Mand indlades før.
 Seer du de fire galne Hunde
 I Kobberlænker ved hans Dør?
 J Fald du ikke Gaaden gietter,
 Han løser dem af Lænken strax.
 Da du for filde blodig sprætter,
 Som Ræven i sin Rævesax."

"Jeg lydig er i alle Maader,"
 Qvad Skirnir, "retter ud hans Bud;
 Og vil han, jeg skal løse Gaader,
 Saa løser jeg dem som en Gud."
 "Det kunde være dog, du praler",
 Skreg Trollden, "med dit eget Held.
 Men det er Tid, min Husbond taler."
 Da raabte Gubben fra sit Fjeld:

"Hvad samler Folk i Vennesale,
 Og hvad gjør Ben mod Bennen grum?
 Hvad bringer Tungen til at tale,
 Og hvad gjør atter Tungen stum?"

Skirnir.

Let er din første Gaade saare,
 Det maa jeg sige dig til Priis.
 Med Miøden svækker sig en Daare,
 Med Miøden styrker sig en Biis.

Gestur.

Jeg gif paa Bei, hvor Beie fandtes;
 Tre Gange krydsed Beien Bei,
 Og dog ei disse Beie blandtes.
 Tro mig, du løser Gaaden ei!

Skirnir.

Bei fandtes under, Beien oven?
 Paa Jsens Bro gif du til By,
 Mens Fisken svam dybt under Boven,
 Og Fuglen fløi høit under Sky.

Gestur.

Jeg drak i Gaar, det var ei Vandet,
 Ei Ol, Miød, Biin, og ingen Frugt,
 Og ingen Mad med Bæde blandet;
 Og dog min værste Tørst blev slukt.

Skirnir.

Du hviled under Skovens Grene,
 Hvor Duggen falder aarle forst,
 Da slikte du de kolde Stene,
 Og stillede dermed din Tørst.

Gestur.

Ivenæset sig en Brudgom svinger,
 Som kysjer saa forelskt sin Brud,
 At lagde du derhen din Finger,
 Da knuste Næsen Been og Hud.

Skirnir.

Hvo maatte for sligt Kys ei grue?
 Det viser Kraftens ægte Baar.
 Da brænder Elskovs rette Lue,
 Naar Hammeren sin Ambolt slaaer.

Gestur.

To Langeløse saae jeg blæse
Saa stærkt, at Jern som Vandet flød,
Og Slangen kogte de, som hvæse,
Og bider efter deres Død.

Skirnir.

Bed Smeddens Balg maa Jernet smelte;
Der koges Staal til Kampens Færd.
Og hvad var vel i Striden Helte,
Hvis ikke beed de skarpe Sværd?

Gestur.

Saaes vel et saadant Under tiere?
En Bæver sad og spandt sin Dug
Med otte Been, med Dine fire,
Med Knæet mere høit, end Bug.

Skirnir.

Skiondt ikke just saa smuk af Kroppen,
Den Bæver dog er Odins Lyst;
Thi slittigt spinder Edderkoppen,
Og Altting af sit eget Bryst.

Gestur.

Jeg saae den: sort som Ravn at skue,
Og skarp som Spyd, og blank som Skjold;
Nys brændte den i Belystlue,
Nu isned den, som Graven kold.

Skirnir.

Du Løva saae i Solen springe,
Et spraglet Lag ved Heklas Fod;
Og storknet under Sneens Binge
Var nu til Steen den slukte Flod.

Gestur.

Hvidhaaret Qvinde vel jeg kiender;
 Jeg hende Rugler danne saae,
 Og dog har Qvinden ingen Hænder.
 Hvordan kan du nu det forstaae?

Skirnir.

Den hvide, den langhalste Svane,
 Som ude boer ved salten Strand,
 At danne fine Ug har Bane;
 Hun lærte Kunsten af sin Mand.

Gestur.

Viig sad paa Viig; Blind red en anden.
 Skiondt Hesten selv var uden Liv,
 Den skyndte sig dog hen til Stranden,
 Og standsed i de vaade Siv.

Skirnir.

Død Hesten laae paa Jsens Drive,
 Drn laae paa Hesten, frossen død;
 Og skiondt den ikke var i Live,
 Dog Isen hen mod Stranden flød.

Gestur.

Hvad Møer kan i Kampen stride,
 Og gjør sig uden Baaben frie?
 Tidt fældes Helten af de hvide,
 De sorte staae ham troligt bi.

Skirnir.

Et Brætspil maa jeg her formode;
 Til Forsvar iler Sort mod Hvidt.
 Tidt findes Grimhed hos den Gode,
 Og Grumhed hos den Skionne tidt.

Gestur.

Hvo slumrer som en Træl i Asken,
Saa faderløs, for Frænder blot;
Men staaer han op, og kaster Masken,
Da hersker vældigt han som Drot?

Skirnir.

En liden Gnist i Askegruen
Af Alle let forglemmes kan;
Men flammer den, og herjer Vuen,
Da ødelægges By og Land.

Gestur.

Hvo er den Trolld i Graaværkskaaben,
Som ruger over Skov og Elv,
Som flyer for Vind, men ei for Baaben,
Dg som fordunkler Solen selv?

Skirnir.

Let er din Gaade, Gest hiin Blinde!
For Taagen selve Solen flyer;
Men kommer Niord med sine Vinde,
Da splitter han de tætte Skyer.

Gestur.

Hvad Dyr er det, der Padden ligner,
Men hurtigt, som den flinke Mand;
Som Kampen midt i Slaget signer,
Fordi det trodser Slangens Tand?

Skirnir.

Skildpadden kryber langsomt, varligt,
Med Skallen paa sin Ryg til Trøst;
Men Skioldet er, hvor der er farligt,
Dg det bedækker Heltens Bryst.

Gestur.

Hvad er vel det for smeffre Qvinder:
Om Somren brune klædt, som Jord,
Om Vintren man dem hvide finder,
Liig Sneen i den frošne Fiord?

Skirnir.

De muntre Ryper maa du mene,
I Julen hvide høit til Fjelds,
I Baaren, bruunt som Træets Grene,
De skifte Fær, som Biørnen Pels.

Gestur.

Hvad Moer er det: som Roser smukke,
Men hidset af saa heftig Tørst,
At intet Bæger den kan slukke;
Med eget Blod de lædskes først?

Skirnir.

Hvad Mø er deilig, som en Bue?
Men hidses den, og blier for fri,
Da Regnen selv fra Himlens Bue
Husvaler ei dens Raseri.

Gestur.

Hvad Moer er det, som aldrig matte
Henile, som ugifte doer,
Paa mørke Lokker hvide Hatte,
Og hen ad Ryggen lange Slør?

Skirnir.

Din lette Gaade sig ei dølger,
Den løser mig selv Flodens Brum:
Du mener Havets unge Bolger,
Hvis korte Glæde kun er Skum.

Gestur.

Mon du den stærke Kæmpe kiender,
Som, naar han bider med sin Tand,
Og Hovedet mod Helved vender,
Kan frelse mangen dristig Mand?

Skirnir.

Du leder mig paa store Tanke,
Et Billed staaer for Siælen skiont:
Hoitideligt er Frelsens Anker,
Som vikler sig i Haabets Grønt.

Gestur.

Hvad Giester, uden sig at rømme,
Udtømme Karret, taase hver?
Men Karret, som de taase tomme,
Gior ene Larm i Hallen der.

Skirnir.

Naar Gribe deres Moder die,
De tie, skiult af hendes Liv;
Men Soen selv kan fielden tie,
Hun grynter til sin Tidsfordriv.

Gestur.

Endskiondt du knækker haarde Nodder,
Du dog for eet Uhyre flyer:
Ti Tunger, fyrgetyve Fodder
Og tyve Dine har mit Dyr.

Skirnir.

Det kan mig ingen Skræk bebude,
Det giver mig ei Banesaar:
Lad Soen slagte først derude,
Som staaer ved Truget i din Gaard!"

Da blev den slagtet, for at vise,
Om Skirnir kunde sig befrie;
Da talte man de spæde Grise,
Og fandt med Skræk, at der var ni.

Da dette Budskab Gestur mødte,
Var det ham ikke til Behag;
Han blev til Steen, han blev en Stotte,
Og sidder der den Dag i Dag.

Nu logrede de bange Hunde,
Som gloede fælt og bistert for.
Da aabned sig, saa vidt den kunde,
Den skionne Fjeldets Kobberdør.

Og ind gif Skirnir usfortroden,
Han roged tro sin Herres Bud;
Han frygted ingen List, ei Døden,
Han vidste selv, at han var Gud.

Igiennem Biergets mørke Kroe
Han uden Fakler Veien fandt.
Da aabned sig en Solverlaage,
Hvor paa Demanter Kilden randt.

Gerda's Elskov.

Da nu Skirnir blev vaer den opladte solverne Laage,
Hvor med fulsort Glands ham en Broes glatdannede Steenful

Beien viste; da gif han derind, og brat han befandt sig
 Utter i fri Luft. Himlen var blaa med utallige Stierner.
 Og han opdaged et Gaardsrum der; men i Gaarden han
 Slinger

Fandt i Stedet for Høns, og i Stedet for Velling og Dgler,
 Huusligt krob de omkring, og de drak imellem af Truget.
 Pigen med Forklædet fuldt af Væde sig viste paa Tærsklen
 Af Dørhvelvingen, raabte paa „Tippe, Tippe“; da rasled
 Det i Krogene, Slangerne løb, og de langsomme Padder
 Bratted, Gæssene liig, naar paa vaklende Svømmod flodset
 Flydningens stadige Flugt de betale med latterlig Skridtgang.
 Men da Ternen fik Skirnir at see, da løb hun i Riefnet
 Til sin Jomfru, og skreg; men det Sprog ei Skirnir forstod ret,
 Thi det var finst, og det tonte, som Vinden, der suser i
 Braget.

Da kom Ternerne frem, Gaardskarlene, for at betragte
 Den Nykomne. De stirred forundrede. Skirnir besaae dem
 Ret nu i Mag. De var smaae, forthaarede, blege, med Rynker,
 Glat Tanghaarene laae dem om Kindbeen, Pandernes
 Hvelving

Spored man knap: stumpnæsede Folk, med Dine saa
 smaae som

Hæsselnodder, og Fingre saa skrumpne som torrede Guulrod.
 Sorgeligt stirred et livløst Blik, og den matte Forundring
 Biste, hvor lidt de besad af en høi, guddommelig Flamme.
 End man finder det Kuld i Finmarks-Dalen og Grønland.
 Skirnir sukked, og qvad: „Hielp, Thor! hvad fattes min
 Huusbond?

Elsker den deilige Mand nu en Hex? Vel Elskov er blind tidt,
 Men saa blind dog kun Vanvid er, at en Yngling, som
 Baaren,

Skulde forgabe sig flet i en grov uskikkelig Trælqvind.“

Som han tænkte paa Sligt ved sig selv, da saae han
i Døren

Gerda stande bag Ternernes Flok. Saa studser en Bonde,
Naar i en muddret Groft med sin Skovl han graver i
Dyndet,

Op at kline den skraalige Bæg, og han finder et Guldhorn.
Nu begreb han sin Husbonds Qual; thi deilig var Gerda:
Jffe, som Frei, guldhvid; hun var sorthaarfager, og Loffen
Bandt sig, som Ibenholt, om en høihvalt Pande, som
Filsbeen.

Jffe, som Himlen, var Vinene blaae, de var mørke Granater;
Alart var det giennemsigtige Dyb, som Soen i Havblik,
Dg i den bruneste Grund stod Siæl og smilte til Siælen.
Halv kun den deilige Barm var bedækt; i Knoppernes
Huulning

Blomstred guistrende Loffen: det eneste Terteegn, Gerda
Sik paa sin Jettennatur; men det skæmmede Barmen saa
lidt, som

Negligen Purpurets Plet, og som Mosset beskæmmer en Rose.

Men da Skirmir fik Mælet igien, og sit Grinde rogeted,
See, da svared ham stolt og med Harm den dristige
Biergmo:

„Hils din Husbond, siig ham, at længe med smægtende Længsel
Freir kan sukke for mig; han aldrig skal eie mit Hierte,
Mindre trykke mig fast i sin Arm. Jeg hader ham heftigt.
Ei har den Spee vi forglemt, som os Guderne viste. Med
Lænker

Utgarde=Løse nu dybt i Mørkhedskielderen ruger.

Men ei Lænken er stakket. En skønnere Verden sig viser
Her i vort Fields Grundvold, end paa Gladerne. Lege kan
Ddin

Længe nok hist med den flygtige Sol, som Væir med
Havskum,

Frigg med det visnende Græs, og med Lustpuft Alfernes
Skare.

Vi har dog Jld, Steenfiærnen og Jord; og de flammende
Bierge

Lystre vort Bink: vi ryste, som Hesten sin svulmende Manke,
Nakken, da styrter omfuld, som et Brætspil, Byer og Borge,
Skoven nedsynker, som Skummet paa Vandblaat. Odin i
Balhal

Kroer sig af indbildt Magt; men dog ældst er Lofe, som eier
Jorden ved Fødselsret, og kun Odin raned hans Etlod.

Dog snart svinder den giøglende Tid, snart kommer tilbage
Magten og Vren, som svandt, og da Balhal synker i Avner.
Glædes da kun ved en latterlig Drøm! I vaagne dog
tidsnok."

Men den betragtede Svend ung Skirnir meldte til Gerda:
„Hvo har lært dig det Qvad, mit fortryllende Barn? Og
forstaaer du

Net, hvad du selv mig har sagt? Ved mit Sværd, jeg
vedder, den Viisdom

Ei undfanget sig har i dit eget uskyldige Hierte.

Thi du kiender ei Utgarde-Lof', du skued ham aldrig,

Sort, med de stikkende Haar som Horn, nedgravet i Biergmulm.

Men din Fader har lært dig det alt; og datterlig deler

Du hans Tanker, som billigt, thi Dattren bør agte sin Fader.

Men betænk, at du langt — kun langt ud stammer fra Lofe,

Deler ei Noget med Jetten: du skion, han hæslig at skue;

Du liig Knoppen uskyldig i Duft, han skuler med Arglist.

Dste forsoner et Barn ved sin Dyd Forældrenes Brøde,

Tidt det Forskiellige modes, og blandes af ulige Kilder.

Sider ei selv det muddrede Væld giennem Sandet saa lang
 Tid,
 Til det er klart, som Demant, og et Speil for Pigen i
 Dalen?
 Blomsten af Mulm udvøjer, men hæver i Lysset sit Bæger.
 Lad da nu Kiærligheds Rose forbinde dig Himlen med
 Dybet!"

Men den formildede Mo skion Gerda meldte til Skirnir:
 „Hovist taler du, Svend! jeg tilstaaer dig, trofast dit Grind
 Røgter du efter din Husbonds Bud; du viser din Klogt mig.
 Gaf nu tilbage, naar først du har qvæget dig her med en
 Nadver;

Thi din Tale bevæger mig ei, den bøier mit Sind ei.
 Bierget har herlige Kæmper, som vel kan lignes ved Guder;
 Kommer da Tiden engang, at en Svend i Fjeldenes
 Malmkloft

Finder mig vaffer, og vinder hans Kiærlighed atter mit
 Hierte,

See, da vorder hans Biv med Fryd den blomstrende Jomfru.
 Lykkeligt lever jeg da i min Dal, ved mit Fjeld og min Kilde,
 Kneiser fiækt i Jettindernes Flok, blandt Biergenes Første.
 Men saa ringe jeg føler mig ei, at forfængelig ængstlig
 Gerda til Afsers Hob indtrængte sig, blot for at haanes,
 Oversees med et taabeligt Blik i Afsyniers Skare,
 Som en Foragtet, hvis Byrd var for lav til Gudernes Vre."

Men den smilende Svend ung Skirnir meldte til Giensvar:
 „Falske Tanker du har om Afsynier. Taabelig Formod
 Findes i Mennefers Kreds, hos Valhals Guder er Gensfold.
 Hvad der er stærkt og skiont, hvad der virker i Klogt og i
 Wiisdom,

Der guddommeligt kaldes, ei Byrd; thi Odin og Thor selv
Sprang ved Alfauvers Bud til et Liv af Jntet, som Miden."

Men den livsalige Mo skion Gerda meldte til Skirnir:
„Hvad man ei kiender, det elsker man ei. Vel kiender mit
Fjeld jeg,

Ei Balhal eller Freir, som jeg aldrig har seet, og som aldrig
Mig saae. Halv jeg maa tænke: forrykt er vorden hans Hierne."

Da fortalte med Dmsvøb hiin sin Herres Bedrifter:
At han paa Glidstials steg, hvad han skued i Kamret hos Gerda,
Og om den Jld, der var tandt i hans Bryst af den blottede
Skionhed.

Gerda rødmed, som Morgenens Gry; med synkende Blik hun
Stirred i svulmende Barm. Men da Skirnir om Maanen
fortalte,

Baatog Pigen med eet sig et spøgende Væsen, og raabte
Heit med Latter: „Min Tro, hvis din Freir hist ligner en
Maane,

Maa han ei beile til blomstrende Moer; thi Maaner er gustne,
Og for det Gustne kun foler man lidt, dets Elskov er lunket."
„Krysted dig Freir i sin Arm," gienstavede den blussende
Skirnir,

„Bilde du mærke, hvor lunket han er. Jeg taler ei længer.
Blis mig mit Herberge nu, og tillad mig skue det Kammer,
Mo! hvor du sover i Dvald; thi en Skat As-Freier mig
medgav,

Dig tiltænkt, som jeg nedlægger der." Da viste med Latter
Pigen ham Kamret, men gik for at lave den qvægende Radver,
Thi hun var god af Natur, og hun yndede den dristige Skosvend.

Men da Skirnir var ene, da skued han, yndigt ved Leiet
Stod af hvidt Alabaster et Kar paa kunstige Fodder,

Fyldt med et biergflart Band, hvori hun toede sit Ansigt,
Hænder og Bryst, før hun slumred, den sundhedsblomstrende
Jomfru.

See, da greb han i Hast sit Guldhorn, heldte dets Bolger
Snelt i det ventende Band, og forlod det hvælvede Kammer.
Men Jettinden (da Guden var vederqvæget, og henbragt
Af Gaardskarlen til hyggeligt Ly) nysgierrig sig skyndte,
Før dog at see, hvori Gaven bestod, som bragtes fra Balhal;
Trak med sin Læbe paa Pigernes Viis med spottende Stolthed,
Løe med Foragt, og udbød: „Hvad er det? Skionne Demanter,
Sølv, Guldkam og Rubin har jeg meer, end jeg bruger;
det findes

Hyppigt i Fjeldsteens-Kloften, kun fielden hos Guder i Lufsten.“
Men da Intet hun øined, da løe hun atter, fortørnet
Dybt i sin Siæl, og quod: „Det tænkte jeg nok. I at gieffe
Overgaae vist Guderne Jetter; det negter ei Sandhed.“
Skyndte sig med Afslædningen brat, og løste sit Bælte,
Flængte det sneehvide Liin over Skuldrene; blottet til Midien
Stod hun ved Skin af den klare Demant, som lyste ved
Karret,

Og med de hulede Hænder hun greb mod Bolgernes Glade,
Purpurfinden at kose. Da skued forfærdet hun Treiers
Billed i Bandet, og soer med et Skrig tilbage, men forsviis
Armene fast over Barmen knugt, og indhyllad sig flamrød
I de nedhængende Liin med en Skræk, som svandt i Forundring.
Thi snart Sagen hun ganske begreb, og nærmed sig langsomt
Hyllet til Halsen i Maar, før igien hiint Billed at skue.
Men da Gerda betragted den elskovsmilende Guddom,
Følte hun stærkt livsalige Glød, som trængte til Marven
I Beenpibernes Dyb, og som sødt henrev til Beundring.
Thi han var herlig og skion: med den hvælvede Pande, som
yndigt

Slog Slagstyggen mod Vinenes Ild, han stirred med sværmerff
 Taare, med Veemodsblik, med et Suk, som giældte kun hende.
 Rige som Guldblov slagred om Halsen de mægtige Loffer;
 Og paa det dunede Bryst med sin Haand han blussende dættede
 Hiertet, som elskende slog bag sin Kæmpehvalving for Gerda.

Længe fordybet hun stued, og mærked ei selv, at en Taare
 Trilled fra Kinden paa Elskerens Mund; hun røstes af Længsel,
 Og en forunderlig Ild fra Vandet optrængte til Hiertet.
 Dmt hun smilede, og sukede: „O, Freir!“ hun boiede sit Hoved
 Dybt hen over den jelsomme Skaal, saae først sig tilbage,
 Om hun var vidneløs, og da sikkert hun troede sig ene,
 Buxted hun hurtigt sig ned, for at kysse det deilige Billed.
 Da forsvandt han i Volgernes Kreds, hvis iiskolde Bæde
 Fugted din Purpurmund, skiondt ei den Læberne kiste!
 Angstelig stirred hun atter, om Billedet svandt for bestandig;
 Men da Vandet var klart, og da Freir stod atter paa Gladen,
 Da fordybed hun sig i Betragtninger: fielden den Bise
 Grandster med saa stor Flid, hvad flogt hans Sierne begrunder,
 Som Elskerindens Blik den heftigtelskende Veiler;
 Hver en Skionhed da glæder, hver ubetydelig Mangel
 Yndes da med; som et Tegn paa det Giendommeligtfiare.
 Gerda forgieves dog her hos Freir om Manglerne søgte,
 Thi han var fuldkommen skion, var Gud, blandt Alser en Fyrste.
 Da forsvandt Hovmoden i Hast, da blev hun paa een Gang
 Lam som et Lam, og saa from som en inderligtkurrende Due.
 Da gled haarede Pelsværk ned fra den glatteste Nakke,
 Thi det var hedt; da fatted hun Mod, og hvissede med Blussen:
 „Billedet her kan ei see, det er Vand, der viser et Giensfiær;
 Ikke til Sengs jeg gaaer, kan ei sove, naar ikke jeg først har
 Badet mig Hænder og Barmen.“ Da lod hun Vinene synke,

Skjalvende stod hun nu der, som da Embla, sprungen af
 Stammen,
 End halvnoget i Barken stak, og betragtede sin Askur.
 Og med de sneehvide Hænder hun Bolgerne tog, og begød sig
 Hals, Arm, Skulder og Bryst og de rosenblussende Kinder.
 Men ei Badet i Aften, som ellers, husvaled; hun fandt sig
 Hedere meer kun derved. Da sank hun mat paa sit Leie,
 Vendte sig tidt, stod op, og gik hen, for Freier at skue.

Men den venlige Giosfn (useet i Følge med Skirnir
 Kom hun i Gerdas Kammer, og hemmelig Vidne til Alt var)
 Huldt forbarmet sig nu over Pigen; de hvælvede Laage,
 Smykte med langt Haar, lufte Gudinden med Liliesingre,
 Rystede sin Balmufrands over loffede Linding, og glædte
 Med den livsaligste Drøm skien Gerdas bankende Hierte.

Skirnir fuldender sit Ærinde.

Da Skirnir vaagned i næste Gry,
 (Solstraalen i Skyen sig bader),
 Da stod med Venlighed ved hans Ly
 Biergtrollden i Pandserplader.

Som Gudbrandsdølen saa stærk og lang,
 (De Fugle qviddre paa Grene),
 I Haanden bar han en sortbrændt Stang;
 Dog stod han der ei alene.

Han fulgte trolig den Datter huld,
 (Dugdraaben glindser paa Blommen);
 Som Ranken omslynger den runkne Bul,
 Hun var med Faderen kommen.

Et Bæger hun ind for Guden bar,
 (Solstraalen i Skyen sig bader).
 Den Gamle sagde: „Med skielligt Svar
 Vel helst du Bierget forlader?

Ung Freier elsker min Datter bold,
 (De Fugle quiddre paa Grene);
 Hvis ret jeg mærker, hun er ei kold,
 Han elsker ei meer alene.

Men uden Faderens Ja dertil
 (Dugdraaben glindser paa Blommen)
 Er Alt kun Tant. Det give sig vil;
 Og derfor er her jeg kommen.

Dog Noget for Noget! Min Ven! du veed,
 (Solstraalen i Skyen sig bader),
 Mellem Jetter og Guder er Enighed
 Den Dyd, som de fælles hader.

Jeg tænker, min Mø er saa meget værd,
 (De Fugle quiddre paa Grene),
 Som Veilerens gode, bedste Sværd;
 Det vil han mig ei formene.

Naar Hiertet elsker foruden Svig,
 (Dugdraaben glindser paa Blommen),
 Da tænker Veileren ei paa Krig,
 Og derfor fælder jeg Dommen:

Hvis Freier mig skienker sin Klinge blank,
 (Solstraalen i Skyen sig bader),
 Da skal han favne den Lilie rank,
 Og aldrig hun ham forlader.

Men negter han mig den Gave smuk,
 (De Fugle quiddre paa Grene),
 Da moder forgieves hans omme Sul
 Granfieldets haardeste Stene."

Med denne Bæstød drog Skirnir bort,
 (Dugdraaben glindser paa Blommen);
 Og Veien fandt han langt mere kort,
 End den, som han først var kommen.

Nu red han igien paa grønne Bælg,
 (Solstraalen i Skyen sig bader);
 Da tænkte den Svend ved Sværdets Klang
 Paa Odin, Asernes Fader.

Da huffed han paa den Riæde seig,
 (De Fugle quiddre paa Grene),
 Som Fenris bandt, og som svigtede ei;
 Bandt Hesten, og gif alene

Med langsomme Skridt til Elverhøi,
 (Dugdraaben glindser paa Blommen),
 Og nærmed sig uden mindste Støi
 To Dverge, som did var kommen.

De sad og node den friske Lust,
 (Solstraalen i Skyen sig bader);
 De qvæge sig tidt i Græssets Duft,
 Men Solens Lue de hader.

Der dandse de tidt saa veltilsfreds,
 Mens Fugle quiddre paa Grene,
 Beskriver i Duggen den mørke Kreds,
 Og plette de mosgroede Stene.

Da Skirnir saae dem i Dandsefærd,
 (Dugdraaben glindser paa Blommen),
 Formeente han dennem med draget Sværd
 Den Bei, som de did var kommen.

„Og skaffer I ikke den Lænke god,
 (Solstraalen i Skyen sig bader),
 Som Odin kræver, da eders Blod
 Jeg offerer Gudernes Fader.“

Forbausede stode de bitte Mænd,
 (De Fugle quiddre paa Grene);
 Med sorte Tunger de lalled igien,
 De skælved i hver en Sene.

De blinkte med Dinene, pib som Muus,
 (Dugdraaben glindser paa Blommen):
 „Al, spær os dog ikke det mørke Huus!
 Vi har jo alt Lænken i Lommen.“

Vi vidste, hvad Odin bød fra Sky,
 (Solstraalen i Skyen sig bader),
 Vor bedste Lænke da vilde vi flye
 Til Lysets vældige Fader.

Den Snor vi knytted — o, Skirnir! lyt!
 (De Fugle quiddre paa Grene) —
 Af Fuglenes Aande, Fiskenes Spyt,
 Af Biornens jeigeste Sene.

Af Qvindernes Skiæg vi den danned god,
(Dugdraaben glindser paa Blommen),
Af Ratfodens Smæk, af Klippens Rod;
Dg valked med Finger og Tommen."

Da tog Gud Skirnir den smidige Snor,
(Solstraalen i Skyen sig bader);
Men Dvergene smutted i svarten Jord.
Han nærmed sig Midgards Gader.

Hist lued den stribede Himmelbro,
(De Fugle quiddre paa Grene);
Den skinte saa liflig og farvesro,
Som Guld og som Edilstene.

Da iled Skirnir, som Fuglen i Baar,
(Dugdraaben glindser paa Blommen),
For atter at skue Balhallas Gaard,
Hvorfra han saa snelt var kommen.

Ind gif han for Odin og Freir igjen,
Han monne sit Bud frembære.
Tak være den bolde yffe Svend!
Han røgted sit Grind med Gre.

Med Lov og Priis blev han overøst.
Nu havde man Trosten funden,
Naar Freier blev af sin Længsel løst,
Dg Fenris blev lænkebunden.

Om Fenrisulven og Tyr.

Nu blev der Fryd i Balhals Gaard;
 I fine Vadmæl, bløde Maar
 Den skionne Biergets Pige soer
 Fra Fjeldet og fra grønne Jord.
 Ad Bisrost drog den unge Brud,
 I Luften liig et Stierneffud.
 Alle Gudinderne mon staae
 Ved Kanten af det Himmelblaa,
 Modtoges Friers Hjertenskiær,
 Og da de skued hende nær,
 Det sidste Glimt af Harmes svandt,
 De alle Gerda deilig fandt.
 De sorte Haar stak yndigt af
 Til dette store, gule Hav,
 Som ned ad Disaskuldre flød.
 De hende hver velkommen bød;
 De bragte hende til Frias Lund,
 Og kyssede hendes Rosenmund.
 Og hver en Als med henrykt Aand
 Da trykte hendes Liliehaand.

Beskrive eder Friers Fryd,
 Dertil har Harpen ingen Lyd.
 Du, som har beilet, kiender Sligt;
 Det læres ei af Skjaldedigt.
 Men du, som elsker ei endnu,
 Skynd dig jo før jo heller du!
 Og naar du savnes af din Mo,
 Og troer af Glæde sødt at døe,

Saa veed du, hvad Gud Freir fornam,
Da fiærligt Gerda frystede ham.

Nu ender kælen Elskovssang,
Nu giver Harpen anden Klang.
Snart Bisen, som en liden Fugl
I Baarens grønne Bøgeskiul,
Opholder sig i Glædens Dal;
Snart stormer Sangen, som en Hval,
Snelt giennem Nordens Vinteris.
Da suzer det paa Jetteviis;
Da skynde sig de drevne Ord,
Lig Ekum af Hvalens Næsebor,
En Straale høi og stærk at see,
Der taber sig i Nattens Sne.

I Glædens allerbedste Frø
Lidt findes Spiren til at døe.
Ulykken strax begyndte nu,
Af Bryllupsfryd steg Frygt og Gru.
I Hallen var vel Lystighed,
Men Ulven gif omkring og beed;
Snart napped den i Usa=Elkæg,
Snart i Gudinders trinde Læg.
Da Odin nu af Eligt blev fied,
Og eied Lænken, som vi veed,
Da var han kun betænkt derpaa,
Fenris med den at bundet faae.
Han Kiæden gav i Heimdals Haand,
Thi denne Gud var snild i Aand.
Næst Løse, naar der her blev spøgt,
Var Heimdal hurtigst med sin Kløgt;

Dog Heimdals Spøg var bitter ei,
 Den blomstred som Viol i Mai,
 Men høstes Aja=Lokes Røst,
 Da stak det som en Torn i Høst.

Heimdall med Lænken i sin Haand
 (Den var et smidigt Senebaand)
 Sig nærmest Ulven med et Smil,
 Og raabte: „Du har Sorgen Til.
 Fordømt til Helheim alt Fordærvt!
 Til Glæden give Hver sin Skiervt!
 Hver stræbe maa, som han kan bedst,
 At hædre Freiers Bryllupsfest.
 Og du, min Ulv, som taus gaaer om!
 Hvad om du frem i Kredsen kom,
 Og mored Guderne med Styrke?
 Det er dog den, vi alle dyrke.“

„Ja,“ grinte Ulven, „uden Kraft
 Blier Hamren kun et Hammerskaf.
 Hvad vil du, Gud med Guld i Mund?
 Vil du mig binde som en Hund?“

„Den“, svared Heimdal, „bindes flet,
 Som raader selv sin Frihed ret.
 Træl bindes; men i Styrkens Haand
 Blier Baandet til et Hædersbaand.
 Tillad, du som paa Helteviis
 Kan knække Jern, som skære Riis!
 Til Lyft for Odin, Freir og Thor
 At binde dig med denne Snor.“

Epidesnudet Ulv hen i hver Braa
 Efter sin smilde Fader saae;
 Men Løse var paa Eventyr.
 Da skulede det lumste Dyr,
 Lod Halsen synke, viste Tand,
 Skød Tungen over Kiævens Rand,
 Og gispede: „Heimdal! gaa din Bei;
 I Aften vil jeg bindes ei.
 Det veed desuden Freir og Thor,
 At den kan bryde Senesnor,
 Som tykke Kobberlænker brak;
 Det skaffer mig kun liden Tak.
 Er denne Snor naturlig giort,
 Da vil den ikke sige stort;
 Men er den lavet saa med Svig,
 Hvi vil du da forraade mig?“

Heimdal blev rød; men Asa=Tyr,
 Den Ungersvend, som Intet flyer,
 Og Heimdal skamsuld rødme saae,
 Gik Læben fast af Harme blaa;
 Det ærgred ham, at slig en Gud,
 At Heimdal saae forlegen ud,
 Og skjulte sig bag Tausheds Læ
 Til Væge for et lumpent Fæ.

Ydmyge vilde han den Klods,
 Opveie Skamsuldhed med Trods,
 Og raabte høit: „Kom, Ulv! min Haand
 Skal være Borgen for dit Baand.
 Jeg lægger Haanden dig i Munden,
 Imens du vorder lænkebunden,

Dg mærker du da Svigen her,
Saa har du jo en Gidsel der."

Forundret alle Guder saae
Paa Tyr, som monne roligt staae;
Selv Asa=Thor gif til ham hen,
Dg hvistled: „Hør, min unge Ven!
Det skulde du dog ikke vove.
Jeg maa dit bolde Forsæt love;
Men Helten trænger til sin Haand."
Da svarte Tyr med opbragt Mand:
„Du kloge der! lad mig i Ro.
Vel muligt, du behøver to;
Men Asa=Thor er mindre seen,
Dg han kan nøies blot med een."

Derpaa han stak med Blus paa Kind
Sin høire Haand til Leddet ind
I Ulvens hede røde Strube,
Der gaved som en Mordergrube.
Da Ulven nu var bunden ret,
Dg prøved med asmagtigt Spræt
At sonderslide Dverges Lænke —
Da paa de bløde Hyndebænke
Hver Gud beloe det bundne Tyr;
Hver loe, undtagen Asa=Thor,
Thi han betalte Ulvens Baand
Med Tabet af sin høire Haand.

Men kraftigt stak den unge Mand
Armstumpen i en Bunkes Sand,
Dg strakte Armen høit i Vær,
Dg raabte: „Bed mit gode Sværd,

Nu føler jeg først ret mit Mod.
 Stærk Proven var, men den var god.
 Jeg gaaer til Baulunds Gæse fiern,
 Og han skal smedde mig af Jern
 En Handskehaand, som flemme kan
 Det lange Slagsværd med Forstand.
 Naar Haand og Sværd slaae lige godt,
 Da frygter man først Kampens Drot."

Dermed han ud af Salen gif,
 Fulgt af Gudinders omme Blik.
 De tænkte: „Hvilken Helt, hvor stor!
 Han vil fordunkle Asa-Thor."
 Kun Gerda paa sin Freier saae.
 De monne hen i Lunden gaae,
 Hvor Kiærlighedens søde Lyst
 Han nød ved sin Gudindes Bryst.

As-Odin saae paa Asa-Thor,
 Der fæstede Blikket dybt til Jord;
 Og mæled: „Det har ingen Art,
 Nu vorder Aser Jetter snart.
 I Bildskab, ubesindigt Mod
 Kun spilder sig det frække Blod.
 Du kasted bort, min Søn! din Hammer,
 Ei længer Freiers Glavind flammer,
 Som, naar det droges, raabte: Skælv!
 Og dræbte Kæmper af sig selv.
 I Morgengave han det gav,
 Nu giemmes det i Biergets Grav.
 Vel Fenris nu er lagt i Baand;
 Men Tyr har tabt sin høire Haand,

Han hersker alt i Egirs Fiord,
 Og Skade deler Magt med Niord."

Saa talt, stod Odin langsomt op
 Med Brynien om sin Heltekrop,
 Og gif fra Vingolf, mørk i Sind.
 Da sad med Haanden under Kind
 Og saae paa Ulven Usa=Thor,
 Og begge mæled ei et Ord.
 De Terner slutte Fjaller ud;
 I Mørke sad den vrede Gud,
 Og stirred hen paa Ulven hist,
 Hvis Dine gav i Mørket Gnist.

Da slog Gud Thor en Latter op,
 Hvorved fast skælved Hlidskialfs Top;
 Joer ud af Sal, slog Døren i,
 Rev Hielmen af, gav Lokken fri,
 Tog frem sin Karm af lune Stald,
 Og agede med Tordenskrald.
 Den hele Nat med Lyn han stod,
 Det slog paa Jorden Mangen død.
 Da brændte hist en herlig By,
 Gegskoven flammed høit i Sky;
 Da græd de Mødre, spæde Born,
 Mens Thor kun skummed som en Biærn.
 Han var af Harm som Graven stum,
 Det kildred ham, at han var grum.
 Først da det gryede henad Dag,
 Han fiorte mod Thrudvangers Tag.
 Der trykte Sif i stærken Arm
 Sin Thor, og mildned Gudens Harm.

Hun frygted ei hans Raseri,
 Hun vidste, det var snart forbi.
 Da smilte Jorden mildt, men græd
 Sin klare Dug, liig Drengen spæd,
 Naar Faderen var alt for streng,
 Og slog for haardt sin lille Dreng.
 Da røstes Thor, det ham fortød,
 Af Kæmpens Dine Taarer flød;
 Thi rolig var han god af Sind.
 Da sendte han paa Morgenvind
 Thialfe med Roska ned, den Mø,
 Til faste Land og Gefions D,
 At skienke Guld og Solverkruus
 Til dem, som misted deres Huus.
 De Døde bragtes til Valhal;
 De spæde Born i Flokktal,
 Som indebrændte denne Nat,
 Dem kaared Frei til Alfer brat.
 Da glemte Smerten de for Glæde;
 Af Skuldre vorte Binger spæde,
 De fløi omkring i Freias Skov,
 Forældrene fik daglig Lov
 De kiære Glutter der at møde.
 Da glemte de, at de var døde.

Ægirs Giestebud.

I Havet stander Den:
 Nu Hlesey kun er liden,

Ihi Bolgerne med Tiden
 Har pløiet den i Søen;
 Men stor i Oldtids Dage
 Den kneised høi og brat,
 Og trodsed Nordens Drage,
 Det sorte Rattegat.

Der hvor sig Tanget snoede,
 Der stod af Muslingskaller
 De hvælvet høie Haller,
 Hvori Hler Wgir boede.
 Mens Ran paa Dybet hvæste,
 Han sad ved Perlekruus;
 Snart drak han, og snart blæste
 Han i sit Sneglehuus.

Fæl var den grimme Qvinde,
 Den skumle Ran, som spættet
 Udspænder Druknenettet
 Som Ligenes Gudinde.
 Som Gladen Wgir smilte,
 Riæk var han, uden Harm,
 Og tidt han trostet hvulste
 I deilig Havfruarm.

Naar Ran paa Dybet lured,
 Han blev i Sol tilbage;
 Med demantfroget Stage
 Han Søverspeilet fured.
 Og ei han kunde dølge
 Med Skum sin søde Lyst,
 Hvergang han trykte Bolge
 Bag Sivet til sit Bryst.

Til Freir og Gerda smiilte
 Han ofte dybt bevæget;
 Thi saligvederqvæget
 Nu Arm i Arm de hvilte.
 Høit Wgir elskte Guder,
 Og han var Guder kjær;
 Mod Søen Himlen luder
 I sammensmeltet Skær.

Nu bød han dem til Festen;
 Thi, var ei Ran tilstede,
 Han sølte Benneglæde,
 Og tidt bespiste Giesten.
 Han brygged Øl i Kummer
 Af Flintesteen og Is;
 Og Fisk og Krebs og Hummer
 Blev kogt i Tusindviis.

Til ingen Hielp han trænger;
 Thi hvergang han har Giester,
 Er Gudens Røgemester
 Den raske Finnaefænger.
 Han bruger lidt kun Jlden,
 Ham hylder hver en Elv:
 Alt sødet blier ved Kilden,
 Som koger af sig selv.

Hvor Malestrømmens Tragter
 Rødhvirvler i en Hule
 I Skum de Bølger gule
 Med rædsomtfaale Fagter,

Der knuser Eldirs Rølle,
 Hvad Havet blev til Deel;
 Der knager Ugirs Mølle,
 Der maler han sit Meel.

Nu vi vel alle vide,
 At Freir til Gerdas Fader
 Gav den af Sværdeplader,
 Som bedst var til at stride;
 Han mildned Troldens Avind,
 For ei af Sorg at døe,
 Gav bort sin stærke Glavind,
 Og fik en deilig Mø.

Men Gerda elskte Freier,
 Dem Intet meer adskilled,
 Han overgik sit Billed,
 Han vandt den bedste Seier;
 Og Biergets skionne Pige
 Gav ham til Bederlag
 Et Skib, som ei sin Pige
 Har fundet nogen Dag.

Vel maa man Hringhorn rose,
 Den gode Baldurs Snekke:
 Gi Klippen kan den knække,
 Den gaaer i Sø og Mose.
 Der sidde kan ved Siden
 Af Gud Gudinde trygt.
 Men ikke dog til Striden
 Er Baldurs Hringhorn bygt.

I Fredens Tid til Stabel
 Den glider let fra Havnen
 Med rige Fragt i Stavnen,
 Og hæver høit sin Snabel
 Af sorte Horn med Ringe,
 Saa glindsende, saa frum;
 Og mod den brede Bringe
 Slaaer Volgen sig til Skum.

Et andet Skib mod Snegle
 Jernpladerne bevare,
 Det kaldes Nagelsfare,
 Og det er bygt af Negle.
 Det Skib tilhører Jetter,
 Det stil i Sumpen staaer;
 Bygmesteren dog sætter
 Til Skibet, Aar for Aar.

Hvo flipper ei af Døde
 Den lange Negl paa Haanden,
 Han steds forøger Baanden,
 Han Guder vil forøde;
 En Fordeel Jetten gives,
 Som han at nytte veed:
 Ulykken stille trives
 Ved Uforsigtighed.

Men Snekken, som Jettinden
 Nu gav i Morgengave,
 Gier hver en Storm til Slave,
 Og seiler stik mod Binden.

I Harniff Guder alle
 Paa Dækket kunde staae,
 Og seile fra Valhalle
 Til Wgir i det Blaa.

Og naar ei meer til Gammen
 Det soer paa Sø og Stræde,
 Da vifled som et Klæde
 Ung Gerda Skibet sammen.
 Paa Bryftet hun det dølger,
 Der vugges det — o Frei!
 Igien paa tvende Bolger,
 Som Havet eier ei.

Tænk nu, hvor stolt at skue
 Var denne Fart mod Den
 Til Wgir over Søen
 I Morgenrødens Lue:
 Ved Roret Odin Vise,
 I Stavnen Vidar var,
 Og hver en deilig Dise,
 Som Blomster i et Kar!

Da løb det, som i Naen,
 Da trængtes ei til Rasten;
 Og Bragi sang ved Masten,
 Og Heimdal sang i Naen.
 Riord slagred høit i Flaget,
 Tiint stænkte Vandets Støv,
 Men Frigga hvælved Taget
 Med sine Egelev.

Da slyngtes Løv om Panden
 Og da forøgtes Spøgen,
 Thi afflædt, splitternøgen
 Stod Tyr paa Snefferanden:
 Sit Sværd, det korte, brede,
 I venstre Haand han holdt,
 At styre Haiens Brede,
 Som vilde spille Boldt.

Da maatte Diser bæve,
 Thi Haien sægted tapper,
 Den efter Guden snapper
 Med frygtelige Kiæve.
 Dog hortes Heltens Latter,
 Ei Bolgen tvang hans Mod.
 Han sprang i Skibet atter,
 Og Haien flød i Blod.

Det vil jeg ikke dølge:
 Den fæle Ran i Dybet,
 Som glæder sig blandt Krybet,
 Jøg Haien fra sit Følge,
 At giøre dem forfærdet,
 Som giested Ægirs Sal.
 Nu, da den sank for Sværdet,
 Udsendte hun en Hval.

Som D med Klipperevner,
 Den kom med barske Væsen;
 Bandstraalen stod af Næsen,
 Den spulmed som en Hævner.

Da Heimdal foer som Lynet
 I Springets Straalevand,
 Og deilig stod for Synet
 En syvfoldfarvet Rand.

I Stavnen Vidar stirred
 Med rædsomt Gnisterøie;
 Det monne Hvalen boie,
 Den sølte sig forvirret.
 Mens Odin læste Runer,
 Til Bunds den atter gif,
 Thi stærkt, som med Harpuner,
 Traf Vidar med sit Blik.

Saa kom da uden Fare
 Til Uggis D, den milde,
 I Aftenrøden filde
 Hiin høie Asa-Skare;
 Og som en Sky sig skyder
 Fra Luft i Volgens Favn,
 Saa let Skybladner flyder,
 Og har fortient sit Navn.

Da Anker nu var fastet
 I Solens Aftenrøde,
 Da svømmed dem i Møde
 Havfruerne, som hasted;
 Med Haar saa grønt som Sivet
 Man saae dem, tre og tre,
 Med Arm i Arm om Livet,
 Saa hvide som en Sne.

Med Solverslør ad Nafften,
 Paa Isen hvide Hatte,
 De tumled, aldrig matte,
 Bod Alferne paa Baffen.
 Det lyse Alfefølge
 Da steg fra Skibets Rand,
 Og fulgte dem fra Bølge,
 Og satte sig paa Sand.

De sad paa Klippedysen,
 Hver Alf var deilig Kriger,
 Havfruerne var Piger;
 Da gik det med en Kyssen,
 En Krysten og en Hvisten
 Bag Fjeldkloftens Skjul,
 Som naar hos Solversliffen
 Der pladsker sig en Fugl.

Hier Ugir sad med Elmen,
 Sin Stang, med Demanthage;
 Og dannet som en Drage
 Med Ram var Solverhielmen.
 Skiondt Hielmen smykke Guden,
 Den rysted Siæl og Sind:
 Der horte man med Tuden
 En evig Hvirvelvind.

Og midt i Giestestuen,
 Thi Nat det nu var vorden,
 En Klump af Guld paa Jorden
 Høit lysnede, som Luen.

Da Wgir dem bespiste
 Med hvad han havde bedst,
 Og alle Guder viste
 Sig glade ved hans Fest.

Men fiernt i Finnedalen
 Igiennem Sneec og Taage
 Med svulne Dienlaage
 Fløi Asa=Lof' som galen.
 Som Sneec var bleg ham Rinden;
 Den sorte Hovedlof
 Udbredte sig for Binden,
 Som Mulm i Ragnarok.

Det ærgrer ham i Siælen,
 At Fenris nu man twinger.
 Med Flaggermusens Binger
 Han vredt ombandt sig Hælen,
 Paa Skuldren sig af Uglen
 Han satte Binger studs;
 Derpaa Ulykkesfuglen
 Strøg Klippen, som en Struds.

„Mig har man ikke buden
 Til Glesey med de Andre.
 Nu kan jeg ene vandre,
 Nu man foragter Guden.
 Men Thor i Østerleden
 Drog bort, er ikke Giest —
 Jeg faster Klint i Hveden,
 Forstyrre denne Fest.

Hvis ikke jeg kan nyde,
 Skal Andre heller ikke;
 Med glædedrukne Blikke
 Skal ingen Gud sig fryde.
 Snart vil de alle sande,
 At Rosen har en Torn;
 Og Malurt skal jeg blande
 Dem i det søde Horn.

Vel har jeg ikke Magten,
 Dog ogsaa Svag kan saare.
 Nu staaer til Disars Laare
 Min Higen og min Tragten.
 De lære skal at frygte
 As-Løse som en Mand:
 Jeg spilder deres Rygte
 Med giftig Klaffertand.

Mon Sandhed mange Dogne
 Med Falskhed vel kan trives?
 En Sandhed kun der gives,
 Men hundred tusind Løgne.
 Man Mængden let forfører,
 Naar fræk man ifkun vil:
 Snart troer den, hvad den hører,
 Og Løse har sit Spil."

Som saa han monne svinge,
 Hensoer han over Bierge;
 Han stolte paa sit Værge:
 Sin frygtelige Tunge.

Han gif til Kystens Odde,
 Og lod af Dverge smaae
 Med skarpe Slangebraadde
 Sin Tunge tæt beslaae.

En Krands hans Hoved pryder:
 I hvert et Tindinghiørne
 Udstrutte stive Tiørne
 Og sorteblaae Skarntyder.
 Til Glesey han sig trænger;
 Der voldte han din Dod,
 Du bolde Finnaefænger,
 Som Veien ham forbød!

Besprængt med Trælleblodet
 Bed Døren han sig satte;
 Han monne vel sig fatte,
 Han tabte ikke Modet.
 Den blege Blodbesprængte
 Bed Dørens gyldne Pæl
 Paa Trædsfæd ene tænkte,
 Og stirred paa sin Hæl.

„Hil være Diser alle!
 Hil være Balhals Guder!
 Derude Blæsten tuder,
 Men luun er Hgirs Halle.
 Her efter Glæden tragtes,
 Her vorder Ollet smagt.
 Ubuden Giest foragtes,
 Men leer ad jer Foragt.

Hvi tier I saa stille,
 Og stirre ned i Skjodet?
 Jeg Ugirs Træl har dødet,
 Det største Kogesnille.
 Han vilde mig forbyde
 At staae paa Ugirs D.
 Træl maa sin Herre lyde,
 Men næsviis Træl maa doe."

Odin.

Med Afsers gode Minde
 Du meer indbydes neppe,
 Du Dgle bag en Skræppe!
 Du Broder til Helblinde!
 Blig bort, du Lystforoder,
 Som bryder Fredens Ed!
 Hvor jeg dig atter moder,
 Dig Gagner styrter ned.

Lofe.

Meer venlig i din Tale
 Var du, da du som Terne
 Fortrylled Rindas Hieme
 I Garderikes Sale.
 Du gif i Trællefapper,
 Og glemte Jensals Diis;
 Gud, mere viis, end tapper,
 Og mere flog, end viis!

Bragi.

Saaledes tor du siunge
 Til Balhals høie Fyrste,
 Med Haar i trodsig Borste,
 Med giftigslebne Tunge?

Ha, fly Balhallas Straale,
 Styrt i dit Mulm, og snys!
 Og kan du ikke taale,
 Saa fly det rene Lys!

Lofe.

Jeg kiender dine Dyder:
 I No du sanker Talgen,
 Med rustne Sværd i Balgen,
 Du Bragi Bænkepryder!
 Du flyer, hvor der er farligst,
 Du pyntelige Gud!
 Til Drabet est du varligst,
 Og taabeligst i Skud.

Idun.

Saadan tor du forhaane
 Den Gud, som glæder Jorden;
 Hvis høie Qvad i Norden
 Husvaler som en Maane;
 Som Nidingsværket dræber;
 Som danner God af Grum;
 Som aabner Elskovs Læber?
 Gior han ei Ondskab stum?

Lofe.

Hust, da du dig forlystet,
 Og svagt mod Thiasse værged,
 Da Trollden hist i Bierget
 Dig Barmens Væbner frystet!
 Taalmodig da at være
 Dig lærte Fiældets Skræk.
 Dengang af Bragis Vre
 Du tog dig ei saa fiæk.

Gefion.

Meer hellig og uskyldig,
 End Ydun, Ingen findes.
 Tid, at din Tunge bindes!
 Dog jeg er ligegyldig.
 Din Udsjælsdig dig gotter?
 O, en elendig Høst!
 Byv kun, du Gudsbejpotter!
 Jeg agter ei din Røst.

Lofe.

Du hader Mænd, du Grumme!
 Bed hoilys Dag i Sale;
 Men Ratten kan ei tale,
 Og Skovens Træer er stumme.
 Bag Buskens lave Toppe
 Du bader dig i Flod;
 Den hvideste blandt Kroppe
 Ophidser Røffens Blod.

Udin.

Saa vidt du dig formaster?
 Du pletter Maanestraalen?
 Har Torne da Violen?
 Paa Sneen Kul du faster?
 Ha, fly til Fielde sorte,
 Forstyr ei Glædens Stund,
 Og gis ved Ugirs Porte
 Ei hæst som Lænkeshund!

Lofe.

Ei, Udin! Kun i Blinde
 Du deler Seir blandt Kæmper,

Din Trolddom Modet dæmper,
 Du koger Seid, som Qvinde.
 Du helst den Feige skaaner
 Bag tykke Skjolderand.
 Du Mimers Hoved laaner,
 Men fielden hans Forstand.

Frigga.

Ha, Lofe! du est galen,
 Som alle Guder hader;
 Til Mjernes Alfader
 Du taler saa i Salen?
 Han vil ei Freden bryde
 Bed Ugirs Giestebord;
 Men dybt vil dig fortryde
 I Morgen dine Ord.

Lofe.

Ti, Frigga! Jordens Dronning!
 Paa Kloen følger Evien.
 Du ligner Dronningbien,
 Har Mænd, men ingen Konning.
 Dit Blomsterstjod i Baaren
 Sig aabner for hver Lyst,
 Da viser Længselstaaren
 Os Tanken i dit Bryst.

Freia.

O, Lofe! kan ei Breden
 Din bittre Tunge tæmme,
 Saa hør en bønlig Stemme,
 Fat dig, og vær besfeden.
 See Freias gyldne Taare,

Den smelte lad din Harm!
 Hvor nænner du at saare
 De store Guders Barm?

Lofe.

Hvad svækker Freias Kræfter?
 Hvad volder hendes Trængsel?
 Hvi græder hun? Alf Længsel!
 Alf Længsel! Og hvorefter?
 Den skionne Brudgom fattes?
 O, der er flere jo!
 Slig Mangel kan erstattes,
 Før Maanen gaaer til No.

Hvi mon vel Odur vige?
 Hvi brød han sine Kieder?
 Blev disse Yndigheder
 Tilfidsst ham væmmelige?
 Blev de ham alt for blotte?
 Beg han i Valaffialf
 En Fryd, som deles maatte
 Med hver en As og Alf?

Freir.

Ti, Snog, som arrigt hvisler,
 Og stikker seigt med Bliffe!
 Hvi vil du Rosen stikke?
 Bind dig om dine Tidsler!
 Hvi haaner du den Gode?
 Utskker er der nok;
 Gaf til din Angerbode
 Med fittet Mareløf!

Lofe.

Dit Bellsystoie brænder,
 Du har Valhalla sveget;
 Thi med dit Sværd er veget
 Din Kraft fra dine Lænder.
 Som Igle Gerda nyder
 Dit søde varme Blod;
 Hvergang dig Freia fryder,
 Da smiler Angerbod.

Heimdal.

Hos Trold af Pandeskallen
 Du drak i Klippehuset,
 Nu kommer du beruset,
 Og ypper Riv i Hallen.
 Kun Ollets stærke Dunster
 Har lært dig tale frit;
 Vi kiende dine Kunster,
 Din gamle Vid er slidt.

Lofe.

Ha, Taabe! far til Helved.
 Hvad? du tør Lofe true?
 Er ei af Regn din Bue,
 Af lutter Dunster hvælvet?
 Hvad er din skønne Farve?
 Kun Kornmoen over Korn!
 Hvad est du bag din Larve?
 En Vægter med et Horn!

Baldur.

Jeg sporer bag din Skryden
 En Hierne snild og fløgtig,
 Men som blier aldrig dygtig,

Jordi den mangler Dyden.
 Som Lygtemand du spaser
 I Mosens Taageslud,
 Vil blusse vildt mod Aser,
 Men slukkes, og gaaer ud.

Lofe.

Naar Lammet venligt bræger,
 Og lader feigt sig slagte,
 Mon derfor jeg skal agte,
 Hvad Laaben kun bevæger?
 At være from og lydig,
 Hvad er det i en Sum?
 Kun, Baldur! den er dydig,
 Som søvnig er og dum."

Da Vidar taug, men stirred
 Saa strengt i Lofes Die,
 At Trollden for den Høie
 Blev bleg, og Laaben dirred.
 Det var, som Skyens Pumpe,
 Naar den med sagte Brum,
 Med tykke Skoe paa Stumpe,
 Udsplitter Havets Skum.

Da sortned Himlens Bue;
 Og dybt i Mulmet lyste,
 Mens Asa=Lofe gyste,
 En blaaligkanted Bue.
 Et Skrald hen over Jorden
 Og over Havet foer;
 Da mærktes paa den Torden,
 At nær var Asa=Thor.

Da maatte Lofe sukke,
 Dog tvang han end ei Harmen.
 Han saae i Skyen Karmen,
 De skiæggethvide Bukke;
 Han skued Thor hiin hoie
 I Malm, med sorte Skiæg.
 Dog gnistred Lofes Die,
 Han blegned som en Bæg.

Thor.

Ti stille, Gudsbespotter,
 Som Afers Glands fordunkler!
 Jeg seer, dit Die funkler,
 Dit Rdingsværk dig gotter.
 Kom kun! din Skiebne haster,
 Jeg ende vil din Ewig:
 Til Utgard jeg dig kaster,
 Til Hel paa dine Liig.

Lofe.

Jeg tor dog sige dette:
 Din Hammer ei forstrækker;
 Thi Midgardsormen dækker
 Med sine Skæl den rette.
 Lidt spottet som en Fiante
 Du blussed, mindre fiæk:
 Husk, da du sad i Bante
 Hos Skrymner som en Gief!

Thor.

Ti stille, Gudsforagter,
 Som haaner Vysets Flammer!
 Jeg bruger ingen Hammer,
 At standse dine Jagter.

Seer Granen du paa Stenen?
 Den skumbestænkte Blos?
 Jeg hænger dig paa Grenen
 Der ved din egen Lok.

Lofe.

Det ei Umagen lønner,
 At Lofe længer raser.
 Jeg sang for høie Aser,
 Jeg sang for Aser's Søner;
 Kun Thor min Tunge fuer,
 Han kan ei Spøg forstaae,
 Han hugger, for han truer,
 Og derfor vil jeg gaae."

Saa skød han sig som Alen
 Med Sliim igiennem Bolgen.
 Heel ivrig i Forfølgen
 Da saae man Lynildsstraalen.
 Dog stiermed Klippens Bolde
 Og Lofes egen Til;
 Han slap til sine Trolde,
 Og undgif Skyens Piil.

Men som en Slud, der svinder,
 Meer blaa os Lusten viser,
 Saa smilte Valhals Diser
 Med mere røde Kinder.
 Huldt horte man bevæge
 Sig Bolgerne paa Kytt,
 Og Ugirs Strængelege
 Forkyndte Guders Lyst.

Lokes Svig.

Hen Loke flød i Havet, som Slange, slimet, blaa,
 Alle de fæle Syner han klart paa Dybet saae.
 Han strakte sig med Angest, han bugted sig med Jil.
 Paa Kysten fulgte Bonden med Diet ham en Miil.
 De smidige Knuder fremstak af Bolgerne;
 Loke foer som Binden, han frygted Forfolgerne.
 Op til Norges Kyster han svam, til Lindesnæs;
 Der boltred han sig lang Tid i Tang, Sand og Græs.
 Saa blev han atter Alsa, sad paa Klippeblof,
 Som Hyrden, naar han vogter Fjeldgeders Flof.
 „Nu har jeg da med Valhal ganske lagt mig ud;
 Hvad est du nu, min Loke? Totun, eller Gud?
 Skal nu jeg hos Uhyrerne tilbringe kun mit Liv?
 Hvor er da Livets Glæde? hvor min Tidsfordriv?
 De dumme Jetter kiedes i bælmoerke Nat,
 Saa døfige, som Drager, de ruge taust paa Skat.
 Dem varmer intet Solskin, fryder ingen Baar;
 Tilfreds at nyde Livet ei Daaren forstaaer.
 Der kiendes ei til Elskov, høres ingen Sang,
 Al deres Vellyst er Biergfoßsens Klang.
 De slumre dybt, som Biørnen i haarede Pelt.
 Hvad gavner Heltekræften, naar Toßsen er en Helt?
 Skal nu mig aldrig mere fornøie Bragis Sang?
 Det mored dog, at spotte hans Harpe, naar den klang.
 Skal aldrig meer i Jensal jeg skionne Diser see?
 Skal ei min Frækhed farve med Purpur deres Snee?
 Skal ikke meer jeg haane As-Odin med Færdighed?
 Det kildred dog, at bringe lidt Bakken i hans Værdighed.
 Skal oftere jeg aldrig tirre med mit Ord

Til Blus din høie Lue, du stærke Asa-Thor?
 Ha, ved min Fader Forbout, As-Thor er dog en Mand!
 Hvis Hælvten han besad kun af Lokes Forstand,
 Han kunde trodse Valhal. Jeg lider ham godt;
 Taalmodig længe taalte han Asa-Lokes Spot.
 Jeg sad i Karmen hos ham; tordnede dens Hiul,
 Da var min Pande meer ei af Misundelsen guul:
 Jeg deelte Glorridas Hæder, og hvergang Jorden skialv,
 Jeg tyktes mig en Alf-Thor — ei ganske, men dog halv.
 Diserne, de vene, mit Die forlystet.
 Med Blusjen Fulla skialved, naar jeg hende frystet;
 Jeg veed, hun er forelsket i Loke, stakkels Barn.
 Med Tiden fleer Gudinder fik jeg i mit Garn.
 Man rødmer en Tidlang ved Frækheden, man seer;
 Naar Rødmen blier Bane, saa rødmer man ei meer.
 Godt smagte Sæhrimner, og Balasskialsens Drif,
 Ginheriarne leged med Skiold, Sværdestif.
 Det var dog altid lystigt, Adspredelse for Diet;
 Saadan gif Tiden hurtigt, Loke var fornøiet.
 Jeg kunde alting nyde, kunde høre, see,
 Dertil var jeg den Kløgtigste, for Alt at belee.
 Jeg leged længe snedig med Guder ved mit Kruus,
 Som Kat, naar den spaser paa Gulv med en Muus:
 Først gatter den sig listigt ved Staklens Springedands,
 Griner taust i Skægget, logrer med sin Svands;
 Men er den først tilfulde ret af de Voier fied,
 Da bløder stakkels Taabe, den soler, Ratten beed.
 Nu sidder Puds paa Taget, selv der han ei er sikker,
 Han sliffer sig om Skægget, han sig om Poten sliffer,
 Husbonden ham har jaget paa Dor, bister, tvær,
 Fordi han Qvindens Skinker i Buret kom for nær.

Men savner jeg de Andre, mig vil I savne meer;
 Snart vil sig Odin undre, hvorfor der Ingen leer.
 Nu kan de helligt kiedes, kan de gabe fromt,
 Og stirre tomt i Hornet, naar det er ogsaa tomt.
 Lad Aser kun prøve vanmægtige Forsøg!
 Snart vil de see, hvor Alvor blier dum uden Spøg.
 Lad Diser smage Deigen, hvor den er vammel sød,
 Naar ei Løse bringer Suurdeig meer til deres Brød!
 Nu vil sig Rosen reise, som glatte Straa med Korn:
 Ha, hvilken skaldet Rose, foruden Mos og Torn!
 Straal kun, høie Glæde! glinds kun, stolte Lys!
 Hvor er din skionne Skygge? hvor, Salighed! dit Gys?
 Ha, sidder samdrægtigt med Hænder kun i Skjød!
 Bevægelsen er ophørt, jer Stilhed er Dod."

I disse sære Tanker urolig han sad,
 Og dirred stundom heftigt, som Wespetræets Blad.
 Han tænkte: „Hvis kun vinde jeg kunde Thor igien,
 Hver Asa let i Balhal blev atter min Ven."
 Urolig sværmed Løse blandt Fjeldets Granestammer.
 „Nu“, tænkte han, „jeg har det: jeg skaffer ham hans Hammer!"
 Saa glad ved denne Tanke han dandsed paa Rif;
 „Thor“, raabte han, „for Hamren gav gierne sin Sif."

Med disse Ord han skyndte sig over Kyst og Dal
 Til Jernvidiesloven ved Fjeldkloftens Sal.
 Der Thrymur, Jettekongen, han traf paa Bakkens Muld:
 Han snoede fine Pile med Baand af klaren Guld,
 Han fletted Hestenes Manker med røde Lidser ind,
 Mens Juldmaanen straalte ham paa den sorte Kind.
 Han stirred hen i Marken, og da han Løse saae,
 Da raabte han: „Velkommen, du Odins mindste Taa!

Nedblader du saa dybt dig? Herre Loke, store Mand!
 Hvad vil en Gud, en Asa i Troldekæmpe-Land?
 Har du lidt næsviis været? Jøg Guder dig paa Port?
 Ei, det var utilbørligt, uforstammet giort.
 Hvad snuser du ved Bierget? Udsendes du som Falk,
 Alt skaffe Guderne Bytte, du drabelige Skalf?"

Sagtmodig satte sig Loke hos Jetten paa Blok;
 Han qvad: „De læffre Smuler jeg dyrt fortienet nok;
 Og var det ei for eder at være tidt til Gavn,
 Jeg holdt ei ud i Ålgard, i Valhallafavn.
 I trænge til en Speider, en Viismand, som veed
 Om Guders Jdrætter fuldkommen god Besked;
 I kan mig ei undvære. Saa fandt jeg mig deri.
 Misliendt jeg stedse vorder, staaer dog eder bi.
 Og maa da nu mig trøste for Alt, hvad jeg leed,
 Den Lon, jeg har i Hiertet, og min Samvittighed.“

Da skoggred Thrymurs Latter, saa Fyrrebulen i sprak;
 „Hvad“, raabte han, „betyder den taabelige Snak?
 Troer du at fange Jetter, med Dine svøbt i Blaar,
 Som røde Bær en Kramsfugl bag sorte Hestehaar?
 Du græder, som Dragen i Mosens fule Vand,
 Naar den er ædelysten, og myrde vil en Mand.
 Hvad vil du Vendekaabe? Tal ud af dit Skiæg!
 Hvis ei, jeg gaaer i Fjeldet, lukker Biergets Bæg.“

„Ak, du har Ret at trodse,“ svarte Loke flu,
 „Selv Aul-Thor i Valhal har Kraft ei, som du.
 Du funden har hans Hammer i Midgardsormens Skæl,
 Du frydes ved Ranet, og deri gjør du vel.
 Thi skiondt du ei at bruge Hamren selv forstaaer,

Den skaffer dig dog Fordeel bestemt, hvor det gaaer;
 Og store Løsepenge du indkræve kan,
 I Fald du kun nytter din Fordeel med Forstand."

"Hvad Penge?" raabte Jetten drabelig og svar;
 „Mon Guld, Sølv og Kobber Thor, som Thrymur, har?
 Jeg bruger ikke Guldet, mynter Sølvet ei.
 Men meget har man talt om Odins Datter Frei;
 Man siger, hun er yndig, har Haar som guult Metal,
 Krop som Elfenbenet, Læber som Korall,
 Dertil liflige Stemme, en Arm saa rund og blød,
 En Mund, der veed at kysse, som Honningen sød.
 Slig Qvinde jeg lider. Den sortbrune Hud
 Løffer ei nær saa lifligt, seer ei saa deilig ud.
 De skrumpne Biergets Piger, af dem jeg længst er fied;
 Men dersom Odins Datter mig Brud sendes ned,
 Skal Thor i Morgengave Miolner atter faae,
 Thi er først Alle Benner, hvi skulde vi da slaae?
 Tog Freir ikke Gerda? Nu atter Thrymur lyster
 I Bederlag at faare til Brud hans smukke Søster.
 Der hørte du mit Forsæt; meld det til Afers Flok!
 Mig tyffes, vi har hadet hverandre længe nok.
 Et stadigt Benfæb slutte bør kiærlig Elfskøvs Pagt.
 Dybt otte Miil i Jorden er Thors Hammer lagt,
 Og aldrig meer sin Miolner han seer i dette Liv,
 Hvis Odin mig ei sender skion Freia til Liv."

Saa meldte Jettedrotten. Som Smaadrenge kom hans Dverg,
 Og fulgte med sin Husbond. Da lukte sig hans Bierg;
 Tæt Kampestenen slutted, og Løse stod forladt
 Af Guder og af Jetter i sorte Midienat.

Da loe han ud i Mulmet — saa frygteligt det gialdt,
 At Uglerne til Jorden fra Skovens Grene faldt.
 Han dukked op fra Dybet, at see, hvad det var.
 Som Saar paa Kæmpers Legem opsprang hvert gammelt Arr.
 Sig Midgardsormen frymped, saa Havets Bover treen
 Høit over Bredderne, høit over Klippens Steen.
 Paa Bolstret hver Niding med ond Samvittighed
 Omvælted sig, og Panden stod i den kolde Sved;
 Og Fenrisulven gjoede hæst i sin Drivesky,
 Saa hele Natten hørte den Latter og det Gny.

„Jeg hader Guder og Jetter,“ sang Loke. „Fiende! skiælv;
 Thi frygtelig er Magten, som elsker kun sig selv.
 O, kunde jeg dem spille, tilintetgiøre Alt,
 Saa dybt i Afsgrundsjævelget igien hver Skabning faldt!
 Vee jer! I mig forstøde, lukke mig hvert Lø;
 Men rives mod hinanden I skal, som Træ paa Træ,
 Til Blod fortærer begge, til begge flamme vildt.
 Da er ei meer min Moie, da min Kraft ei spildt.
 Da skal I — for jilde — beundre min Forstand,
 Da fisker Aja=Vøl' i Verdens rorte Band.

Bed plumpe Kræfter virker hiergblinde Drot;
 Af Dyd og Biisdom rose sig Aser paa Slot.
 Det gielder at forføre Thor til et feigt Bedrag;
 Naar List pletter Kræften, jeg vundet har min Sag.
 Da Thor blier til en Jette. Naar Odin med Kunst
 Redlader sig til Hæger i Midnattens Dunst,
 Da Ygdrasil skiælver, da mørknes Urdurs Bæld,
 Da glindser Midgardsormen med dobbelt blanke Skæl,
 Da blaaner Hel ei længer, hun blier af Glæde hvid;
 Da blæser Heimdal i Hornet til Verdens sidste Strid.“

Til Balhal Lofe voved efter den sidste Feide
 Gi atter op at stige foruden sikkert Leide:
 Han sneg sig hen en Aften i Siolunds Bogeskov,
 Da Bonden hjem fra Marken førte med sin Plov.
 Der var et Sted i Skoven, hvor Kilder med Lyst
 Sprang giennem hvide Sand fra Hérthas Moderbryst;
 Der, hvor man bygte Leire, hvor siden Kong Hro
 Af Tegl og stærke Viælker opførte Kongebo.
 Der leged Alferne gierne ved Morgen-, Aftenstund:
 De stænkte Freias Taarer som Dug i Bogelund;
 Og naar hun stak sin Finger med Naal, i Hu saa mod,
 Da toge de hvide Alfer den liden Draabe Blod,
 Besprængte grønne Bærter: ved Solens Atterkomst
 Dufted da sødt i Lunden mangen Purpurblomst.
 De toge guulgraae Spurve, som monne paa Jorden gaae,
 Kysed dem paa Næbbet, og lærte dem at slaae;
 Saa blev det Rattergale, der sang om Elfskov sødt,
 Og smelted Ungdomshiertet, at det blev mere blødt.
 De salved Freias Loffer hver Morgen med en Duft,
 Som herligt sig udbredte vidt i den klare Lust.
 Engang lidt Olie stjal de fra Disen i en Skaal,
 Og gode det paa Urten: det blev en Natviol.
 Men alt for stærk var Kræften, hvad end man lugte fan.
 Lidt Olie blev tilbage, den spædte de med Vand,
 Og gode det i en Grønning; da yndigt man saae
 De smaae Violer voge blaae bag grønne Estraae.
 Saa leged tidt Smaaalfere i Skovens dunkle Sale.
 De lærte Bondens Hane ved Hyttens Dør at gale,
 For Tiden ham at sige, naar han til Husets Tarv
 Fra Bolstret ile maatte til Plov og til Harv.
 De viste mangen Veiler, som gif i Aftenrøde,
 Beien, han skulde vandre, sin Hiertenskiær at møde;

Naar da han hende mødte, og trykte hendes Haand,
 Bandt Alfen Hænderne sammen fast med Blomsterbaand,
 Saa ei hun kunde slippe. Da blev hun om i Hu,
 Og nænte ei at rive det Blomsterbaand itu.
 Nu dandsed de paa Græsset ved Kildernes Klingkling,
 Arm i Arm indsluget, en lystigbroget Ring.
 Da fremtreen Alsa=Loke fra hulen Afskættamme:
 Han ligned Ellekongen i Guldmaanens Flamme,
 Han bar en Brombærkrone, han sæt i Skægget loe,
 Og under Raaben slæbte han Svandsen som en Ro.
 Først Alferne blev bange, de meente, det var Tid
 Svartalfers Hær at vige, de undgik hver Strid;
 Men da de kiendte Loke, da loe de alle høit,
 Sprang omkring i Græsset, og hver var saa fornøit.
 De kunde godt ham lide, han mored dem med Spas,
 De kiendte ei hans Ondskab, de vidste, han var As.

„Hvad gjør du her i Skoven? Sprang du fra Træets Dvist
 For med os at dandse?“ — „Ja, kiære Born! ja vist!
 Hvad gjør ei Alsa=Loke, det nok I alle veed,
 For at forlyste Glutter i sød Ustydighed?“

Saa dandsed han med Alfer, de løb om ham i Krands,
 Og dybt i Græsset hvisled som Slange Lokes Svands:
 Da standsed Kildens Rislen, bortspandt Bækkens Skær,
 Groer og Tuder kvækked i sorte Boblekær,
 Og Faarekylling=Sværmen paa Marken skreg om Liig.
 Dog aned hvide Alfer endnu ei Lokes Ewig.

Saa sidder tidt i Græsset Hyrden med sin Mø,
 Mens Jeberlustens Bisten forkynder: Een skal doe.
 De mærker ei til Giften, med Blomsterkrands i Haand.

Da spøger dybt i Busken den fule Lokes Mand;
 Og Maanen, som saa venlig dem hilser med sit Ekin,
 Som ei formaaer at kole de stærke Blus paa Kind,
 Seer tidt om nogle Uger — Frugten af Lokes Ewig —
 Paa Baar med hvide Blomster det brataffælte Liig.

„J venlige Smaaalsfer!“ sang Loke saa from,
 „Beed J, hvorfor i Skoven jeg hid til eder kom?
 Valhallas Born J nævnes, User har jer fæer
 Som salige Forældre, derfor kom jeg her.
 J lægge skal et godt Ord for Loke, Stakkel, ind,
 Med Bonner formilde de vrede Guder's Sind.
 Jeg har uhøvisst været, har uvørent talt;
 Jeg negter eder ikke, jeg gjorde det for galt.
 Men det var Egirs Mundgodt; han bruger dybe Kruus.
 Hvo er sin Tunges Herre, naar først man har en Ruus?
 Jeg har forhaanet Guder, Broden jeg tilstaaer.
 Men skienker Odin Adgang mig atter i sin Gaard,
 Kan Auka-Thor forglemme, hvad Usa=Loke sang,
 Og hæves jeg kun atter til Valhallas Rang,
 Da lover jeg til Giengield, Sandhed er mit Ord,
 At skaffe Thor sin Miolner af fulsorten Jord,
 Saa Fienden han kan træffe tilbørlig i Kraft,
 Og Magten ikke stækkes ved korten Hammerskast.“

Alserne loved venligt at tale Lokes Sag.
 De fløi som hvide Duer til blaa Valhallatag,
 Folded deres Hænder, gif i en broget Nid
 For Guderne paa Lilie, for Usa=Loke bad.
 Da røstes hvert et Hierte, da smilte Freir og Frei.
 Naar søde Glutten bede, hvo kan vel sige Nei?
 De bragte Usa=Loke frem fra det skjulte Ræ,

Han smigred, græd, hyffled, han faldt paa sine Knæ,
Han vilde kysse Fligen af Thors Kiortel rød.
Da blussed Thor i Harmen, han gav hans Mund et Stød,
Saa Loke faldt tilbage hen mod en Skjolderand,
Og slog sig løs i Munden den venstre Hundetand.
„Vær ei saa nederdrægtig!“ da raabte Thrudvangs Drot,
„Din Anger turrer mere til Breden, end din Spot.“

„Den Tænd skal du betale!“ tænkte Loke bister;
„Man spænder Buestrængen saa længe, til den brister.
Men tving dig, Loke! tving dig; det gielder med Flid
At spare Hevnens Rildren til meer beleilig Tid.“
Saa sprang han op fra Gulvet, og raabte: „Leve Fred!
Jeg bringer gode Budskab, bringer Enighed.
Gi Guder nu og Jetter skal kæmpe hadesfuldt,
Bryttet, som Breden ildned, banker ømt og huldt.
Thrymur, Drotten svare, en Kæmpe ganske smuk —
Paa Jetteviis, at sige — udstøder dybe Suk.
Han raser ikke længer fiernt bag Klippens Blok,
Hver Nat paa Mark han sidder og seer paa Freias Rok.
Naar yndigt da den funkler med gule Tot og Teen
Giennem Birkebusken, giennem Fyrens Green,
Da tænker Jettekongen sagtnodig bag sin Fyrr:
Den Biv maa være huuslig, som spinder al den Hør.
Hun var vel værd at eie. De Fingre, som forstaae
Saa fiint at trække Traaden, maae være langligsmaae,
Maae være silkeblode. Og jeg har al min Tid
Hørt sige: Disen Freia var alabasterhvid,
Høirod i runde Kinder, blodrød paa Læbers Ryst,
Blegrod paa Fingerender og paa det trinde Bryst,
For Resten hvid som Skummet, og med et guldgult Haar,
Hvis tykke treleds Fletning hun om sin Tinding flaaer.

Man siger, at hun sørger — hun mistet har sin Mand.
 Det vidned, meente Jetten, just ei om stor Forstand;
 Men Troskab, siger Thrymur, beviser det dog stor.
 Og Troskab forudsætter, at man paa Troskab troer,
 Thi hvis man stedse tvivlte, hvad var da Dydens Lon,
 Især for Fru Freia, som er saa saare skion?
 Ei Sommerfuglen lefler paa Tidslens Urtebed,
 Men Rosens Kalk for Bien kan aldrig staae i Fred."

"Nu nok om Troskab, Løse!" gienstvarte Frei, og loe;
 "Dit eget smukke Hierte sig stedse bliver tro.
 Røgt hurtig kun dit Grind, fortæl, hvad Thrymur sang,
 Og siig os dine Tanker om Dyd en anden Gang!"

"Det er ei mine, Frue!" sukked Løffe from;
 "Som Bud kun her fra Trollden til Valhal jeg kom.
 Han elsker Freia Dine med Manddommens Jld,
 Hans Kiærlighed til hende gjør hele Skaren mild.
 Utgarde-Lof, hans Fader, forgabet i sin Søn,
 Blev dybt rørt i Hiertet ved Ungersvendens Bøn.
 Og hvis til Odins Svoger snart vorder Utgards Drot,
 Da blier der ingen Forskiel paa Ondt meer og paa Godt.
 Alt smelter kiærligt sammen, med Solskin Viergets Lue,
 Naar sort sig Uglen parrer med sneehviden Due.
 Da vore mugne Evampe paa Valhals glatte Bæg,
 Glathaget vorder Manden, Qvinden faaer et Skæg,
 Tusmørket hersker, Dagen og Natten gaaer af Brug,
 Da vore blaae Violer paa Vigets gule Bug,
 Spydstagen blier en Lilie, Straahalmet blier en Kniv,
 Bed Rok spinder Kæmpen, i Strid gaaer hans Biv.
 O, hvilket deiligt Røre! Dog Get ei glemmes maa:
 Vor Jettetrot er nidfiær, kan ei Spøg forstaae;

Er Freia først hans Drotning, da maa hun sidde smukt
I favnedyben Kielder, i Mulmet indeluft.

Da savner Jorden Elskov; men siig mig ogsaa: hvad
Skal vi med Kiærligheden, naar vi har intet Had?

Modsatningen forsvinder. Ei rød og gul og blaa
Sig strimer Heimdals Bifrost, den vorder smudsiggraa
I broderlig Forening af alle Farvers Skær.

Og Tudsen som en Rattergal da synger i sit Kiær."

Da snysed Freia Dise, saa Balastialsen rysted,
Af Harmen mere fyldigt svulmed hende Brystet,
Hun skued hen paa Loke med stolten Diekast,
Det blanke Brysings Halsbaand fra Barm hende brast.
Hun qvad: „I Fald jeg reiste med dig til Trolde's Land,
Tro mig, da blev jeg saare forlegen for en Mand!"

Da samlede sig høie Guder, som Sol just stod op,
Paa Thing under Træet, trindt under Afsens Top.
Ei Loke med de toge, for ei at fristes der.
Men Loke søgte Heimdal i Regnbuens Skær;
Han hvisted ham i Dre, han gav ham sine Raad,
Og lod, som han af Iver kun virked denne Daad.
Han sagde: „Mægtige Guder til mig har fattet Nag;
Men vigtig, som du indseer, er dog den hele Sag.
Du est jo selv forstandig, min Mening overvei!
Benyt den, om dig tykkes! Bisfalder du den ei,
Forkast den, kiære Broder! kun lad det gaae i Fart,
Og hvad I end bestemme, bestemmer eder snart!"

Heimdal, som havde Thrymur og Loke hørt paa Hoi,
Og sikkert vidste, Loptur for den Gang ei loi,
Bisfalddet det snilde Forslag, og tog mod Raadet gierne.
Saa stikker Ormen oftest en velindsluttet Kiærne.

Meldte da høit paa Thinge Heimdal, den Asa hvid:
 „At ende Jettens Hovmod, mig tyffes, det er Tid.
 Dem hæve selv til Guder, det har vi ofte giort,
 Det spilder ei Styrken, det svækker os ei stort.
 Niord mildner Skades Råsen, hun snyser ei saa gram,
 Paa Dybet Wgirs Bælde gjør Ran mere tam;
 Ung Gerda er elstværdig, hun er sin Freier huld,
 Skybladner gav hun Aser, hun er af bedre Kuld.
 Fra hende stamme Qvinder med sorte Haar, hvis Ild
 Steds brænder mere kraftig, skiondt mindre kællemild.
 Selv Løse jo tvinges fra den Tid, han blev Gud;
 Hvem veed, hvad ellers værre han i Mulm ruged ud?
 At hæve Rat til Dagen, gjør Maanen mangen Rat;
 Men har først Lysets Straale Blaahvælvingen forladt,
 Og styrter den i Svælget — hvad er da vor Magt?
 Da lyder sorten Afgrund af Spotternes Foragt.
 Vi skulde Freia savne? Nei, store Guder! nei!
 Hvad var vel selv et Balhal, hvis der var ingen Frei?
 Vel Ydun skienker Rodmen ved Wblets Atterkomst;
 Men Freia skienker Sedmen af Elskovs bedste Blomst.
 Vi elske hende alle. Hun aabner sin Favn —
 Det kildrer Gudens Hierte, og han har intet Savn.
 Og denne kiære Dija bort evig skulde gaae?
 Slud stedse skulde skiule Fjolsvangers Himmelblaa?
 Det glatte Bryst nu knuges til lodne Jettekrop?
 For raadne dybt i Nastrond, Aft Ygdrasil! din Top.
 Hvordan? de søde Læber, som smiled yndigt nys,
 Skulde nu frækt besudles af æfle Troldekys?
 Og Dine, som kun Veemod og Salighed har straalt,
 Fortvivlet skulde stirre ved hvad hun havde taalt?
 Nei, ved min høie Vifrost, som Odins Magt mig gav,
 For briste du og synke som Dug i Verdens Hav!

Jeg boer paa Himlens Udkant, kun flygtig Freia seer;
 Men kommer blomstersmykket hver Morgen hun og leer
 Paa Broen, mens hun stiger til Jordens dybe Grund,
 Da sætter dobbelt henrykt jeg Giallerhorn for Mund,
 Og blæser søde Toner, som fylde Stovets Bryst
 Med høie stærke Forsæt, med Kraft, Levelyst.
 Da stiger alle Værker fra Kornet i det Blaa,
 Da tolke tusind Struber, at Heimdal Freia saae."

Froe hørte Aser Guden, hans Ord til Hierte gif,
 Og Freias Dine lante ham med saa sødt et Blik,
 At han livsaligt blussede som Morgenrødens Skin,
 Og klare Taarer sunkede i Djet og paa Kind.

Da foreslog han Aser, hvad Loke havde tænkt;
 Han sagde: "Thors Miolner ei vorder atter skienkt,
 Hvis ei vi Jetten daare. Han ønsker sig en Brud,
 Meer liflig af Farve, meer lys af Haar og Hud.
 Han er ei vant i Dybet til største Skionheds Glands;
 Hvor let for os at gieffe da Troldens plumpe Sands!
 Hvis Thor sig kan beqvemme, den drabelige Gud,
 Til Qvindedragt at bære, da vorder han en Brud,
 Som bedst kan Jetten kryste. Thor klædes maa som Frei.
 Jeg veed, hun sine Smykker til Festen negter ei.
 Naar Odin koger Seiden, da skienkes Thor et Band,
 Hvormed han alle Skrammer af Huden vaske kan.
 Han blier saa hvid som Melet, rød i Kind som Blod,
 Taber stakket Skiægget, men derfor ei sit Mod.
 Joer maa han stedse kneise; vil han til Jetten gaae,
 Da maa en Brud han vorde, som noget kan forslaae.
 Det skionne Brysings Halsbaand maa slynges om hans Hals,
 Da blier den stærke Skioldmo for Miolner tilfals.

To runde Stene snøre vi fast paa Brystets Arr,
 At Barmen høit kan spulme med samt sit Tvillingpar.
 Seer Trollden denne Fylde bag rødt Skarlagenstind,
 Da, som i Solen Riimfrost, vil smelte vißt hans Sind.
 Paa Hovedet en Hue maa spids med Sløret staae,
 Blanke Nogleknippe ved Skjortet klinge maa.
 Til Utgard Asa=Lofe maa følge med som Terne;
 Han negter os det ikke, jeg veed, han gior det gierne.
 Naar Thor paa Bænk da sidder i fule Jettens Hiem,
 Naar de sorte Dverge hans Hammer bære frem,
 Naar Thyrmur elskovsdruffen har lagt den i hans Skjød —
 Behøver jeg at sige, hvad Viisdom Guden bød?
 Formasteligt af Heimdal det var, hvis med Ord
 Sin Miolner ret at bruge han vilde lære Thor."

Da flapped alle Diser i hvide Hænder smaae,
 De loved selv at klæde Gud Thor som Bruden paa.
 Da loe de rige Guder i muntre Sommerdag,
 Mens herligt Asken visted grøn mod Balhallatag.
 Ei Baldur, Forsete, ei Mimer var paa Thing
 (Fraværelsen benyttet As=Lofe). Drupners Ring
 Paa Odins Finger drypped i Græs vel andre ni,
 Og stod med Trostabsvarslet sin store Eier bi;
 Men skionne Disers Latter jog Odins Trivl i Rog,
 Ei Daaden forekom ham som Alvor, men Spøg.
 Thor raabte vel til Diser: „Hvad Auk=Thor en Qvinde?
 I Evighed jeg aldrig i Sligt mig vil finde."
 Da smilte Freia yndigt, saa Hul i Kinden blev,
 Med Liliehaand af Panden hun Rynken ham fordrev,
 Og sagde: „Mænd maa vogte sig vel i Stovets Braa
 For hver en Daad at øve, som man kan misforstaae;
 Mistanken stedsse vaager, den parrer sig med Had,

Dg let af Panden vistes da letten Egeblad.
 Men Thor er Gud i Thrudvang; hvo tvivler, han er As?
 Han gjør sig kun elskværdig ved slig en venlig Spas."

Da kom alt Jomfru Fulla med Freias Klædebon;
 Men Odin maatte vide det mægtigt med sin Haand.
 De snørte Thor i Kiortlen, han var om Livet stærk,
 Dg ei han vilde miste sin gode Pandserfærk.
 Da Hermod satte Stene paa Barmen, runde to;
 Balthyrierne rødmed, de vendte sig, og loe.
 Da fik han Bryssings Halsbaand, en Pragt i Guldet fin;
 I Brystets sorte Loffer der funkled Rubin.
 Da rørte Odin Guden paa Bryst og Rinden brat;
 Saa svandt de sorte Kruser, og han blev hvid og glat.
 Der fandtes ingen Hue, som passed Asa=Thor;
 Da tog de Kobberhielmen, syede den i Flør
 Med lange Elør ad Nakken. Sin Handske fik han paa,
 Samt Bæltet Meisingarder, at ret han kunde slaae,
 Naar Hamren laae i Skiodet. De stødte røde Tegl,
 Sminked ham hans Kinder, klipped ham hver Negl;
 Dg da han nu var færdig, fik han en Elaaentiørn
 Med hviden Blomst i Brystet. Saa hopped de som Born,
 De unge, skionne Diser, og raabte: „Thrymur! ha!
 Blier du ei nu forelsket, naar bliver du det da?"

Da monne Thialfe nagle Guldskoe til haarden Bøv,
 Selen fra lette Skagle han slog om stærken Bøv.
 Thor ønskte høit sin Hammer, forklædt tog Lofe med;
 Der gnistred ingen Flamme, de sagte foer afsted.
 Ned ad den hvalte Bue som Freia kierte Thor;
 Der stod en Rosenlue langs ad de brede Spor.
 Heimdal i Hornet stødte, da Kærren forbi ham gif;

De ni Jomfruer mødte Gud Thor med milde Blik.
 Da saae man dybt fra Jorden et saare lifligt Syn:
 Der buldred ingen Torden, der glimted intet Lyn,
 Guldkærren som en Evane kun skilte Skyen ad,
 Den høie Totunbane med Thialf' og Loke sad.

Hammeren hentes.

Nu Asa=Thor
 Med Loke foer
 Paa Gyldenkarm
 Til Fiældets Steen;
 Og Loke sad
 I Hiertet glad
 Bed Gudens Harm
 Til Jettens Meen.

Saa reiste de frem, medens Klippen skialv,
 Med en gabende Klost Steenbierget sprak,
 Og den Hule saa sort kun aabned sig halv,
 Og en Lue med Gnist giennem Mulmet trak.

Da Trollden stod,
 Saa sort som Sod,
 Men smykt med Ild,
 Saa stærk og prud,
 Med Kongefrands
 I takket Glands,
 Og hilste mild
 Sin skionne Brud.

Som Drabanter i Dør Malm-drotterne stod:
 Det blomstrende Solv, Jern-landsen var ny;
 Og det prægtige Guld, rødt Kobber som Blod,
 Og det hvideste Tin, og det sorteste Bly.

Da Thor steg ud,
 Den høie Gud,
 Man ham modtog
 I Biergets Slot.
 De vandred frem
 I mørken Hiem,
 Og Hiertet slog
 I Fjeldets Drot.

Som en Jomfru da, saa skæer og saa fin,
 Hver Edelsteen smilte med Straale paa Kant:
 Den muntre Smaragd, den forelskte Rubin,
 Den milde Sapphir, og den stolte Demant.

I fugtig Nat,
 Af Sol forladt,
 Thor steg i Bierg,
 Men skælved ei;
 Med Fakkelspaan
 I skrumpne Haand
 Gik liden Dverg
 Og viste Bei.

Men rede til Kamp, langt fiernet fra Sol,
 Skjoldvagnerne ventede i skumleste Braa:
 Og Rottkrudt bleg, suurgrøn Bitriol,
 Og det Koboldbarn med Eloisiole paa.

Som liden Glut,
 Men bleg og but,
 Man Kobold saae
 Paa Gulvets Steen;
 Hun stirred stivt,
 Og aanded Gift,
 Med Faldhat paa,
 Men uden Been.

Og i hvælvede Sal var et Baal der tændt,
 Og af Jetter en Sværm om Baalet sad;
 Om de lodne Barme var Brynier spændt,
 Og med Hielmene kneiste de, Rad ved Rad,

Og qvad en Sang,
 Der hæsligt flang:
 Som Glam det lod
 Af Hunden vred,
 Naar høit med Hviin
 Det vilde Sviin
 Til blodig Død
 Den sønderfled.

Og fra Hel var der sendt, for at hylde den Brud,
 To fornemme Mænd, af en Byrd saa høi:
 Den arbeidsomme Pest, sortplettet af Hud,
 Og den langsomme Got i det prægtigste Tøi.

Utgarde=Lof'
 I Jettens Flof
 Kun ei man saae
 Den Bryllupsnat;

Han aned Svig,
 Han lugted Liig,
 I dyben Braa
 Var Sengen sat.

Og til Utgarde-Lof' gif Gubberne hen
 Med de Borneborn smaae, og begav sig til Ro;
 Men Ynglinger, Piger, Qvinder og Mænd
 Var i Thrymurs Sal ved hans Bryllup froe.

Sig satte Thor,
 I Silke, Flor,
 Med heftigt Bliif
 Paa Brudebænk.
 Steenrunde Barm
 Sif Jetten varm.
 Da kom med Drif
 Hans gode Skienf,

Og fyldte den Skaal med liflige Miod;
 Da trængte de Jetter i Hallen ind,
 Med Tindingers Horn gav de Stød paa Stød,
 Og bespyede med Ild hverandres Kind.

Hver vilde see,
 Hvad skulde see;
 Thi Bruden stærk
 Var i sin Drif.
 Hvert Bager ud
 Stak Valhals Gud,
 Det var et Værk
 For Trolde's Bliif.

Knap fyldtes de Horn, før de tømtes strax,
 Skiondt bredfulde Maal til funklende Rand.
 En Dxe hun aad, samt otte Lax,
 Tre Tonder af Mioden drak Sifias Mand.

Da Thrymur qvad:
 „Saa megen Mad?
 Saa meget Korn?
 Saa meget Ol?
 Det er dog sært.
 Alt nu fortært?
 Hun kommer Horn,
 Som Fingerbøl.“

Men da meldte Lofe, den Terne, saa viist,
 Urbødigt hun stod bag Bænkens Rand:
 „Ei otte Nætter har Bruden spist,
 Saa længtes hun efter sin Fæstemand.“

Nu Thrymur fro
 I Skiægget loe,
 Sig boied kiæk
 Mod Asa-Thor;
 Da Jld der gif
 Fra Gudens Blik,
 Saa hiin med Skræk
 Tilbagefoer.

Men da meldte Lofe til Brudens Lov,
 Som Terne han stod, og qvad med Hast:
 „I otte Nætter ei Freia sov,
 Thi brænder nu Diet en Kiende hvast.“

Da treen en Qvind
I Hallen ind,
En fulsort Gen
Med Haar som Uld,
Men ung og glat,
Med Guldbliks-Hat,
Og Edelsteen
Paa Barmen fuld:

„Min Søster! nu kom; det er Tid, at gaae
Med din Brudgom til Sengs paa de bløde Siv.
Jeg giemmer dig alle de Smykker smaae,
I Morgen gienhilser jeg Thrymurs Biv.“

Da Thrymur bød:
„I Freias Skjød
Læg Hamren brat!
Den er ei fiern.
Forelskte to
Maae sværge Tro
Bed Midienat
Paa Miolners Jern.“

Anap Ordet var sagt, før en Dvergeslof
Indslæbte Miolner, paa Skuldre den bar;
Skjendte mange de var, var der dog ei nok,
De pustede og stønede med Byrden svar.

Da Miolner laae
Nu blank og blaa
Med stærke Skin
I Gudens Skjød,

Da saae han op
 Til Fjeldets Top,
 Da blev hans Kind
 Ham mørkerød.

Fra den blinkende Sielm saldt slagrende Flor,
 Om hans Mund stod Skiæg, paa hans Barm stod Arr;
 Bredskuldret reiste sig Asa-Thor,
 Da mærkte de først, hvem Bruden var.

Og høit i Harm
 Han svang sin Arm,
 Da blev hans Mod
 Bersærfevang.
 Bed Miolners Fald
 Mod Jettens Skal
 Rødt Straaleblod
 Fra Panden sprang.

Da Thrymur var dræbt, da Jetterne foer
 Med Spyd og med Sværd fra Kloft og fra Bold;
 Men da hamred, som Baulundur, Asa-Thor,
 Naar Knapper han slaaer i et Kobberskiold.

Frem Hrugner treen,
 En Mand af Steen
 Og kold som Flint,
 Med Trods og Bram.
 I Brystet stod,
 Dødt uden Blod,
 Trekantet Klint
 Som Hierte ham.

Dg af Leer var der skabt til Jetternes Trøst
 En forfærdelig Mand, og levendegiort;
 Ham et Hoppehierte var lagt i hans Bryst,
 For at Hiertet ret skulde være stort.

Mod Hrugner Thor
 Med Miolner foer,
 Da traf han vred
 Hans Kølle graa.
 Den sprang itu
 Med Larm og Gru,
 Dg regned ned
 I Stykker smaae.

Men Manden af Leer hed Møkkurkalf',
 Han stirred, og tirred, slog paa Skjold.
 Da traf med Sværdet ham Nja-Thialf',
 Saa vrinskende styrted den Hoppetrold.

Nu blev der Skrig
 Blandt tusind Liig,
 Thi Thor var stærk
 Med opbragt Siæl;
 Han seired alt,
 Hans Hammer faldt,
 Som Stampedærk
 Med tunge Pæl.

Men Løse, den Ridning, af Blodet rød,
 Sprang mellem de Slagne med Spottesang,
 Dg fandt han en Jette, som ralled i Død,
 Saa loe han, og stak ham endnu en Gang.

Nu blev der lyst,
 Som paa en Ryst,
 Hvor Storm og Hav
 Sank hen til Ro;
 Thor stirred mørk,
 Som i en Drk,
 Og Alt var dødt
 I skumle Bo.

Der laae de nu alle, de svømmed i Blod,
 De mægtige Riser, som knækkede Siv.
 Forsvundet af Bierget var ældgamle Mod,
 Forsvundet af Dybet det kraftige Liv.

Som Løven, naar
 Dens Harm forgaaer,
 Den seer ei grum
 Paa Ligets Blod;
 Sagtmodig, fri
 For Raseri,
 Den sørger stum
 Med Udelmod:

Saa stirred nu Thor, han fatted sig først,
 Tungfindig han stod og grubled en Stund.
 Men Løve, som Løssen, med grusomme Tørst
 Sig sliffed med Griin om den blodige Mund.

Volas Spaadom.

Da Thor nu stille sad, og endt var Kampen,
Da steg en langsom Røg af Jetteblodet,
Og hvid og tyk opløstede sig Dampen.

Da skælved Lofe brat, og tabte Modet,
Thi midt i stærke pludselige Taage
Der steg en Skikkelse med Slør om Ho'det.

Halvt lukte sig de hvalte Dienlaage,
Hun høi som Hallen var, og bleg som Døden.
Da blaaned Blus i alle Fjeldets Kroge.

I Klippeflosten skælved Morgenrøden,
Som der alt smilte med sin unge Lue.
Paa Lofes Pande tegnede sig Broden.

Med roligt Blik betragted Biergets Frue
Den stille Thor, og dybt Medlidenheden
Aftvang et Suk fra Barmens dækte Bue.

Alvorligt hendes Ansigt var, og Freden
Omsvæved alle Træk; en selsom Ynde
Forbandt med Strengthed sig, og mildned Breden.

„Jeg maa dig tunge Tidender forkynde,“
Til Thor hun sang. „Du smittet har din Ære,
Den lumste Lofe lærte dig at synde.

Kun stakket skal du end din Mislærte bære.
Det drøver mig, thi du est god og bold,
Og evigkiært vil mig dit Minde være.

Men denne Rust, som pletter nu dit Skjold,
 Kan kun det hele Verdenshav bortvaske.
 Saa hør da, Thor! din Skiebne rolig, fald.

Thi brænder end Afkastningen til Aske,
 Hvad evigt er, kan Luen ei forbrænde;
 Fra Jorden brister kun den fæle Masse.

Jeg synger dig en Sang om Verdens Ende:
 Fordærv i Valhal trænger ind med Smerte,
 Den falske Glands vil eders Dine blænde.

Det rører dybt den gode Baldurs Hierte;
 Forgieves dog han varslér — høres ikke.
 En himmelsk Frigga blier en jordisk Herthe.

Kun Bellyst brænde vil i Freias Blikke,
 Grum vorder Thor, og Asa=Odin svag,
 Da knytter Løse paa sin Fangestrikke.

Da lækker det mod Verdens sidste Dag;
 Letsindighed med Lumskhed sig forbinder,
 Da brister, Breidablik! dit Perletag.

Det grumme Epyd i Mørket Løse finder:
 Bed Brodermordet køles Rikærligheden,
 Og Alfes Flok fra Valastialsfen svinder.

Da glæder ikke meer paa Jorden Freden,
 Sværdtid og Skægtid raser: Askurs Stamme
 Fordærves daglig meer; da brydes Eden.

I Vældens Haand vil Sværdet Fromhed ramme,
 Afguder dyrkes blot af Steen og Træ,
 Hvor fordum brændte reent en hellig Flamme.

Til Odin offres Menneſker, ſom Fæ,
Til Hertha druknes Trælle dybt i Lunden.
Hvor finder da Uſkyldighed et Læ?

Den gamle Uerlighed er plat forſvunden.
Dog, Loke! fort kun ſaaer du Glæden ſmagt,
Af egen Ewig du ſeer dig overvunden.

Thi har du Grumhed forſt i Balhal bragt,
Vil ogſaa Grumhed ſtraffe dig, ſom raſer.
Du fangen vorder i en Hvalving lagt.

Der ſtrække dig til Steen de vrede Aſer:
Gen Klippe bærer Skulderblad og Arme,
Gen Lænder, og den tredie dine Haſer.

Da vil ſig Ingen over dig forbarme.
Som Ulve dine Børn ſig ſonderrive,
Da bindes du med egne Sønners Tarme.

Dog ſkal din Huſtru tro tilbageblive.
De giftige Slinger hænge Par og Par,
Og dryppe dig med Gift, kun halv i Live.

Da ſtaaer din Sigyn kiærlig med et Kar,
Og holder Skaalen, for fra Giftens Vælde
At redde den, ſom eengang elſket var.

Er Karret fyldt, da maa hun ud det helde;
Imedens drypper Gift paa dine Læber,
Du ſkiælver — og da ryſte Jordens Fielde.

Da kaſter Odin Spydet ud, og dræber
I Verden Folk, for ſig paa Mord at mætte,
Til Fredens hvide Liin ſelv Blodet klæber.

Hvor finder da et Hvilested den Trætte?
 Da kommer som Gudinde frem Guldveige,
 Da dyrkes hendes Malm paa Fjeld og Slette.

Hun binder vilden Ulv med Strikker seige;
 De onde Mænd forstaaer hun bedst at hyre,
 Og stienker sine Skatte til den Feige.

Da vorde gode Raad i Balhal dyre,
 Thi Mimer længst har Gunders Lund forladt,
 Og boer paa Brøndens Dyb, som et Uhyre.

I Pant har Odin ham sit Die sat,
 For Lysen end i bælte Mulm at skue.
 Det hjælper ei; hans Syn blier mere mat.

Liggkysten viser aaben Fjeldets Bue:
 Der gaber Nastrond rød med sorte Slangar;
 Da drypper Gift, da blusser Svovellue.

Did styrte Mænd, som aldrig sølte Anger;
 Og fælt omkring den Læstefuldes Krop
 Sig spraglet Ormen vikler, før den stanger.

Som Dyr stor, med frygtelige Hop,
 Der kniber Hierterne med sine Tænger
 Samvittighedens Ræmpe-Edderkop.

Nidhugger med sin Tand i Riødet slænger.
 De stærke Luer dybt i Grunden brage,
 Da høres Bragis Harpespil ei længer.

Ned i Hvergelmer bruser Elivage.
 Da rundt paa hver en Kyst maa Livet daane,
 De gamle Gran- og Ege-Skove knage.

Nu sluger Maanegarm den blege Maane,
Da mørknes Solen, som en udbrændt Glød,
Med Latter Jetter Aserne forhaane.

Utgarde=Lofe dybt i Biergets Skiod
Til sine Borneborn skal heftig tale,
Og minde dem om deres Fædres Død.

Sodrode Gialarhane høres gale,
Høit lyder Hundens Glam fra Gnypa=Hule,
Da aabner Hel med Raslen sine Sale.

Med blanke Hjelme, Flaggerloffer gule,
Balkhyriarne ride da til Strid,
Ihi Rorner kan ei længer Skiebnen skiule.

Da kommer Vindtid, Sværdtid, Døgtid.
Med Grumhed Broderen sin Broder rammer,
Og Ingen skaaner meer den Anden blid.

Da skælver Ygdrasil, og staaer i Flammer.
Kun Rædsel man i Afers Dine læser,
Og Fiældets Suk gientager Jordens Jammer.

Forsærdeligt i Horner Heimdal blæser
Paa Buen til den frygteligste Kamp,
Mens Midgardsormen løfter sig, og hvæser.

Den skionne Regnbu hyller sig i Damp.
Ned ride Guderne — da Broen brister,
Og Skyen suger Dunsten som en Svamp.

Sin bedste Prydelse da Himlen mistet,
Mens ud af Sumpens dunkle Mosevand,
Af Jetter fuld, sig Nagelfare lister.

Utgarde-Lofe staaer for Sneffens Rand,
 Det sorte Flag sig ned i Volgen sænker,
 Da seiler frem til Kamp hver Klippens Mand.

Nu bryder Fenrisulven sine Lænker,
 Og givør saa høit og hilser Jettevrimlen,
 At Graaden hele Havet overstænker.

Af Skræk nedfalde Stierne fra Himlen,
 I Havet sluffes de med Hviślelyd,
 Og død paa Gladen flyder Jistevrimlen.

Da nærmer langsomt Mulmet sig fra Syd:
 Dybt i den sorte Stotte Flammen brænder
 Med blaalig Ild, til alle Jettens Fryd.

Det Surtur er, som Afgrundsvælget sender,
 Den frygteligste Mulmets Kæmpe stor,
 Med staaiblaae Sværd i begge sorte Hænder.

Han naaer fra Balhal lige ned til Jord,
 Han ruller frem paa Skyer, og Skyer og Dampen
 Med Tuden trindt sig om hans Tinding snoer.

Mod Surtur iler Greier fiækt i Kampen,
 Men blegner — thi han mistet har sit Sværd.
 Da høres der en vældig Hestetrampen:

As-Odin rider op til Kampens Færd,
 Geirsoddens Mærker ham i Panden bløde,
 Hans Hest er hvid, hans Hielm har gyldne Skær.

Med Gagner styrter Ulven han i Mode;
 Dog dræber Fenris Balhals Herre god.
 Da lyser der en stakket Morgenrøde;

Thi morgenrødt er Asa=Odins Blod.
Nu seer man Frigga vride sine Hænder
I Skyen bleg, og tirre Vidars Mod.

Som Hvirvelvind i Dunst sin Søn hun sender;
Da er ei Vidar længer taus, han hviner
Dg brummer gyseligt, mens Diet brænder.

Ham Fenrisulven frækt i Møde griner;
Da fuer Vidar Ulven som en Hund,
Nedstøder ham, og paa hans Hoved triner.

Nu nærmer sig en stor og vigtig Stund:
Bed Jldens Kraft bortdunster ganske Vandet,
Dg Havet viser frem sin hvide Bund;

Der krymper Midgardsormen sig paa Sandet,
Den vaander sig i Krigens hede Flammer,
Den ei forstaaer at bugte sig paa Vandet.

Da kommer Asa=Thor med løftet Hammer.
Saa skion en Strid tilforn man aldrig saae,
Ekiøndt længe Thor kun blindt i Skællet rammer.

Med Løst vil Slangen Halen om ham slaae,
For i det røde Kobber ham at qvæle
Imellem sine Ringe mørkeblaae.

De stride begge lang Tid uden Mæle.
Da høres der et Skrig, thi Asa=Thor
Har Slangen dræbt, og træder den med Hæle.

I Døden den sig om hans Fodder snoer,
Den oversproiter ham med Gift, og sukker;
Blod farver Panden rød, hvor Moøset groer.

Thor gaaer med Seier bort; men blegnet buffer
Sig Helten snart: ni Skridt derfra han gif,
Saa synker han, og brustent Die luffer.

Saa smeltende var, Thor! dit sidste Blik,
At alle Diser doe af Sorg og Smerle,
Din Hedenfart blev dem et Daggertstik.

Garm dræber Tyr; Tyr traf Uhyrets Hierte.
Fra Krogen springer Løse frem, som Ratten,
Dg strider med en Rastronds Svovelferte.

Hans Hoved dækkes dybt af Kobberhatten;
Men Heimdal styrter ham til Rastronds Luffe,
Saa spinder Heimdal selv, som Farv' i Ratten.

Nu høres Dverge dybt i Fjeldet sukke,
De doe af Skræk; end lyner Alf-Thors Rærre,
Saa rustet den, saa doe de hvide Buffle.

Nys glimted svage Lys, nu glimte færre,
Alfskabningen nedsank i Regn og Død.
Da er igien Alfader ene Herre.

Jeg sang om Guders og om Verdens Nød;
Nu tolker jeg det Haab, den Trost, som følger:
En nyfåbt Jord staaer frem af Havets Skiod.

Ungt speiler Græsset sig i friske Bolger,
Biergsfossens Skum skal atter Klippen tvætte,
Hvor Skyen svæver, og hvor Ornen følger.

Da samles Aserne paa Ida-Elette,
De vaagne mildt til Liv og Glæden atter,
Dg mindes neppe meer den gamle Trætte.

Dg da har Solen født en deilig Datter,
Som vandrer stolt sin Moders kiendte Veie;
Langt mere skien end hiin den Alle skatter.

Da Menneſker igien ſkal Livet eie:
Lif og Liſthraſer vækkes af en Slummer,
Dg Morgenduggen ſkal dem kiærligt pleie.

Som ſeſom Drøm da mindes hver en Rummer.
I Skoven hen ſig ſkynder Aſers Skare,
Hvor Kildevældet mellem Blomſter ſkummer.

Der vil Alfader ſelv ſig aabenbare;
Sit Runefiold han dem fra Skyen ſkifter,
Hvis høie Viisdom vogte vil for Fare.

I Græsſet, hvor Kiærminden venligt niffer,
De finde, tegnet med en ſindrig Skrift,
Et gyldent Brætſpil; og med gyldne Briffer.

Hvert Tegn da lyſer ſom en Livsbedrift;
Hvad før var Daad, er nu et Spil kun vorden,
Dg Lægedom, hvad fordum var en Giſt.

Uſaaede Aſ fremſkyde ſig af Jorden.
Alt Ondt forſvinder, ingen Snoge vrimle
Bed Blomſterſkyggen; Alting er i Orden.

Da ſtrækker høit ſig over Balhals Himle
De Saliges, de Godes Sommerlyſt,
Det helligſtedsuroffelige Gimle.

Der finder Baldurs Hierte rigt ſin Trøſt,
Der favner atter han ſin Broder Høder,
Der trykker Ydun Bragi til ſit Brøſt.

Sin Husbond Odur ogsaa Freia moder.
Der finder Freir igien sin Gerda tro,
Dg Thor sin Sif; og intet Hierte bløder.

Men Miolner findes ei i Gimlebo:
Alfader skienker Thor et Sværd, hvis Hialte
Staaer som et Kors, hvori sig Lilier snoe.

Nu", raabte Bola, „jeg dig Alt fortalte,
Hvad Tiden skiuler. Baer nu paa mit Ord!
Jeg synke maa for den, som mig fremkaldte.“

Som saa hun qvad, hun sank i sorten Jord.
En rædsom Tusen hylte giennem Bierget,
Dg ene fandt i Fjeld sig Asa=Thor.

I Skjødets Hamren laae, han kiendte Bærgets.
Dybt ved hans Side slumred rolig Thialf'.
Liighoben vidned, at han havde hærget.

Da foer han atter op til Balasskialf.
Sin Aabenbaring Odin han bebuder;
Han taug — da grubled hver en As og Alf.

Her ender Sangen om de høie Guder.

ANMÆRKNINGER.

Tanken om at behandle hele den nordiske Mythologie som et episk Digt er tidligt opstaaet hos Oehl., og røber sig udentvivl allerede i det nedenfor anførte Sted af hans i Aaret 1800 forfattede Priisafhandling. I Rahbeks Charis for 1804 fremkom fra Digterens Haand første Sang af Edda, Epopee i 24 Sange, hvilket, i 1802 forfattede, Fragment (her i Varianterne kaldet m) meddeles nedenfor, som den første Spire til Digtet Nordens Guder. Ikke ret langt inde i Aaret 1804 (1805, som der staaer i Erindringerne, IV, Side 5, er urigtigt) begyndte Digteren atter forfra paa sit store Epos efter en ny Plan, og skrev „det første Eventyr med Thor og begge Lokerne“, hvorpaa han foreløbig lagde Værket hen. I „en senere Tid“, formodentlig Vinteren 1806—1807, da han ordnede Manuscriptet til et nyt Bind af sine poetiske Productioner, omarbeidede han Fragmentet fra 1804 til et selvstændigt Digt, kaldet Thors Reise til Jotunheim, 1ste til 5te Sang (a), der i November 1807 udkom som det første Stykke i hans Nordiske Digte. Af Litteratur-Tidenden sees, at Oehl. den 29de April 1818 i det skandinaviske Selskab oplæste „Dæmisagaer, første Afdeling“, den 11te Juni samme Aar „Dæmisagaer, anden Deel“, og endelig den 27de Mai 1819 „den sidste Deel af Digtet om Nordens Guder“; derefter udkom i Juni 1819 Nordens Guder, et episk Digt af Oehl. (A), som begynder med Thors Reise (hvis fem Sange ved Tvedeling af tredie og femte ere blevne til syv, med Overskrifter efter hvers Indhold), og fortsættes og sluttet med 23 nye Sange, der efter det Anførte ikke alle kunne være

fra 1819, som Oehl. angiver i Erindringerne, IV, Side 5. Ligesom de Nordiske Digte ere „Deres Excellence Hr. Ernst W. [o: H.] Greve af Schimmelmänn; Deres Naade Fru Charlotte Grevinde af Schimmelmänn underdanig tilegnet“, saaledes har ogsaa Nordens Guder følgende Dedication: „Odbingen med Ungdoms-ild og Blidhed, Statsmanden med Høielse for det Skønne, Stormanden med Videnskaber og Smag, Rigmanden med Udelmod, min faderlige Belgiorer: Herr Ernst Hentif Greve af Schimmelmänn helliges med Taknemmelighed og sønlig Uresnygt dette Digt“. I Nordens Guder er der føiet een ny Strophe til Thors Reise (Side 5, Linie 10—17), som derimod havde mistet 9 hele og 4 halve Stropher, hvilke 88 Verslinier samtlige ere gjenoptagne i nærværende Udgave (Side 7, Linie 13-20; Side 8, Linie 5-12; Side 11, Linie 1-8, 17-24; Side 74, Linie 25, til Side 75, Linie 4; Side 85, Linie 17, til Side 86, Linie 4; Side 101, Linie 25, til Side 102, Linie 28) tillige med endeel rundtomsprede enkelte Ord og hele Linier, der havde maattet vige for nye og svagere. I Aaret 1837 udkom den anden Udgave af Nordens Guder i Digterværker af Oehl., VII (B), og i 1844 den tredje i Oehls Digterværker, I (C). Begge disse Udgaver have foruden en Mængde nye Forandringer det Særkjende, at de mangle de første 15 Stropher af Sangen Yduns Frelse (Side 155, Linie 2, til Side 158, Linie 24).

Nordens Guder er opstillet som det første Nummer i nærværende sjette og sidste Række af Oehls Poetiske Skrifter, fordi den første Trediedeel, der hører til det meest Classiske i den danske Litteratur, er det tidligste af Digterens Heltedigte og Sagaer. Imellem denne og de to andre Trediedele af Nordens Guder falde i Tiden Vaulundurs Saga, Helge og Hroars Saga. Ønskeligst havde det været (hvad nærværende Udgaves snevre Rum ikke tillod), at kunne optage Thors Reise for sig

Linie 9: dette Digt“.] Om Greve og Grevinde Schimmelmänn see Oehls Digte, II, 1860, Side 43, 71, 208; III, 1860, Side 196; Oehls Erindr., I, Side 235-237, 238; II, Side 8; III, Side 5-6, 8, 16, 30, 31.

— fuldstændigt, saaledes som her — som det første Nummer i Rækken, og siden, efter Vaulundurs Saga, Helge og Hroars Saga, gjentage den samme Digtning som et Led i Nordens Guder med de Forkortelser og Forandringer, ved hvilke Oehl., ikke meget heldigt, har søgt at bringe nogle Enkeltheder — der nedenfor i Bemærkningerne omtales nærmere — i bedre Harmonie med Fortsættelsen.

Oehl.s Forsøg til Besvarelse af det ved Kiøbenhavns Universitet fremsatte Priisspørgsmaal: „Var det gavnligt for Nordens skønne Litteratur, om den gamle nordiske Mythologie blev indført og almindelig antaget i Stedet for den græske?“ Rahbeks *Minerva*, 1801, I, Side 286:

Den [nordiske Mythologie] har ... særdeles Forraad paa episke Emner, ja jeg troer med vor afdøde Suhm, at den endogsaa kunde behandles fra Begyndelse til Ende (med nogen Forandring) som et eneste episk Digt. Der er sat en Præmie ud af de skønne Videnskabsers Selskab for et saadant, og den Digter, som har Evne og Lyst til at fortjene den, vil neppe finde et mere fordeelagtigt og originalt Sujet, end at skrive en Epopee om Odin og Aserne. Suhm havde udkastet Plan til saadant et Digt; men den var kun løselig, og heller ikke troer jeg, at denne hyppelige Historiograph besad det høiere Digterkald, der udfordres til at udføre en saadan Plan. Men Ideen er fortræffelig.

Oehl.s Fortale til Nordiske Digte, undertegnet: Paris, i Junii 1807, Side III til X:

Thors Reise, hvormed Samlingen begynder, er paa en noget

Linie 17: Der er sat en Præmie ud osv.] See Rahbeks *Minerva*, Jan. 1789, Side 119-121.

— 20-21: Suhm havde udkastet Plan til saadant et Digt;] See P. F. Suhms samlede Skrifter, XVI, Side 451-460: Udkast til en Plan til et episk Digt kaldet Odin.

forandret Maade allerede digtet i Aaret 1802. Det skulde dengang været Begyndelsen til et Epos i fire og tyve Sange, hvori jeg vilde bringe hele den nordiske Mythologie. For at kunne dette, saae jeg mig om efter en Form. At skrive det i Hexameter, var en Idee, som, hvis jeg maa udtrykke mig saa, indigneerte min æsthetiske Moralitet. Det forekom mig ikke anderledes, end at mane de gamle Skygger op af Graven, for at slaae dem ihjel paa ny. Hvad var det, der bragte mig til at behandle dette Emne? Var det en blot homerisk Begeistring, der trængte til at yttre sig i et Echo, og derfor søgte hen til de nordiske Klipper, som til Bægge, hvorfra den sydgængste Sang kunde slaae tilbage, som Gienlyd? Nei, det var Nordens Character selv, disse Fjælde selv, der vinkede mig, rige Metalearer med deres Diamanter, der blot behøvede at slibes, for at skinne i eiendommelig Glands. Men jeg forglemt ei, at Diamanten kun lader sig slibe i sit eget Støv.

At der til at skrive et hvilket som helst stort Digt horer æsthetisk Modenhed, at Kiendskab med Homer bør indbefattes under denne Modenhed, vidste jeg vel. Homer var mig saa lidt fremmed, at den meget mere blev mig et af Hoved-Drivehiulene til dette Foretagende. Hvad der især henrev mig i Homer, var det eiendommelig Nationale, det Characteristiske Naive, det Store-Græske, den individuelle Natur. Formens Øpperlighed kunde jeg kun erkende, for saavidt den var en nødvendig Betingelse for disse Hovedsager. Ved at læse Oldtidens skionnest Digt, begyndte en ny Verden at bevæge sig i mit Indre. Jeg fik Lyst til, saavidt mine Kræfter vilde tillade det, at digte noget Lignende, det vil sige: ei til ængstelig at copiere Iliaden eller Odysseen, som Malerne i vore Dage copiere Rafael; men den homeriske Natur vakte min, det Græske begeistrede mig til det Nordiske. Jeg fik Lyst til i mit eget Sprog, ved egen Rationalitet at virke og yttre mig, saaledes som de gamle Rhapsoder paa deres Viis havde gjort det i sin Tid; kort sagt: at copiere den homeriske Frihed.

En saadan Frihed bestaaer ikke i vilkårlighed. Jeg indsaar vel: hvad der gjorde dette herlige Digt frit, var en vis bestandig

overskuende Rolighed; en fuldkommen Legemliggjørelse af Sangeren med sin Gienstand; en Uffondring af alt siebliklig Personligt; en tydelig Skuen og plastisk Fremstilling af enhver Ting; en Hensigt med det Hele, der gik ud paa det Hele selv, uden andre ephemeriske Hensigter; alt dette forbundet med en uskyldig Barnlighed og Tro paa Guderne. Dette vil sige: en moden, kraftig Frihed, der nødvendig maatte yttre sig i et genialt Product. At efterligne denne active Frihed, holdt jeg for at være den sande homeriske Efterligning fra Stoffets Side.

De homeriske Digte have givet Anledning til en ganske anden Art af poetisk Virksomhed, der ved denne Leilighed maa omtales for at forekomme Misforstaaelser. De have foraarsaget et activt Studium fra Formens Side, et Studium, som, for at give Grandfæren Bished om sin Erkiendelse og sin Forstand paa den homeriske Sangart, tvang ham til at besejndre andre Gienstande paa denne Maade. Portraitmalere stille ofte deres Billed paa Hovedet, eller see det giennem et Speil, for ved denne middelbare Skuen at forfriske sig Synet ved det Picante i en forandret Seemaade. Saaledes gik det de genialste Kunstnere, der af Natur og ved Studium havde faaet Kald til fuldelig at indsee Skionheden i den homeriske Form. De maatte, ligesom de Franske have gjort ved de italienske Malerier, tage den blotte Farve af Tavlen og bringe paa nyt Væred, det vil sige: bringe den blot homeriske Form over paa et nyt Stof, for paa denne Maade at redde den fra Undergang. Saaledes opstode Boff's og Goethes Mesterstykker, der evig fra denne Synspunkt ville fortjene en høj Plads i den nyere Litteratur; ei at tale om deres eiendommelige Skionheder. At jeg maatte erkiende det Gode i denne Maade; at det goethiske Udbrud: „Auch Homeride zu seyn, selbst noch als letzter, ist schön“, maatte være falden mig paa Hiertet, troer jeg at have viist

Linie 24-25: Boff's og Goethes Mesterstykker] Luise og Hermann und Dorothea.

— 28: det goethiske Udbrud: „Auch Homeride zu seyn, osv.] I Goethes Elegie Hermann und Dorothea (Sämmtliche Werke, I, 1840, Side 263) hedder det:

„Doch Homeride zu seyn, auch nur als letzter, ist schön.“

i mit lille Digt „Toget til Thorsling“ i Langelands-Reisen, hvori man vil see, at den homeriske Form ei er mig ubekendt.

Men her var det, som sagt, en anden Sang. Kunstneren vil ei bestandig gientage Gøt og det Samme, men fremtræde ny og original. Det Samme, som havde drevet Voss og Goethe til at skrive store hexametriske Digte, holdt mig derfra. For dem var det noget Nyt, noget eiendommelig Bøvet; hos mig vilde det kun bleven en Efterligning af en Efterligning. Med et lidet Stykke, som Studium betragtet, var det en anden Sag; men noget stort Nyt kunde jeg umulig bekvemme mig til at behandle paa denne Art. Meget mere syntes den overhaandtagende Hexametersyge mig at være en Epidemie, der af alle Kræfter maatte modstrides. Det gik med dette, som det er gaaet med saameget: een fortienkelig Daad gav Anledning til mangt et taabeligt Ubespil. Det var nu ikke længer nok, at kunne overføre den gamle Form i de gothiske Sprog, som en Side mere, hvorved de bleve uddannede; nei, denne fremmede Form skulde nu ganske fortrænge den originaloprindelige. Hvad var det monoton-gothiske Rym mod den græsk-metrisk Velflang? De Godtsfolk glemte, at de ikke skreve Græsk, men med alt det endnu bestandig Gothisk. De glemte, at det gothiske Rym, saavel som det græske Hexameter ikke var noget Product af critisk Vækkerhed eller aparte Mening, men en Blomst, fremsprungen af Sproget, Naturen og Nationernes store Omvæltning, udslækket og hævdet af Secler, uendelig mere værd og af en meget dybere Naturgrund, end alle forfængelige Nyheds-Paradoxer. Derved opstod da nu og sliq en Syndflod i Lydsfland, at man vel har Marsag til at bede, som Boileau Rimerne i sin Tid, blot med en Emule Forandring: *ni prendre pour génie un amour de faire des Hexametres.*

Alt dette tilsammentaget bragte mig nu til at bryde Isen paa

Linie 1: „Toget til Thorsling“ i Langelands-Reisen] See Oehl.s Digte, I, 1860, Side 177—187.

— 11: overhaandtagende] Orig.: overhaandtagende

— 13: gaaet med saameget] Orig.: gaaet end saa meget

— 26-28: at bede, som Boileau Rimerne i sin Tid, osv.] I L'art poetique, 1ste Sang, 9de og 10de Vers, siger Boileau:

„N'allez pas sur des vers sans fruit vous consumer,
Ni prendre pour génie un amour de rimer.“

en anden Maade. Om jeg besad den genialiske Kraft? om det vilde lykkes mig? Hvilken Kunstner spørger om det, naar han vover sig til et Arbejde? Han føler sit Jnderste fuldt, han føler sig drevet — han vover. „Der hører Mod til at synge, som til at stride,“ siger Bragi i Baldur hiin Gode. Den, som med Visshed troer at kunne forud beregne Udsaldet, som vel endog kalder sigt Bove-skyffe uforklammet Indbildning om sig selv, kan være vis paa, at han ligesaa lidt er skabt til at bedømme Helten eller Sangeren, som til at vorde dem.

Udsaldet viste, at jeg i Henseende til mit Emne havde taget mig for meget for. Jeg havde valgt de kraftige, muntre trefodede Zambe, hvori den tyske Heldenbuch er digtet. Da mit Værk skulde være episk, ei lyrisk, kunde jeg ikke bruge vore egne firliniede, eller egentlig med Cæsar forsynede toliniede Romancevers, hvilke i et stort Digt vilde blive alt for monotone. Ja, selv de Vers, jeg valgte, af en større Stil holdt jeg op med af samme Frygt. Da jeg havde digtet det første Eventyr med Thor og begge Lokerne, lagde jeg Digtet hen.

Ved at tage det frem igien i en senere Tid, indsaae jeg, det var ikke Versene, men Stoffet selv, som havde bragt mig til at standse. Jeg fik den Overbeviisning, det vilde vorde umuligt, at behandle hele den nordiske Mythologie episk, da det som Mythologie maatte spille over i Alt. De forskellige Stoffer maatte fordre forskellige Former; hvad der begunstigede det ene, maatte betynde det andet, og gaae Digteren under Arbeidet. Her var det ikke Achils Brede eller Odysseus' Glæde, der kunde belyses i een Tone. Snart var Emnet episk, snart dramatisk, snart lyrisk; nu tragisk, nu comisk; hist lunefuldt, her alvorligt; her spillede Phantasi, hist Sensibiliteten Hovedrollen; ofte var Mythen et giøglende Spil med barokke Forestillinger, ofte en didaktisk Moral, eller Naturallegorie &c.

Følgen af min Undersøgelse blev, at jeg havde gjort vel i at

Linie 4: „Der hører Mod til at synge, osv.] See Oehls Trag. Dram., I, 1858, Side 196.

— 11: trefodede] Orig.: trefodede

— 13-14: firliniede . . . toliniede] Orig.: firliniede . . . toliniede

skrive Thors Reise paa denne Maade, og vel i at standse med den, fordi hvad der skulde følge, ei havde den episk humoristiske Colos-Natur, der udfordredes til at lade sig udføre i disse diærve Træsnit. Jeg besluttede altsaa, i Stedet for at fortsætte Digtet efter den gamle Plan, at omarbejde det til et selvständigt Digt. Dersom Læseren i disse Sange finder en Mythus paa den uden findigt Overlæg spildte Kraft; dersom han finder Striden mellem skult Værd og giøglende Pral, mellem organisk og anorganisk Natur udtrykt i et grotesk, tro Billed af den nordiske Oldtid og dens Forestillinger her — saa er Thor ikke reist forgieves til Jotunheim. (See ogsaa Oehls Trag. Dram., I, 1858, Side 309, Linie 6—25.)

Svar paa Hr. Capt. Abrahamsons Recension over mine nordiske Digte. En æsthetisk Afhandling af A. Oehlschläger. Kbh. 1808 (Udkommet i October 1808, i Anledning af W. H. F. Abrahamsons Inserat i Kjøbenhavnske lærde Efterretning er for Aar 1808, Nr. 4 og 5.) Side 6—39:

Jeg har allerede i min Fortale udviklet Grunden, hvorfor jeg fandt den valgte Tone i Thors Reise passende for dette Omne, og upassende for det følgende i den udfæstede Epopee. Rec. finder den ogsaa upassende her, og ønsker, at jeg heller havde skrevet Digtet paa den Maade, som Wieland sin Neue Amadis. Jeg maa svare, at jeg, med alt det, jeg har imod Hexameteret, dog heller havde brugt denne Form, end hine Plaisanterie-Rim. Motiverne, som bevæge Digterne, ere saa forskellige, som deres Characterer og Tilboieligheder. Der gives Menneker, som med lunefuldt Egenhed vide at tale om Alt; det er ikke, hvad de fortælle, men Maaden, de fortælle paa, som behager. Omnet er dem blot et Middel til at udvikle deres Pudseeligheder, Wittigheder, Satire-Indfald. Blandt denne Slags Digtere staaer uden Tvivl den udodelige Væssel fremmest i Epidsen paa det danske Parnas. Digternes Character har utallige Nuancer og Overgange; der gives Poeter, som staae mellem den blotte Subjectivitet og den rene Objectivitet, saaledes som Baritonostemmen imellem Tenor og Bas. For at blive ved vor egen Litteratur vil jeg nævne Baggesen, som

Linie 30: Digternes] Orig.: Digterens

— 31: staae] Orig.: staaer

det formodentlig smukkeste Exempel af dette Slags. Denne Digter har, hvad Versarten angaaer, i adskillige af sine bedste Digte (f. Ex. Odin eller Poesiens Oprindelse) tildeels fulgt Wieland, og med Rette, da denne Maade at fortælle paa unegtelig er den bekvemmeste og bedste for et vittigt og findrigt Spøg. Min Thor havde en anden Hensigt; den skulde være et trofast Billede af den gamle Tid, vel lune-fuldt og spogende, men antikkbarbarisk; ikke det attende Marhundredes Spøg, men saaledes som Munterheden spogte i Hiernen paa bredskuldrede Stridskæmper med Miodhornet i Haand efter Dagens Kamp og Strid. Jeg vilde ikke byde Læseren mit Jeg, jeg vilde trylle ham i en forsvundet Eksistens. Naar jeg vilde det, kunde jeg ikke amadiser; det havde været, for at betjene mig af allerede een Gang brugte Udtryk, at mane de gamle Helte op af Graven, for at slaae dem ihjel paa ny. Naar en Maler stiller et Billede tilskue af en gammel Tid, glæder det os da ikke, deri at finde Klædedragter og Bygninger, som vi selv ikke have længer? Hvad kan man bedre ønske sig, end det Gode, man ikke besidder? Bytter ikke Riikmanden indenlandske Varer bort for udenlandske Producter? Hvad jeg har budt, var engang ægte indenlandsk, men er desværre længe forsvundet af vore nordlige Gennemærker. Jeg vilde udtrykke en sund, enfoldig Tids stærke Phantastie og Lufesuldhed, hvilket ikke kunde lade sig gøre i modernt Plaisanterie, og derfor valgte jeg disse Vers, hvilke ikke forekom mig for alvorlige, men tværtimod, som jeg i Fortalen til mine Digte har kaldet dem: diærve Træsnit, passende for Digtets episk humoristiske Colos-Natur. Hvor vilde det f. Ex. været mig muligt, i wielandske Vers at udtrykke denne grotesknaive Plastik:

Alt ved den ene Ende
 Stod Trollden for det Gad,
 Alsa-Lof' behænde
 Met for den anden sad.
 Da blev heel svarlig fluget,
 Det var stor Lyft at see;
 Paa een Gang midt i Truget
 Da baade mødes de.

Da havde Løse Riødet
 Reent ifra Benet ædt,
 Som der for ham var sødet;
 Han var da saare mæt.
 Jetten da ei alene
 Havde ædet den halve Mad,
 Men og de haarde Bene,
 Dertil det gylbne Fad.

For at undgaae Vidtlostighed, anfører jeg kun dette eneste Sted for at give et Exempel af hvad jeg mener. I denne med Alvor og Godtroenhed blandede Spegetone gaaer Digtet fort, og faaer just ved denne Blanding sin Humor, hvilken aldeles vilde forsvinde, hvis jeg dræbte den trofsylbige Tone ved modern Klogt. Uden denne Tone vilde hverken Idyllen hos Bondesamilien, Eventyret med Eekymner, eller Bedrifterne hos Utgarde-Løse have deres historiske og poetiske Colorit.

Naar for Resten Rec. kalder disse anførte Begivenheder lavt stemmede og løierlige Forestillinger, da maa jeg meget imod-sige ham. Jeg finder dem mytologisk findrige, det vil sige poetiske, altsaa opstemmede. Deres Adel bestaaer deri, at de ikke ere blot borneerte sandfelige Betragtninger af det Ubetydelige i det virkelige Liv, men et lunefuldt og dybsindigt Spil med det hele Verdensliv. Naar vi nemlig (for at blive ved det anførte Exempel) tænke os tvende Bønder i en Kro siddende ved et Fad og æde, da er visseelig Ideen lav. Betænke vi derimod, at det er en personlig Trang (Løses Hunger), som af Forsængelighed troer at kunne kappes med Idens altfortærende Element, da er Ideen en findrig Mythe, og altsaa ikke lenger lav. Saaledes med Alt hele Digtet igiennem. Det Poetiske ligger just i den simple Maade, hvorpaa de største Ting ere fremstillede. Guderne trine herved som Menneffer, og igiennem den jordiske Larve lyser en hellig Lue, i Stedet for at vore Dages forsængelige Menneffer i eet væk staae paa Tærne for at vorde Guder. Kraft og Genfold ere de tvende Hovedpiller for Indgangen til ethvert Kunstens Tempel; hvor Apollon ikke finder dem, gaaer han Deren forbi. Hvor Kraft forvandler sig til Overspænding, Genfold til Coquetterie eller Glitter-

pragt, der er ingen Urne for den sande Digtetekunst. I Homer sidder Fader Zeus som en rig Selveierbonde i sin Familie. I den hebraiske Poesie spænder Jehova sine Ekker op under Himmelen som Telte, og græsser og vander sine Giorde som en Hyrde. I de arabiske Eventyr, endskiøndt langt yngre, spiller Phantasiien naiv og naturlig. I den kristelige Religion er Alt eenfoldigt, uden Bram. Den samme Character har jeg troet at finde i de nordiske Sagn, og uden dette vilde de aldrig have begejstret mig.

Det valgte Versmaal kan da vel ikke synes at være for alvorligt for Gienstanden, saa lidt som Gienstanden for Lav for Verset. De wielsandske Vers vilde været mig for fornemme alvorlige, for raillerende, og dette Raillerie vilde dræbt Poesien og tilintetgjort Illusionen i det Dieblif, den skulde vækkes. „Hvad Digteren vil have Læseren til at troe, maa han selv først troe,” siger den findrige Horatius, „ellers foragter jeg det som Uforstand.“ De wielsandske Vers ere aldrig fuldkommen muntre, eller fuldkommen alvorlige, men (som Tidsalderen) en Blanding af begge. Alt ogsaa denne Blanding ofte kan være smuk, ja genialisk, har jeg allerede tilstaaet; men at det bør være en alvorlig Bestræbelse for enhver Natur, der føler nogen Dydighed i vore Dage, hvor Altting vakler, at bringe een Tone, een Holdning, et organisk positivt Værk frem, i Stedet for selv bestandig vaklende negativ at spøge og spøges med af Diebliffet, troer jeg; og jeg troer ikke, denne Stræben fortæner Bebrejdelser.

Rec. mener, at vi med vore Tiders Begreber ikke kunne tænke os Latterligheder og Affæheligheder hos vore Guder. Dette behøver en nøiere Forklaring. Mener han ved Tidens Begreber Tilbedelsen af et usandseligt, evigt uendeligt Grundvæsen, saa har han Ret, og denne er det Modsatte af al Mythologie. Men en saadan Forestillingsmaade er vist nok mindre almindelig, end Mange troe, og endnu mindre lader den sig forene med de Gamles Religion.

I det Dieblif jeg sætter Guder, sætter jeg Personificering af Naturvirkningerne, hvorunder ogsaa hører de psykologiske Modifica-

Linie 13-15: „Hvad Digteren vil have Læseren til at troe, osv.] Oehl., som her citerer efter Hukommelsen, sammenblander to Steder i *Ars poetica*: V, 102-103 og 188.

— 16: fuldkommen muntre] Orig.: fuldkomne muntre

— 20-21: Holdning] Orig.: Holdning

tioner; der maa altsaa ogsaa være Myther for Latterlighed og Uffkæ-
lighed. Mener nu Rec., at man ikke kan taale Latterligheder og Uff-
kæligheder hos de Myther, man skal elske og agte, saa spørger jeg,
hvor han i mit Digt finder dem. Uffkælighederne maatte ligge paa
Lokes og Jetternes Side, hvis der i det barnlige Naturspil egentlig
var nogen. Latterlighederne derimod opstaae blot i Conflictet af
Begivenhederne; de ere ingen personlige Latterligheder hos Thor, men
kun fortvillige *Qui pro quo's*, der alle have deres Udspring af den
ene Overilelse, at reise til Jotunheim uden Odins Samtykke.

Thor fører sig op under hele Kogleriet som en vakker, agtværdig
Kæmpe, der stedse beholder Jøvelsen af sin Kraft, uden dog at indsee
Herrierne. Alt, hvad Troldene kunne gjøre, er at hytte sig for hans
Brede, uden for Resten at kunne tilføie ham det mindste Onde. Han
udstaaer ogsaa alle Drillerier med stolt Bevidsthed af sit Værd, og
med taus Foragt mod de Gieglespil, han vel ikke indseer, men hvis
Vanmagt han formoder. Vant til at handle, og til strax at hytte
sin Stemning i Daad, gaaer han efter Sædvane rasht til Værks, naar
han bliver tirket dertil; og i femte Sang hæver sig det Trykleslor, der
vilde gjøre ham liden i de foregaaende Sange, for at vise ham i sin
sande Storhed. Han frygter ikke Jetten i sin gigantiske Udstrækning:

„Gi Kraften i at vore
Bestaaer,” saa var hans Ord;
„En Ulv tidt vog en Dre,
Var dog ei nær saa stor.

Jeg kan vel sige dette:
Gi skal mit Mod forgaae,
Skiondt denne fule Jette
Lader til godt at staae.
Jeg soles dog tilfulde
Min hele Guddomskraft;
Ondt var det, hvis jeg skulde
Mistroe mit Hammerskast.“

Linie 5: Jetternes Side, hvis] Orig.: Jetternes, hvis
— 18: femte Sang] d. e. den nuværende sjette Sang.

Og Jetten betragter ham ogsaa som en glubende Løve, der vel for Diebliffet ved List er spærret i Buret, men til hvis Jernstænger han dog ei vover at nærme sig. Han siger:

Vi vil derom ei trætte,
Du ædle Kæmpe god!
Jeg vil dig Veien vise. —
Du est en tapper Mand;
Kiært vil det Løse være,
At see dig i sit Land. 2c.

Og forsøger nu atter at forfærde ham med sin Koglen.

Med naiv Tillid til sin Kraft yttre Thor den altid efter Lyft, og naar han har gjort det, skammer han sig ikke over, om det ogsaa ingen Virkning gjorde. Han troer dog paa Virkningen, og bagefter see vi, at han ikke troede feil; de trende Hug med Hammeren, og de trende Drag af Kruset havde Noget at betyde.

Hvor det blot er en virkelig Modstand, som hvor Havet bruser, viser han sig i sin sædvanlige Guddomsvælde:

Han sine Sener spændte,
Han hialp de Andre hver,
Ret som en Hval han rendte
Forbi de skarpe Skær.

At det hele Væsen er Spilfægteri, indseer han tilsidst, og siger:

Mit Die sig oplader
Gi for dit Kogleri.
Den vise As, min Fader,
Mod Eligt kun staaer mig bi.
Hid uden hans Samtykke
Paa egen Haand jeg drog,
Derfor min Helteløkke
En saadan Ende tog. 2c.

Kun paa et eneste Sted bliver han i sit inderste Hierte forbittret, og det er der, hvor Jetten i femte Sang fortæller ham, at Tiden har sat ham i Knæ. Han føler her det sande Barsel, og dette gjør ham saa opbragt, at Jetten af Forfærdelse pludselig forsvinder, og Thor finder sig paa Marken ved de gamle Bondefolks

Hytte, hvor den stille, blomstrende bucoliske Natur dulmer hans Harm.

Hvor har nu Thor i nogle af disse Situationer viist sig latterlig? Den ædle, sanddru Helt i lutter Omgivelser af falske, løgnagtige Væfener faaer derved en rørende, elskværdig Colorit. En deilig Pige kunde kysse ham for sin mandige Naivitet, og han blev dog endnu altid ved at være Thor; en Arrighedstaare kunde dirre i Heltens Dø over det gemene Bertskab, man vover at drive med ham, og han blev dog endnu altid ved at være Thor, Thor i en Stilling og med en Interesse, hvori man neppe skulde tænke sig den forfærdelige, barffe Stridsgud at kunne komme. Den herlige Sol giennemvandrør det gigantiske tomme Jette-Rum med sine smukke Planeter Thialfe og Rofka, medens Løke, som en fiendtlig blusfende Comet, svæver om i uvisse Buer, og truer selv undertiden at styrte mod hans Barm for at befordre hans Fald i Afgrundsvælget. Men Solen gaaer sin rolige Gang, og kommer tilbage til Østen, hvorfra den udgik.

Man taler saameget om de gamle Fablets Barbarie. Hvor humane, hvor genialiske ere ikke de fleste af disse Fabler! Thi deri bestaaer det Humangenialiske, at det veed at sætte Naturvirkningerne paa en findrig Maade i fleersidige Forhold til hinanden, saa at de bestandig fra en ny Side, paa en ny Maade tiltale vort Indersie. De moderne Heros-Digtere (især Franzoserne) troe det for det meste under det Høiestes Værdighed, at være fleersidigt, vil sige: naturligt, individuelt; og man hører uafsladeligt de samme Trompetstød, de samme hule Paukerflag af den borneerteste Videnskab, den stumpeste, gemeneste Hovmodighed; et Spectakel saa kedsommeligt i mine Øren, som den evige Klappren af en Veirmølle. Hvor dybsindigt verle derimod de gamle Fabler med genialist fordomsfri Riikhed! Hvor blomstrende og mangfoldige ere de Ideer, de vække!

Thi deri bestaaer en Poesies Genialitet, at den vækker en Uendelig.

Linie 13: Rofka] Orig.: Rosga (Trykfeil for: Rosga; see Var. til Side 16, Linie 17),

— 19: bestaaer] Orig.: bestaae

— 20: fleersidige] Orig.: fleresidige

— 22: troe] Orig.: troer

— 27: Klappren] Orig.: Klappen

— 30: den] Orig.: det

hed af Følelser og Forestillinger. Et stort Digt er som en Verden, hvori Munterhed og Lune staae ved Siden af Alvor og Dybsind, ringe Spøg og Spil ved Siden af heroisk Daad og hellig Begeistring. Dette vil ikke sige, at Poesien skal vorde en kunstig Blomst, sammenlimet af forskellige Rosen-, Lilie- og Viol-Blade. Men Rosen, Lilien og Violten skulle blomstre ved Siden af hinanden i naturlig Flor og en skøn Samdrægtighed i Musernes Blomsterbed. Fornemhed og conventionel Preenhed have aldeles Intet at gjøre i et saadant Digt; de ere uvedkommende Giester uden Bryllupsklæder, der bør kastes ud i det yderste Mørke, hvor der er Graad og Tændersgnibsel, som Naturens og Kunstens evige Fiender. Den skønne Natur saavel som den skønne Kunst staae lige saa vidt fra taabelig oppustet Hofmod og Glitterpragt, som fra grov og stump Pøbelagtighed. Poesien er en deilig, uskyldig Pige i simpel Dragt, der affkjer Galblader og Sminkedaasen; en raff Yngling i en homerisk Bondeskofte, men af finere Toi end det nu brugelige, og med et Guldbælte om Livet i Stedet for en Læderrem; en Olding, som føler sig at gaae til Gud, og som derfor af ganske Hierte forsager al forfængelig Dingeldängel, al taabelig Tidsfordom, og som med sit bristende Die,

„hvis Ald forkynnder, at det snart skal slukes,”

blot seer igiennem Tiden for at stue ind i Evigheden.

I denne Stemning og med denne Begeistring maa Digteren digte, og, hvis Kunst skal trives, Læseren læse. Og alle conventionelle Hensyn til Soccus og Gothurne &c. bør forsvinde, som Avner for Vind, hvor Convention og relative Forhold Intet har at gjøre. Conventionelle Forhold passe sig for en vis Tid, ægte, paa Fornuften grundede Naturforhold for Evigheden. Kunsten er Evighedens Organ, og det er Kunstnerens Pligt middelbart ved sin Virkning at bringe Mennefskeheden til at nærme sig Sandhedens og Skønhedens Rige. At rette sig efter conventionelle Tidsforhold i sit Værk, vilde af en Kunstner være ligesaa usædeligt og plump, som af et Individ, pludselig, umiddelbart, ved sin enkelte Personlighed at ville føre disse Forhold ind i Selfabet.

Linie 2: staae] Orig.: staaer

— 20: „hvis Ald forkynnder osv.] See Ewalds Fiskerne, I, 1.

Et lidtryks Udel eller Gemeenhed kommer aldeles an paa Maaden, det bruges paa, Stedet, det staaer paa, Hensigten, det siges i. Naar en stor nyere Digter, begejstret af sin Helts simple Retskaffenhed, for at bravere den fornemme, høflige Argelist lader sin Gød sig Vedkommende en Plumphed ved Trompeteren, saa forekommer mig denne Plumphed af langt ædlere og høiere poetisk Værd, end de fleste barnagtige Galanterier af den pene Racine, en Sirup, der kunde smage den franske Hofcavaleer, men der vilde bleven holdt for væmmelig af Grækerne og ethvert Folk med sund Sands for Natur og Kunst.

Saaledes mener jeg da, at hiin Humor, som smiler giennem de gamle nordiske Sagn, er at ansee som den brune Sundhedsrødme paa Helstens Kind, der ikke bør bebreides af vor Tid, en Yngling, hvis Kinder af Astenie og Gigtsmerter desværre ere alt for gustne, eller alt for sygeligt blussende; at altsaa den antike Munterhed ikke blot bør tolereres som en Curiositet i Poesiens Kunstkammer, men misundelig beundres, og om muligt efterlignes af Nutidens Menneſker, saaledes som dens Tone i Poesien af Nutidens Digtere.

Vi komme til Indvendingen mod den philosophiske Naturbetydning i Digtet. Denne hæver Rec. i Grunden selv ved at sige, at naar en Digter vil lægge sliq Betydning deri, saa kan man vel Intet have derimod. Jeg maa blot ved denne Leilighed erindre, at der er stor Forskiel paa at see en Ting fra en Side, hvorfra den ikke har været seet for, og paa at lægge Noget egenmægtigt deri, som ikke hører den til. Det Sidste vilde være aldeles uskiont og upoetisk; det Første er den sande Seening, der i gamle Dage gav Digteren det ærværdige Navn af Seer. Rec. synes at modsiges sig selv; thi endskiøndt han siden yttre, at det Hele formodentlig ikke er Andet end en ved Tidens Længde udpyntet Tildragelse, kalder han den dog i Forveien „en findrig Fabel“. Og visseelig, det er den!

At Naturvirkningernes Bilde ikke kan være nogen Tidsalder fremmed, som har en Mythologie, er naturligt, da Mythologien ikke

Linie 2-5: Naar en stor nyere Digter, osv.] See Goethes Götz v. Berlichingen, henimod Slutningen af tredje Act.

— 8: men der] Orig.: men som der

er Andet end Bildningen af disse Naturvirkninger. At nu de historiske Begivenheder (Naturens skønneste, frieste Virkninger) ikke ere udeladte, men tværtimod blande sig ind i slige mythologiske Digtninger, og just derved give dem Liv, Individualitet, skøn Vilkaarlighed, redde dem fra at vorde blot koldt demonstreerte Hieroglypher, raisonneerte Udtryk for et dødt Begreb, — dette er ogsaa vist nok, saa herligt og poetisk som det er. Det er meget muligt, ja endog saa sandsynligt, at en norsk eller siællandsk Herremand ved Navn Thor engang i gamle Dage har gjort en farlig Reise over Kattegattet eller Bælterne til Jylland, og at denne Reise har givet Anledning til dette Digt; men det forhindrer ikke Tiden i at idealisere det til en Naturpoesie. Rec. taler om Udeladelser, Udsmykninger, Lyft til at opvække Forundring. Forudsætte nu ikke Udeladelser og Udsmykninger et andet Maal, en anden Hensigt, end at fortælle en Historie? Og kan Noget i Naturen opvække Forundring, som ikke umiddelbart er beslægtet med dens evige Hemmeligheder?

Ligesom Jorden i sit Skied fordoier og udvikler Elementerne til Naturproducter, saaledes fatter atter den menneskelige Aand disse Naturproducter for at fordoie og udvikle dem til Kunstproducter.

Man taler altid saameget om Forundring, om Fornoielse i Kunsten, uden at tænke sig noget Ordentligt ved disse Ord.

Hvad er Fornoielse? Er det en blot vellystig Krillen, som sætter Nerverne i en behagelig Rystelse? Dette kan dog vel blot siges om den legemlige Fornoielse. Men nu den aandelige? Er den Andet end den evige Naturs Sympathie med et enkelt Væsen i et lykkeligt Dieblis? Andet altsaa, end en sand religiøs Actus, den menneskelige Aands høieste Virksomhed, høieste Rhyelse?

Hvad der altsaa skal kunne aandelig fornøie Mennesket, Jordens tænkende Væsen, maa nødvendig slaae Tilværelsens og Organisationens Harpe. Og poetiske Udeladelser og Udsmykninger vil ikke sige Andet, end Kunstdriftens Virksomhed, der stemmer denne Harpe, saa at Tonerne ikke længere klinge forvirrede og skurrende i hinanden, men i sympathetisk Melodie.

Linie 21: Ordentligt] Orig.: ordentlig

— 30: Udeladelser] Orig.: Udeladelser

At nu denne Kunstdrift, denne Stemmen ikke behøver at være sig bevidst, vil sige philosophisk bevidst, derom er ingen Tvivl; tværtimod kunde man vel sige, at de skionneste Producter ofte skulde deres Tilværelse en Moder, der selv ikke vidste, hvorledes hun bragte sit Barn til Verden.

Men deri er ingen Modsigelse, at een Tid gjør, hvad en anden erkender. Daad er Kraftens Søn, Erkiendelse Kundskabens Datter. Vor Tidsalder har tildeels den Sidste, men savner meget den Første. Den Tid, som havde Begge, kunde med Rette have sig over den, der kun besad den Enkelte; men saalænge de ere adskilte, hovmode den Ene sig ikke for meget over den Anden. At den raske Ungling Kraft engang vil finde den skionne Pige Erkiendelse, og i Vgteskab med hende lyfsaliggjøre Jorden med Sønner og Døtre, det er den Godes Ønske, den Bises Haab. Der har været Tider, hvor de vare forenede; hvad der var, kan vorde, og den Bedrøvede troste sig med, at aldrig er Natten mørkere og koldere, end en Time,
 „for den gylbne Sol frembryder
 giennem sin fulsorte Sky“.

Digtekunstens Fremblomstren af Historiens og Philosophiens Urtebed er uden Tvivl en af de nyere Tiders skionneste Kraftyttringer. Det er den Johannes, som raaber i Ørken, og som forkynnder, at Ordet skal vorde Kiod (som i Grækenland og de italienske fiortende og femtende Aarhundrede) og boe iblandt os; det vil sige, at Kunstnerne engang skulle tage Borgerskab i Staterne, og ved deres umiddelbare Indvirkning forædle dem.

Digtekunsten i vore Dage staaer uden Tvivl usigelig høit over Poesien i den nordiske Oldtid, hvor det digteriske Væsen mere var i Livet, end i Kunsten, ligesom det nu mere er i Kunsten, end i Livet. Det er derfor den nyere Digters Pligt og Bestemmelse, at bygge Templer og Colisæer op af de Marmorblokke, som de Gamle have sammenflæbt for os. Og hvo som gjør dette, kan vel med Rette kaldes en Original- og National-Digter. Thi Originalitet bestaaer ikke deri, som taabelig Forsængelighed ofte troer, at opfinde noget

Splinternyt. Dette blinder for Diebliffet, men visner snart, fordi det ingen Rod fæster i Grunden, hvor det er plantet. Den sande originale Digter derimod er sin Nations og sin Tids Organ; dette gjør ham kun ugenialist misforstaaet til en ephemerist Leilighedspoet. Med Diebliffet har han Lidet eller Intet at gjøre, skiondt vel undertiden en udmærket Borgerdaad kan bringe hans Harpe til at klinge. Som National-Digter seer han tilbage, og udtaler den Character, de Bedrifter, Tilboieligheder, Forestillinger, som Rækken viser ham. Som Tidens Digter lader han sig ikke henrive eller indsnibe af det ubetydelige Dieblif, men skuer rastløs frem; han udtaler Tidens Stræben, og synger med prophetist And her det kommende, som hist det tabte Paradiis.

Hvad gjør han nu altsaa Andet, naar han lægger af den Betydning i den behandlede Gienstand som muligt, end fortsætter Tidens og sine Forgængeres Værk? Neppe skeer en tilfældig Daad, før Fortælleren med Udeladelse og Tilfætning idealiserer det historiske Factum til en findrig Mythe. Saaledes opstod den græske Mythologie, Iliaden, og Odysseen, og paa denne Maade udvikler sig lidt efter lidt enhver Mythologie, ethvert National-Digt. Den virkelige Tildragelse giver Værket sin Individualitet, redder det fra at løses op i philosophist, legemlos Almindelighed; og paa denne Maade kan man vel sige, at Bedriften selv er det første Digt, og Helten den første Digter, hvorfra Alting gaaer ud. Enhver Tidsalder giver nu Digtet sin Skier, men er det af Begyndelsen genialist (og uden at være dette maatte det forgaae som en Mumie uden Balsam), da ligger allerede alle Anelser, alle Vink, som Kiernen i den gode Frugt, til vordende Generationer. Man kan altsaa ikke siges egenmægtigt at bringe Noget ind, fordi man (ligesom Forgængerne) seer det med sin Tids Die.

Hvad er nu egentlig vor Tids Die? Vi have ædt af Kundskabens Frugt, og ere fordomte (hvilket efter Herder blot vil siges: dømt) til at skielne mellem Godt og Ondt, til at philosophere over Tingene, naar vi ville gjøre dem os ret indlysende. Skulde nu

Nogen have Noget mod den philosophiske Betragtningssmaaade, da anklage han ikke Digteren, men Skiebnen og Tiden, som gjør det nødvendigt. Men hvorfor anklage? Hvorfor have Noget imod ham, der berører en Stræng mere i den menneskelige Aand? Ogsaa den philosophiske Betragtning er en skøn Blomst, som maatte have sin Tid at spire og trives i; og man kan vel sige, at den hele gamle nordiske Mythologie stræber efter engang at udklække sig en Blomst. Thi hvo er med nogen Dybsind trængt ind i vor gamle nordiske Litteratur, og finder ikke i dens Digtninger en evig Stræben efter philosophisk Evidens? Jeg skriver denne Afhandling paa en Reise, uden at have en Bog ved Haanden, kan altsaa ikke henvise til de Ting, der rinde mig i Tankerne; men hvad ere de fleste nordiske Myther, de fleste eddaiske Fragmenter Andet end Forsøg paa at udtale Naturens Hemmeligheder, og at vide Aarsagen til Tingene? Denne Grundsten efter Aarsagen er den nordiske Aands eiendommeligste Særkiende, saaledes som den græske mere dvælede ved at forskjønne sig Virkningerne.

Næsten overalt i den nordiske Mythologie stikker denne Stræben igiennem efter at symbolisere, hvilket ogsaa er et af de vigtigste Beviser for dens asiatiske Herkomst. Det ubeviselige historiske Sagn er her et endnu eksisterende æsthetisk Factum. I den Mythe, vi omtale, stikker den symboliske Tendens ikke blot igiennem, men angiver Afskiltigt selv med klare og tydelige Ord. At Utgarde-Lokes Kæmper ere Hu og Lue, at den gamle Kvinde er Tiden, findes jo bogstaveligt. Er det nu da ikke ganske naturligt, at man gaar videre? jeg mener ikke: tilgiveligt, tilladeligt, men poetisk rigtigt, nødvendigt for Digteren i vor Tid, hvor ogsaa Reflexionen er kommet videre, saa at vi nu philosophisk udtrykke, hvad de Gamle billedlig anede? Dette er Punktet, vi skulle gaae ud fra. Jeg er ogsaa fuldkommen af den Mening, at de Gamle ikke gjorde sig abstracte Begreb om disse Ting; men min Mening er ogsaa, at hine Myther ikke vilde være genialiske, vil sige: ingen virke-

lige Myther, dersom ikke en rigtig Naturbetragtning havde lagt til Grund. Thi blot Sympathien af en Naturvirkning og en poetisk Fiction er i Stand til at opvække, hvad vi kalde Interesse; uden dette blev det Hele kun et Virvar uden Værdi.

Saaledes mener jeg da ikke at være gaaet for vidt, naar jeg i Thor og Guderne skuer den organiske, i Jetterne den anorganiske Natur; thi denne Anskuelse ligger til Grund for enhver mulig Mythologie, det gaaer ud fra Dualismen af det gode og onde Princip. At Modsætning af sandt Værd og giøglende Pral her poetisk er fremsat, er et Faktum, synes mig, som altsaa beviser sig selv.

Den philosophiske Betragtningssmaade forholder sig til et Kunstværk, som Anatomien til et Legeme. At denne Anatomie ikke er Tidernes og Tingenes *non plus ultra* og Krone, det er vist nok; det vilde være græseligt, hvis den var det. Vi sonderlemme blot for siden desbedre at see Lemmerne i deres Forbindelse, for som Kunstnere siden desbedre at kunne forbinde dem selv. Vi skulle studere Anatomien som Billedhuggere, skulle destruere for at komme til en bevidst, vil sige: en rigtig Construction. Og Anatomien kommer ogsaa derfor blot for i min Fortale, hverken i Thor eller Baldur som Digte.

Jeg troer nu altsaa ikke at finde Medhold af Gaa, men af Enhver, som med Eftertanke veier min Daad og mine Grunde, i at have betragtet Tingen, som jeg har. En vidtloftigere Udvikling i denne Anledning forbeholder jeg mig til min Hiemkomst; thi at give mine Landsmænd med Tiden en *raisonneret* nordisk Mythologie i Hænde, er en af mine kiæreste Tanker og fasteste Beslutninger.

Side 58-59: Selv en af mine dristigste og eiendommeligste Sprogdigtninger, hvis Værd, om den har nogen, bestaaer i den egetvovede, naivheroiske, nordiske Tunge, bebrejder han mig, og vilde heller, at jeg, i Stedet for at bryde mig en egen Wei og componere mig en egen Tone, skulde lad efterlallet den wiesandske Amadis!

Denne Amadis har uden Tvivl sine sande poetiske Fortienester, men et Mønster for mig, især naar jeg behandlede et oldgothisk

Æmne, kunde den aldrig blive. Det var at spørnde Thor af Kobberharnisket, for at give ham Pudder i Haaret, Pidsk i Nakken og Cavaleerfaarde ved Siden, i Stedet for sit vældige Slagsværd og sin Hammer. Og alt dette tilfidesat — havde jeg ikke indseet, at jeg med min Thor kunde frembringe noget Originalt: at vælge dette Æmne for at copiere en anden Digter, kunde aldrig falsdet mig ind.

Side 60: Thors Reise gaaer bestandig frem i den eenfoldige Ræmpetone, og bestaaer af de korte trefodede Jamber, altsaa næsten af lutter Riim; adskillige Hielp-Ord og Bendinger maae forekomme, det er naturligt, og jeg troer ikke, det fortienner Forekastelse. Alle Digtere have til alle Tider haft deres Versifications-Hielpemidler, om de nu ere uflorede og ligefrem, som hos de Gamle, med et dristig tilsat Riimord, eller skiulte, som hos de Nyere, under en Sauce af Vidtløftighed, eller, som hyppigst derimod, at to foregaaende Linier, som Kiøreheste, maae trække de tvende efterfølgende poetiske. Mig synes, det er bedre, at tage enkelte Ord til Hielp end hele Phrafer og Tirader; og nogen Hielp hører der til at versificere et Digt, det veed endog den lettest versificerende Digter. Selv hos Homer, forekomme flige Hielpemidler og gientagne Bendinger.

Men selv disse gientagne Bendinger gjør Digtet ærværdigt, og giver det sin episke Colorit; og derfor staaer ogsaa meget i Thors Reise, som Rec. kalder Ætledskalks-Udtryk, og som jeg for vilde kalde Costume-Attributer, Epitheter, der ved deres gamle Tilfuit illudere Læseren hen i den gamle Tid. Lad os tænke os overalt aldeles fuldkomne Jamber og uden flige Bendinger og Udtryk: Verset vilde blive grammatikalsk rigtigere, men ogsaa derved yngre; correctere, men ogsaa kraftløsere og mindre dristigt, da just flige Smaafordelle tillade Sanggubinden at svinge sig klæffere og underfuldere paa Sprogets Vinger, end hun ellers vilde kunne det.

Derfor har jeg brugt flige Friheder, men sparsomt, ikke af Skiodesløshed eller Keitthaandethed, men som en nødvendig Ingredients for denne aandelige Rets eiendommelige Smag. Mangel af Belklang vil Rec. paa faa Steder vise mig. Ved Belklang i dette

Digt mener jeg nemlig heroisk Malmklang, ikke modernt Klingklang. (See ogsaa Oehls Trag. Dram., I, 1858, Side 264, Linie 23, til Side 267, Linie 13; Side 318, Linie 20, til Side 319, Linie 6; Side 319, Linie 9 til 19; Side 320, Linie 29, til Side 321, Linie 22.)

Oehls Erindringer, I, Side 218:

Kort efter Freias Alter digtede jeg (1804) Thors Reise til Jotunheim, der siden er optagen i Nordens Guder. Jeg havde nylig læst den tyske Heldenbuch, og syntes, at dens korte, kraftige Riim, at diærve Træsnit af dette Slags passede sig godt for Thors Eventyr.

Samme Skrift, IV, Side 5: Nordens Guder, et af mine Hovedværker, blev digtet 1819. Jeg brugte, ligesom i Helge, forskellige Versarter til disse, vel sammenhængende, men dog i Character og Væsen meget forskellige Fabler. Thors Reise til Jotunheim (allerede digtet 1805) tjente til Indledning for det Hele.

Side 48: Nordens Guder ere store, omhyggeligt udførte Natur- og Phantasie-Billeder for religiøse og philosophiske Ideer.

Første Sang

af

Edda,

Epoee i fire og tyve Sange.

1.

Et Sagn, fuld værd at høre,
Med gamle Runer staaer;
Laaner mig eders Dre,
Mens jeg Guldharpen staaer!
Hvad i de mørke Skrifter
Er tegnet om Veg og Krige
Dg Gudernes Bedrifter,
Det vil jeg eder sige.

2.

Jeg vil ei her fordølge,
 Hvad aldrig følges maa:
 Høit over Land og Bølge
 Og over Luften blaa,
 Der seer man Himlen stande
 Med Borge, vældigt klare;
 De deres Straaler blande
 Med Nattens Stjernefære.

3.

Hardtad med Stiernefue
 De funkle lifligt der
 Paa Himlens sorte Bue,
 Kun Jorden lidet nær;
 De stærke Straaler kaste
 Med selfomt Luespil.
 Der boe de Afer faste,
 Dem her jeg nævne vil.

4.

Hvad herligst Verden eier,
 Er samlet i den Hær.
 Slet Jordens Fryd opveier
 Mod den, som nydes der.
 Den største Kraft og Vælde
 Blandt dem har sat sig ned;
 De lever uden Velde
 I stor Samdrægtighed.

5.

Den største Borg og bedste
 Er Ddin underlagt.
 Sam Jordens Helte gieste
 I sidste, røde Dragt;
 Med Miner saare blide

Han hilser dem saa huld,
Naar de paa Sværdet ride
Til ham fra Jordens Muld.

6.

Usgard, hans Borg hiin høie
Fra første Arildstid,
Har tvende store Floie,
Dertil en Gaard saa viid.
Gire Taarn' i Lue
Staaer om den blanke Sal;
Dem kan man ikke skue
Fra Jordens dybe Dal.

7.

Paa Gaardens høire Side
Balhallas Hvalving staaer;
Byngolf, den Sal hiin vide,
Naar man til Benstre gaaer.
I Gaarden gaaer i Plade
Einheriarne hen,
De stride, blegne glade,
Og lever op igien.

8.

Udi de vide Sale
Staaer Odins gyltne Stol,
Over Jordens Dale
Den lyser som en Sol;
Der sidder i det Høie
Balhallas ældste Gud,
Kring Jorden der hans Die
Formaaer at stirre ud.

9.

Med megen Pragt og Ure
Sidder den Herre huld;
Hans Stol mon drevet være
Ud af hiin røde Guld,

Den skinner i det Hjerne
 Alt med sin blanke Lue,
 Ret som den største Stjerne
 Paa Himmels sorte Bue.

10.

Heel kraftig høit han holder
 Sin runde, brede Barm;
 Med Panden dybt i Følger
 Han strækker ud sin Arm.
 I Solskin og i Torden
 Han altid rolig blier;
 Fra Østen hen mod Norden
 Beger hans Jernspirr.

11.

Vingolf er vel i Minde,
 Den Sal saa høi og skion;
 Der sidder Frygg, hans Dvinde,
 Udi sin Dragt saa grøn.
 En Krands, som Ar forghlde,
 Hun slynger om sit Liv;
 Barm i sin Ungdoms Hylde
 Sidder den stolte Viv.

12.

Heel mange skionne Dhyser*)
 I hendes Vingolf boe;
 Deres Nafn lyser
 Af Dannished og Ro.
 Hylle, den Rosenblomme,
 Alt med sin hvide Haand
 Hielper vel Frygg at komme
 Udi sit Klædebon.

13.

Det lyse Guldhhaar følger
 Om Gna i liflig Duft,

*) Gudinder.

Naar hun sin True følger
 Rast giennem Ild og Lust.
 Udi en Krinds fortrolig
 Sidde de Dyser stil
 I Fryggas skionne Bolig,
 Dem her jeg nævne vil.

14.

Lofna, vel værd at skue
 Alt med det ranke Liv,
 Hun stiller Bredens Lue,
 Hun dæmper Had og Riv.
 Ved den Gudindes Side
 Alt med de fagre Haar
 Man skuer Gyr hiin blide,
 Hun læger Sot og Saar.

15.

I Borgen dybest inde
 Der sidder viis og bold
 Saga, den gamle Kvinde,
 Og skriver paa et Skjold;
 Alt hvad i Verdens Egne
 Der skeer af stor Bedrift,
 Det seer man hende tegne
 Alt med sin Runeskrift.

16.

Glyna, den Mø hiin klare,
 Foruden Stang og Sværd,
 Dog redder hver fra Fare,
 Som Frygga haver kjær.
 Hun har et venligt Hierte,
 Den ranke Byngolfs Mø,
 Hun lader alffens Smerte
 Forgaae, ja brat hendøe.

17.

Snotra, den fagre Blomme,
 Har et heel lifligt Syn.

Hun lader Glæden komme
 Snar som sit Dies Lyn.
 Heel skiemtsom i sin Tale
 Et hun, og snild i Ord;
 Fra Fryggas Iyse Sale
 Hun bringer Klogt til Jord.

18.

Alt paa hiin blanke Skive
 Af fiint og flebent Staal
 Staae Baras Blik heel stive,
 Hun seer hver Jdræts Maal;
 Hun med sit Blik kan følge
 Hver Daad, hun Altting veed,
 Man Intet kan fordelge,
 Hun horer hver en Ed.

19.

Naar Balhals Iyse Helte,
 Hver tapper saasom Thor,
 Har lost sit Sværd fra Bælte,
 Og sat sig rundt om Bord,
 Da flux de Dyser træde
 Fra Vyngholfs Sal med Jil
 I Balhal ind, og glæde
 De Helte med et Smil.

20.

Derpaa med megen Vre
 De spjeler overalt;
 Selv kommer Frygg at skære
 Sæhrimner for, den Galt,
 Mens rundt om Egebænke
 Man seer hver Dyfa huld
 For Helten Miod at skienke
 I dybe Horn af Guld.

21.

De Kæmper Gaand at hæve
 Til Braden da man seer;
 Men naar ei meer de fræve,
 Og Ingen tørster meer,
 Da ud af Runeskrifter,
 Som Saga sammenskrævet,
 Oplæses de Bedrifter,
 Hver Helt i Livet drev.

22.

Derpaa de sig iføre
 Igien de Brynier blaae.
 Fem hundred aabne Døre
 Og fyrgethve staae.
 Da skinne blanke Plader,
 Hver Dør modtager der
 Vel otte hundred Rader;
 Saa mange Mænd i hver.

23.

Men ei, hvor Sværdet blinker,
 Kun glædes Heltens Mænd;
 Selv Freia tidt ham vinker
 Med hvide Liliehaand.
 Valhalla Kæmpen kræver,
 Som lod kun Kampens Røst;
 Men Freia Helten hæver,
 Som kiendte Gylfogs Lyft.

24.

Folkvangurs bedste Gie
 Er hun, den Drotning blid.
 Midt paa et Blomsterleie
 Hun blusser rank og hvid.
 Saa smækker som en Vidie

Hun aander elskovsvarm;
 Hun er saa smal i Midie,
 Hun er saa fuld om Varm.

25.

Hun har to runde Hænder,
 En Rose vel i hver,
 De tvende Roser brænder
 Med et livsaligt Skær.
 De lugter altid søde
 I hendes klare Hiem;
 Aften- og Morgenrøde
 Gaae deres Lys fra dem.

26.

Hun læger alskens Vaande,
 Saa huld i Siæl og Sind;
 Hendes varme Hænde
 Er Jordens Foraarsvind.
 Hver Morgen hendes Dæ
 Man seer i Taarer staae,
 De synke fra det Høie
 Som Dug paa Blomster smaae.

27.

Hun har to Moer blide,
 Eiofna, dertil vel Hnos;
 Ud deres Skuldre hvide
 Rødstyrter Isens Fos.
 Frugtbarheds Gudinde
 Er Hnos, det klare Lys;
 Eiofna, den hulde Qvinde,
 Er Søvnens milde Dns.

28.

Blaae Edelstene dækker
 Den skionne Freias Sal.
 Blandt høie Rosenhækker
 Den stander i en Dal.

Sneehvide Svaner seiler
Rundtom i Borgens Sø.
Der kommer hver trofast Veiler,
Dertil hver trofast Mø.

29.

Man kan den Borg fra Jorden
Heel lavt paa Himlen see.
Den glæder hele Norden
Ved med sit Skiær at lee.
Ved Aftenstid den smiler
Til Baarens Blomsterkrat,
Saa slukkes den, og iler
Ned i den mørke Nat.

30.

Det melder en gammel Sanger,
Hvad nu I høre faaer:
Et Land er nævnt Thrudvanger,
Deri en Hofgaard staaer;
Dens Lofte paa Piller ruge,
Af Sale er Huset fuld:
Fem hundred og fyrgetiuge,
Dg vel beklædt med Guld.

31.

Seer og grønne Volde
Er trindt om Gaarden lagt,
Med kobberøde Skiolde
Er hele Huset takt.
Det Roiber kan man flue
Fra Jordens dybe Dal
Imellem Valhals Lue
Dg Freias lyse Sal.

32.

Der boer den Gud for Krige,
Den stærke Asa-Thor.
Næst Odin, kan man sige,

Er han meest høi og stor.
 Han styrker vakkre Helte
 Alt med sin Manddomsaand;
 Om Lænd han har et Bælte,
 Staalhandske paa sin Haand.

33.

Mislnet, hans tunge Hammer,
 Er dog hans bedste Skat;
 Hvorhelst med den han rammer,
 Der følger Døden brat.
 Naar Bæltet han griber efter,
 Og giorder om sin Lænd,
 Da vore svart hans Kræfter
 Vel fremfor alle Mænd.

34.

Naar Jordens Sonner stride,
 Da er han altid nær
 Med Thy tæt ved sin Side.
 Den Gud eenhaandet er;
 Men derfor Kamp ei trætter
 Hans Haand, den hader No,
 Han gjør med den Jdrætter,
 Som ingen Mand med to.

35.

Han kan vel Kæmper fælde
 Og brat udøse Blod;
 Som Thor har Kraft og Vælde,
 Han Vilddhed har og Mod.
 Han mangel Daad har fristet
 I Kampens Tordenskræld.
 Hvordan sin Haand han misted,
 I snartlig høre skal.

36.

De tappre Ufer følge
 Hen giennem Ild og Snee

Dg over Land og Bølge
 Valkhrierne tre.
 De gaaer i Baabensfaldet
 Med kampbegierlig Mand;
 Den ældste, Rota kaldet,
 Har Døden i sin Haand.

37.

Den Helt, hun vil betegne
 Midt i den svare Strid,
 Han maa for Sværdet segne
 Saa blodig og saa hvid.
 De andre to ham bringer
 Ved Morgenrødens Skær
 Paa stærke Ornevinger
 Til Odins Herja-Hær.

38.

Heel mange Borge faste
 Staaer over Himlens Bue.
 Breidabliks Straaler faste
 Fra sig en hvidlig Bue;
 Der boer den fromme Valder,
 Gud Odins yngste Søn,
 Saa guul hans Lof nedfalder,
 Han er saa saare skøn.

39.

Hans Sal er puur tilshne,
 Den er saa blank og reen.
 Sine hvide Bryne
 Han rynker saare seen.
 Ham offres Blomster hvide
 Og hver en venlig Urt;
 Den Gud saa vel kan lide,
 Hvad der er reent og puurt.

40.

Høit Noatun med Graner
 Staaer vel fra Arilds Læder.
 Gud Riord, den stærke Baner,
 Derfra paa Stormen rider.
 Han styrer diærvt dens Tomme;
 For Ufer her han boer,
 Thi Stormens Herredomme
 Bestandig var i Nord.

41.

Skade, den Herres Qvinde,
 Hader al stille Ro;
 Hun kan sig ikke finde
 I lune Borg at boe.
 Ni Nætter rast hun iler
 Paa Fjeld med Ski paa Fod,
 Naar Nætter tre hun hviler
 Blid hos sin Husbond god.

42.

Helst sidder Braga ude
 Dybt i en Klippehal,
 Han slaaer Guldharpen prude,
 Den unge, stærke Skiald.
 Saa sødt de Blomster lugter
 I Sangens blide Hiem.
 Han tryller gyldne Frugter
 Paa Træets Grene frem.

43.

I dun saa kælent sukker,
 Den Herres Qvinde huld.
 Den modne Frugt hun plukker
 Udi et Kar af Guld.
 Heel bly med røde Kinder
 Hun byder dem Enhver.

Al Alderdom forsvinder
 Ved dem fra Afsers Hær.

44.

Den milde, skionne Balder
 Har en velboren Son,
 Forsete man ham kalder.
 Han har en Borg saa skøn;
 Der han sin Dom affiger,
 Og giver kloge Bud,
 Heel gierne han forliger,
 Den gode Glitners*) Gud.

45.

Heimdal ham vel paasægter,
 Den unge Gud saa fro;
 Han er de Afsers Bægter
 Heit paa Regnbuens Bro.
 Syv Møer ham monne føde,
 Og lod ham Skionhed arve,
 De monne deiligt gløde
 Hver i sin egen Farve.

46.

Hodur, dertil vel Bale,
 Er i bestandig Strid;
 De har to hoie Sale,
 Een sort, en anden hvid.
 Hodur er skuml at skue,
 Som Nattens Mørke er;
 Bale staaer kiæk i Lue
 Med Dagens Flammespær.

47.

Heel flere Borge stærke
 Rundtom paa Himlen staae;
 I Iuse Pandfersærke
 Der milde Guder gaae.

*) Hans Borg.

Hver Gud og hver Gudinde
 Har fast sit eget Slot,
 Dog meest de sig indfinde
 Hos Asgards vise Drot.

48.

Der samles høie Guder
 Vel baade Nat og Dag.
 Afk Ygdrasil udluder
 Over det blanke Tag.
 Det Træ er saurt tilskue,
 Det breder sig vidt omkring,
 Under dets grønne Bue
 Har Valhals Guder Thing.

49.

Hen forbi Asken flyder
 En Flod sig, klar at see;
 Hvor blaa dens Bæld udbryder,
 Sidde de Rorner tre.
 De Qvinder aldrig sove
 Blandt Blomsterkrat og Siv,
 De læser i lysen Bove
 Hver Mands og Qvindes Liv.

50.

Den Afk, det kan man sige,
 Er Verdens Hierte fast;
 Den haver ei sin Ege,
 Den Himlens høie Mast.
 Heidrun dens Blade bryder,
 En Ged saa silkeblød;
 Af Gedens Bryster flyder
 Valhallas brune Mød.

51.

Paa Kæmpefaders Bolig
 Den Giort Gikthirner staaer,
 Og nipper Løvet rolig,

Som hen paa Taget flaaer.
 Ud af dens Over springer
 Udi en bundløs Grav
 Det Band, som Stormen tvinger
 Igjennem Jordens Hav.

52.

Tre Hødder vidt sig rækker
 Fra Afsen, langt de groe;
 Den ene did sig strækker,
 Hvor Afskuds Afkom *) boe,
 Den anden langt med Vælde
 Til Helas Sal gaaer frem,
 Den tredie til de Fjælde,
 Som ere Jettens Hiem.

53.

Af Afsen overbundet,
 Fra Dagens Lys forstødt,
 Til Biergets Mørke bundet,
 Hvor Alt er koldt og dødt,
 Utgarde-Lof i Lænker,
 Den Jettens fule Drot,
 Paa Hevn der evig tænker
 Udi sit Fængselsflot.

54.

For Afsen at hade
 Han lever end forvist;
 Han pønser kun paa Skade
 Og evig Argelist.
 At atter han kan fange
 Sit gamle Herredom,
 Han synger Tryllesange,
 Og kaster Runer om.

*) Menneftene.

55.

Den værste Daad, man hørte
 Af ham, i Ondskab stærk,
 Var det, at han forførte
 As-Lof til Elfskovsværk:
 At med en Jettevinde
 Han sig forglemte flet
 I Hulen dybest inde,
 Og avled Kæmpeæt.

56.

Tre Børn hun mon undsfange,
 Og satte dem paa Jord:
 Den Ene var en Slange,
 Forgiftig, kæmpestor;
 En Ulv, som ingensinde,
 Det andet Foster var;
 Det tredie var en Kvinde
 Blaaahvid, uhyre svar.

57.

Da blusfed som en Lue
 Af Fryd den onde Drot;
 Han tænkte: „De skal lue
 As-Obin i sit Slot!“
 Men snart hans Haab begravet
 Den stærke Asa-Thor,
 Han vandt den Drm i Havet
 Trindt om den runde Jord.

58.

Obin, den vise Herre,
 Da han den Kvinde saae,
 Brat hendes Magt mon spærre,
 Og fasted Runer smaae;
 Han mon ei længe tøve,
 Han satte-hende hen,

Hvor hun sin Kunst mon øve
I Straf mod rædde Mænd.

59.

Til Genris*) ene satte
Den Jotun**) end sit Haab.
Ad Vifrostbro***) hiin bratte
Han løb med Hungers Raab;
Da den endnu var liden,
Da var den ei til Ginder,
Men som den vorte siden,
Da blegned de Gudinder.

60.

Dens Kraft sig grumt forøgte,
Dens Magt tog Overhaand.
Da Valhals Guder søgte
At lægge den i Baand;
Men intet Baand og Lænke
De stærke Sener bandt.
Det monne de Ufer krænke,
Thi paa et Raad de fandt.

61.

De sendte til de Dverge,
Saa kunstig' og saa smaae,
Som boer i lave Bierge,
Dg snildt med Hamre slaae.
De monne snartlig smedde
Alt under hiin sorte Jord
Saa understærk en Kiede,
Blød som en Silkesnor.

62.

Den var til Hielp i Vaande
Heel kunstig sammenknytt

*) Ulven.

**) Zette.

***) Regnbuen.

Af alle Fiskes Ande
 Og alle Fugles Spyt,
 Af Smæk ved Rattens Fodder,
 Af Stikæg paa Qvinden seig,
 Af Biergets dybe Rodder,
 Af Biornens Sene seig.

63.

Da nu man Ulven vilde
 Indslutte i dette Baand,
 Da troede han dem ilde,
 Hans Tvivl tog Overhaand;
 Han sagde: „Hvad kan det baade,
 At bryde saa thynd en Traad?
 I vil mig vist forraade
 Alt ved saa sledst en Daad.“

64.

For nu dens Tvivl at dæmpe
 Lagde den Helt i Drab,
 Gud Tyr, den Valhals Kæmpe,
 Sin Haand i Ulvens Gab.
 Da loe i Pandserfærte
 De Guder med listig Mand,
 Kun ikke Tyr hiin stærke,
 Han mist sin høire Haand.

65.

Da nu de Jætters Fyrste
 Alt Haab forsvundet saae,
 Da steg hans Haar i Berste,
 Da blev hans Læber blaae;
 Af Harm han qvæm mon daane,
 Da var hans Stræben kun
 De Guder at forhaane
 I mørke Midnatsstund.

66.

Thi drog han til den Ende
 Til Upsals Helligdom;
 Han slutte Dffrets Brænde,
 Og rev de Altre om.
 Hofgoder *) der mon stande,
 Dem slog han ned for God,
 Og drak af Hovedpande
 Det fromme lunkne Blod.

67.

Heit, heit paa Upsals Fielde
 Et vældigt Slot mon staae;
 Der Freier boer med Bælde,
 Dmslyngt af Ethen graa.
 Den Asa fra det Hoie
 Der fast har sat sig ned,
 At nær han har for Die
 Al Jordens Frugtbarhed.

68.

Han efter Hevn mon tørste
 Bed sig en Riddingsfærd,
 Han steg paa Gullinbørste**)
 Med sit uhyre Sværd.
 Dnbt han til Biergets Lue
 Den onde Totum slog;
 Derpaa ad Bifrost-Bue
 Til Asgard Freier jog.

69.

Da Odin brat erfared
 Den fule Idæt nu,
 Da snarlig aabenbarede
 Sig Bredden i hans Hu.
 I Hast han sammenkaldte

*) Præster.

**) Sin straalende Galt.

De Åser til et Raad,
Dg lydeligt fortalte
Utgarde-Lokes Daad.

70.

Da nu de Åser hørte
Den Kæmpes onde Spil,
Sig deres Indvold rørte,
Dg deres Blik blev Jld.
Enhver af Hevn mon tørste
Bed hvad der nys var hændt;
Til Jotunheimas Fyrste
Han bad at vorde sendt.

71.

Da sagde Hlidskials Fader
Heel sindig saa med Skiel:
„Alt I den Jotun hader,
Mig tykkes saare vel;
Ihi vil jeg til den Ende
Før næste Hundeglam
Min Svend Hermoder sende,
Med Drd at tugte ham.“

72.

Da monne Naren vore
Paa Iyr i Panden stor.
Han raabte, liig en Dre,
Der støder Horn mod Jord:
„Skal usle Jettekæmpe
Mod høie Guder feide,
Dg Guder Bredden dæmpe,
Dg kun med Drd bebreide?“

73.

Ha, vise Seierfader!
Send mig paa hurtig Fod;
Min Biornehud jeg bader
Da snart i Jetteblod.

Jeg ham i Bierget knuger
 Ret efter Kæmpeskik,
 At aldrig meer han suger
 Af Mænd den røde Drif."

74.

Da med sin hvide Jøse
 Gud Odin rysted blid.
 Han sagde: „Søn! tilvisse
 Du est en Tyr i Strid;
 Men ubi Raad at give
 Ved Aften Dgdrafil
 Maa du tilbage blive,
 Thi skalst du tie stil.

75.

Jeg skuer dybt i Tiden,
 Mig Mimer venlig er;
 Dog er min Kundskab liden
 Om onde Jettehær.
 Den er i Fjeldet døvet,
 Men den at dræbe reent,
 Det har vi ofte prøvet,
 Guldføre dog vel seent.

76.

Et ringe Liv de leve,
 Vi er fast hevet alt,
 I Biergene de bleve
 Ret som til Døde qvalt.
 Af Harmen fast de revne,
 Kan dog ei vorde frie;
 Banmægtigt de sig hevne
 Ved frugtlost Raseri.

77.

Thi vil jeg fra mit Rige
 Først sende did en Gud,
 Som dem med Thynd kan sige

Mit Ord, mit stærke Bud,
 Alt de skal stille fare
 Udi den skumle Braa,
 Hvis ei den Asa-Skare
 Mod dem skal atter gaae.

78.

Hvo nu, I kække Sønner!
 Vil helst den Daad udføre,
 Hans ærefulde Bonner
 Jeg faderlig vil høre."
 Da treen i Bargestofe *)
 For Odin: Tyr og Thor,
 Hermoder, Asa-Loke,
 Heimdal, Forset' og Niord.

79.

De Guder brat mon haste,
 Dog fremmest vandred Thor.
 Da bød dem Odin kaste
 Guldtavel over Bord;
 Men først om trende Dage
 Bestemte han den Tid,
 At Ingen skulde drage
 Med Harm iisfindet did.

80.

Til Bords da Hver sig satte
 Med Higen i sit Sind.
 Thors Tanker var saa bratte,
 Han stotted Haand mod Kind.
 Man saae ham længe grunde;
 Den Herre tænkte paa,
 Hvorledes bedst han kunde
 Den Jotun straffet faae.

81.

Den asianske Herre
 Med staalbeklædte Bryst

*) Ulvestindskiortel.

Tidt spænder for sin Kærre,
 Har til at age Lyft.
 De Bukke frem han kalder,
 Ud af den lune Stald.
 Naar Kærren vældigt gjalder,
 Det kaldes Tordenskrald.

82.

Den er vel Løke nævnet
 Blandt asiatiske Mænd,
 Som ofte did er stævnet
 For Afketræet hen.
 Dannis er han tilshyne,
 Men Falskhed er hans Skik;
 Under hans Dienbryne
 Har han et listigt Blif.

83.

Stor Snildhed er ham skienket;
 De asiatiske Mænd
 Haver han ofte krænkert
 Og frydet tidt igien.
 Heel pyntelig i Tale
 Er han, og snild i Ord.
 Han sad i Odins Sale
 Paa Bænk med Asa-Thor.

84.

De hvide Balhals Piger
 Med Rinden rosenrød
 Da rakke hver en Kriger
 En Drik saa saare sød.
 De største Horn udstukke
 De understærke Mænd.
 Thor ledte sine Bukke
 Da brat for Kærren hen.

 Linie 7: Den] Orig.: Der

— 27: udstukke] Orig.: udstukke

85.

Med Som han fast mon nagle
 Guldsfœe til haarde Hov;
 Selen fra lette Skagle
 Han fæst om stærke Bøv,
 Tog saa i Haand sin Hammer,
 Bød Løse fare med.
 Der gnistred Ild og Flammer,
 Saa hardt de foer afsted.

Bemærkninger til Nordens Guder:

Side 3, Linie 5: Jotunheim] Oehl. skrev urigtigen Jothun, Jothunheim, hvilket nærvær. Udgiver har beholdt i de foregaaende Rækker af Digterens Skrifter, men uden tilstrækkelig Grund, da han ellers ikke har udstrakt den samvittighedsfulde Overholdelse af mindre rigtige Ordformer (som i dette Digt Jormungarder, Gugner, Hrugner m. fl.) til Bevarelsen af blotte orthographiske Feiltagelser (som rendse, hvrindske, lokke En i Fællen, rædde Ens Liv m. fl.)

- 7, — 7: Paa Høvn der evig tænker] I m, hvor denne Strophe er den 53de, maa Ordet der vel henføres til „de Fjælde, som ere Jætters Hiem“, i den 52de Strophe. Som det staaer her (efter a), kan det meget godt henføres til „Biergets Mørke“; og her er da ingen Trang for nogen af de senere Forandringer, hverken A's: Paa Høvn fun osv., eller B's og C's: Paa Høvnen osv.

- — 9-24: Thi drog han til den Ende osv.] Disse to Stropher ere i A, B og C saaledes sammentrunkne til een:

.....Brænde,
 Rev Gudehujet om.
 Da Odin sammenkaldte
 De Aser til et Raad;
 Og vredelig fortalte
 Utgardeløfs Daad.

- 9, — 3-4: Som ofte did er støvnet | For Afstræet hen.] I m (82de Str.) referere disse Linier sig til en foregaaende Omtale (i 48de Str.) af Ygdrasil og Gudernes Thingsted under samme. En saadan tidligere Omtale mangler nu, og Ordet did gjør, at man savner den.
- 18, — 3-28: Bredeligt Ægir brummed osv.] For at give Ægir og Niord noget mere af det Mildhedsspræg, hvormed de optræde i Fortsættelsen, har Digteren forandret dette

Sted saaledes i A (og med et Par nye Smaaforandringer i B og C):

Ran, Ugirs Hustru brummed
Huult fra sin sorte Grund.

I høie Klippehaller
Sidder den Herre svar,
En Sølvhielm med Koraller
Han om sin Tinding har.
Han styrer Bolgen ene
Med sin Baadshagestang,
Besat med klare Stene.
Hans lange Skieg er Tang.

Naar med sin Stang han rager,
Den understærke Gud,
Da Havet meer ei brager,
Men seer heel venligt ud.
Paa Glesen kan I finde
Hans Muffelthrone staae.
Ran er den Herres Qvinde;
Hans Datter Bolgen blaa.

Med Niord tit Forbund fanger
Den vaade Gud saa tryg;
Niord paa sin rappe Ganger
Da rider ad Bolgens Ryg.
Dens raske Flugt formindsker
Bist Havets Skionhed ei;
Høitideligt den vrindsker
Hen ad sin vaade Bei.

Sølvhielmen omtales i Fortsættelsen, Side 257, Linie 19—24.
Side 24, Linie 20-24:

.....hvert Pandserbaand.
I Hielm og Vargestoke,
Vel foret blødt med Maar,
Jeg tiener Utgarde-Løse
Ildi hans Herregaard.

Og Side 34, Linie 9-12:

Gud Thor, dertil vel Løse,
Samt Thialf og Roska hvid,
I Hielm og Vargestoke,
I svalen Aftenstid...]

For at undgaae Ordet Vargestoke, som i m (78de Str.)
forklares ved Ulveskindskiortel, og som er et Forsøg
paa en dansk Gjengivelse af det islandske vargstaka,

Ulveskind, eller vargstakkr, Ulveskindspels, har Digteren forandret disse to Steder saaledes i A (og med en ubetydelig ny Forandring i B og C):

.....hvert Pandserbaand.
 I Hielm og Pandserfjorte,
 Vel foret blødt med Maar,
 Jeg tiener Løse forte
 I Ulgards Herregaard.

Gud Thor dertil vel Tialfe,
 Samt Løf og Røsta hvid,
 Husvalt af Markens Alfe,
 I spalen Aftenstid...

Side 57, Linie 27-28: Saa gaar det ogsaa, ilde, | Med eders Kæmpeart.] Ordet ilde maa her forstaaes som uheldigviis, desværre, hvilken Opfattelse nærvær. Udg. har søgt at lette ved at indslutte det imellem to Commata.

— 85, — 17, til Side 86, Linie 4: En Stump udaf hiin Kiede, | Hørmød I Fenris bandt, osv.] Disse to Stropher ere udeladte i A, B og C, og staae unegtelig ogsaa i Strid med det, der fortælles i Sangene Skirnir fuldender sit Ærinde og Om Fenrisulven og Tyr, hvorefter Fenris først senere bliver bunden. Men da Udeladelsen af de to ypperlige Stropher gjør et slemt Skaar i Sammenhængen, og lader den paafølgende Strophe blive saa godt som uforstaaelig, har nærvær. Udg. troet, at den omtalte Modsigelse var det mindre Onde, der burde foretrækkes.

— 90, — 9-12: Lad det en Gave være, osv.] I A, B og C ere disse Linier forandrede til Følgende:

Dermed du lystigt lege,
 Du ædle Kæmpe god,
 Og Rysterne bevæge
 Til daglig Ebb' og Floed.

— 130, — 9-10: Beileren blussed som | Bøldt af Ilden] Som Bøldt af Ilden d. e. som en Ildkugle, et Meteor.

— 139, — 7: Løse, den Evend i Ophav stærk] Ophav skulde vel været: Paafund, Opspind.

— 143, — 13: Og Ræven, Besfelsen, Rotten kom] Vessel er en sjældnere Form af Ordet Væsel.

— 193, — 8: Til en sfiellig Udaad dig bragte Guldets Træft.] Skiellig d. e. klækkelig, vældig. Smlg. Oehls Digte, VI, 1861, Side 245, Linie 7-8:

Men Damp i Bretland gives der nok,
 Af Heste havet en sfiellig Skof.

— 198 til Side 204: Bragis Sang om Gifon.] Det samme Æmne havde Oehl. tidligere, i Vinteren 1801—1802, behandlet i

Romancen Siølund, see Oehls Digte, VI, 1861, Side 10—12.

Side 234, Linie 8: Da fortalte med Omsvøb hiin sin Herres Bedrifter]
Med Omsvøb skulde vel heddet: omstændeligt.

- 240, — 27: Af Fuglenes Aande, Giffenes Epyt] Digteren er her ved den Skriv- eller Trykfeil i a, der Side 85, Linie 27 og 28, havde ombyttet Ordene Fiskes og Fugles (see Varr. dertil), kommen bort fra det Rette: Af Fiskenes Aande, Fuglenes Spyt.

Nærværende Udgaves Afvigelser fra Originalen, hvilken for Side 5 til Side 103, Linie 5, er a, og for det Øvrige A:

Side 3, Linie 17: en] = B; A: sin

- 4, — 6: ved] = C; A: med

- —, — 10: Greier vil ffienke ham] = B; A: Greier ffienker ham

- —, — 10-11: Paa Reisen] = B; A: Paa hin Reise

- —, — 20: Mielner] A, B og C: Mielnir (den sidste Form findes ikke i a, og kommer i A først frem i de tre sidste Sange og den til allersidst trykte Indholdsangivelse, hvorfor nærvær. Udgiver har gennemført den første Form)

- —, — 29: der ere blevne tilbage] = C; A: der bleve tilbage

- —, — 34: Natur] = B; A: Skabning

- —, — 35: Forsjættelsen] = B; A: Forsikringen

- 5, — 7: sat] = A (samt B og C); a: sæt

- —, — 8: Aljernes] = A; a: Gudernes

- —, — 10-17: Om Guderis Hærd mod Jetter. osv.] Denne Strophe mangler i a.

- —, — 18: Det] = B (samt C og m [30te Str.]); a og A: Saa

- —, — 20: nævnt] = A (samt B, C og m [30te Str.]); a: nævnet

- 6, — 1: Dens] = A (samt B, C og m [30te Str.]); a: Dets

- —, — 2: Saa er Huset] = A (og m [30te Str.]); a: Saa Huset

- —, — 17: bofde] = A; a: vaffre

- —, — 19: han har] = m (32te Str.); a: har han

- —, — 22: hans] = m (33te Str.); a: den

- —, — 26: sin] = A (samt B, C og m [33te Str.]); a: sit

- 7, — 12: de] = m (66de Str.); a: dets (A, B og C heelt afvigende)

- —, — 19: snarligh] = m (69de Str. Smlg. Side 69, Linie 15); a: svarlig (A, B og C mangle)

- Side 8, Linie 7: bød] = m (79de Str.); a: båd (A, B og C mangle)
- 9, — 7: Dienbryne] = A (B, C og m [82de Str.]); a: Dinebryne
- —, — 24: Ræren] = A (B, C og m [84de Str.]); a: Ræren
- 10, — 11: De] a, A, B og C: Der (smlg. Side 99, Linie 3, og Side 286, Linie 1, hvor alle Kilderne have De)
- 12, — 7: Den spæde Blomst] a, A, B og C: Det spæde Blomst (denne Sprogfeil, som Digteren har rettet i Trag. Dram., I, Side 172, Linie 24, og i Helge, 1814, Side 130, har han sikkert her kun overseet i de nyere Udgaver)
- —, — 22: graaligt, langsomt] a: graaligt langsom; A, B og C: graaliglangsomt (smlg. Var. til Side 226, Linie 27)
- 13, — 15: dem] = A; a: den
- 14, — 12: lystig] = B (smlg. Side 96, Linie 16); a: lystig
- —, — 18: trøstelig] = B; a: trøstelig (smlg. Side 96, Linie 22)
- 15, — 14: ham] = A; a: han
- —, — 17: stærkt] = A; a: haardt (smlg. Linie 16)
- 16, — 17: Rosfa] = A, B og C; a: Rosga (samme Afvigelse, hvergang dette Navn forekommer i det Følgende indtil Side 103)
- 19, — 4: fætte] = B; a: fæste
- —, — 5: bød] = A; a: bødst (Da Formerne: bødst, blevst, kanst, skalst, veedst, fikst, som ere hyppige i a, ikke forekomme i A, B og C, altsaa ikke i nogen Kilde til de sidste to Trediedele af Værket, har nærvær. Udg. for Conformitetens Skyld forladt a i dette Punkt.)
- —, — 28: 3 Himmel] = A; a: Paa Himmel
- 20, — 7: Midgardsormens] = A; a: Midgardormens
- —, — 21: vandred] = A; a: vanked
- 21, — 8: Søit] = B; a: At
- 23, — 18: heel] = B; a: vel
- 24, — 1-2: Han hørtet vældigt buldre, | Han] = B og C; a: Da hørtet vældigt buldre, | Han; A: Han hørtet vældigt buldre, | Og
- —, — 6: En Stang kun var hans Børn] = A; a: Men stirred nær og fiern
- —, — 19: snarl[ig] = A; a: svarlig
- 25, — 5: blev] = A; a: blevst
- —, — 10: alt] = A; a: al
- —, — 26: Granetop] = B; a: Grannetop
- 27, — 1: vil] = A; a: vilst
- —, — 17: fialfe] = A; a: fialve
- —, — 23: i] = A; a: udi

- Side 29, Linie 6: Ihs] = A; a: Ihs
 — —, — 14: mod] = A; a: med
 — —, — 23: Vil] = A; a: Vilst
 — —, — 25: fan] = A; a: fanst
 — —, — 27: fan] = A; a: fanst
 — 30, — 9: Helte dyrke] = A; a: Jorden dyrker
 — —, — 26-27: Hiem; | Blandt] = B; a: Hiem | Blandt
 — 31, — 16: Nornen] = A; a: Vola
 — 33, — 3: Brede] = A; a: Brede
 — —, — 9-11: Slette; | I røden Aftenstund | Stode] = A; a: Slette | I røden Aftenstund. | Stode
 — —, — 25: vil] = A; a: vilst
 — 34, — 23-24: o Roska! sage | Jeg] = B; a: o Roska sage!
 | Jeg
 — 35, — 7: vil] = A; a: vilst
 — —, — 12: slutte] = A; a: slutter
 — —, — 13: Hug] = A; a: Huu
 — —, — 25-26: Maane | Da] = A, B og C (Maane, | Da);
 a: Maane! | Da
 — 36, — 2: snilde] = A; a: ædle (smlg. Linie 10)
 — 37, — 1: kraftigt] = A; a: svarligt (smlg. Side 36, Linie
 19, og Side 37, Linie 20 og 21)
 — 39, — 26: Man i det Hjerne saae] = B; a: Man da langt
 borte saae
 — 41, — 19: det] = A; a: de
 — 44, — 2: Kinden] = A; a: Kinder
 — —, — 10: god] = A; a: flog
 — —, — 14: Vel] = B; a: Alt (smlg. Linie 17)
 — 45, — 8: Jor] = A; a: Om
 — —, — 22: stærk] = A; a: kief
 — —, — 24: Nidingsværk] = A; a: Niddingsværk
 — 46, — 11-12: Høit Hallen monne gientage | Den Skares] =
 B; a: Høit mon den Hal gientage | Den Skares
 — —, — 16: hans] = B; a: sin
 — —, — 26: Helheims] = A; a: Niflheims
 — 47, — 21: Der] = B; a: Det
 — 48, — 3: hurtigt] = B; a: hurtig
 — 49, — 11: blænder] = B; a: blinder
 — —, — 24: snarligt] = B; a: snarlig
 — 50, — 20: Gud Thor] = A; a: Den Gud
 — 51, — 9: skumle] = A; a: hvide
 — 52, — 15: skal] = A; a: skalst
 — —, — 26: Som i en] = B; a: Udi en
 — 53, — 7: Us Ddin] = A; a: Usa-Ddin
 — —, — 15: den] = A; a: din
 — 55, — 20: dem] = A; a: den

- Side 57, Linie 19: da] = A; a: der
- 58, — 2: prøve] = A; a: prøver
- —, — 3: drifstigt] = A; a: driftig
- —, — 6: bolde] = A; a: vafre
- —, — 12: Glammen] = A; a: voldsomt
- —, — 26: Ham paa det hvalte] = A; a: Heit paa hans
hvalte
- 59, — 8: Hvor den blev stum af] = A; a: Forstumrende
af
- —, — 13: skal] = A; a: skalt
- —, — 22: Rappelhst] = A; a: Kampens Lyst
- —, — 23: stærke] = B; a: stærke
- —, — 24: mandigt] = B; a: mandigt
- 61, — 3: svare] = B; a: sagde (smlg. Side 60, Linie 25)
- —, — 17: skal] = A; a: skalt
- 62, — 14: med] = B; a: ved
- —, — 19: kan] = A; a: kanst
- 63, — 17: Dog Jetten ei] = B; a: Jetten da ei
- 64, — 18: Thialfe] = A; a: Løse
- —, — 20: Etig] = A; a: Søg
- 66, — 8: Vist nok et Pileskud] = B; a: Et svarligt Pileskud
(smlg. Linie 3)
- —, — 10: strax] = B; a: da (smlg. Linie 7 og 11)
- —, — 20: Der] = A; a: Da (smlg. Linie 17)
- 67, — 4: Kan] = A; a: Kanst
- —, — 22: kunstig] = A; a: kunstigt
- 69, — 2: Breden] a, A, B og C: Bredden
- 71, — 2: svar] = A; a: stor (smlg. Side 70, Linie 27)
- 72, — 13: Men da vi nu kun spørge] = B; a: Men da kun
nu vi spørge
- —, — 14: end] = B; a: brat
- —, — 21: vi ikke tøve] = B; a: vi og ei tøve
- —, — 27: ad] = A; a: ved
- 73, — 7: Den] = A; a: Der
- —, — 8: Og nær ved Gudens laae] = A; a: Og sig for
Guden laae
- —, — 21: raabte] = A; a: sagde (smlg. Linie 19)
- 74, — 15: stærke] = A; a: stærken
- 75, — 7: her] = B; a: nu (smlg. Linie 5)
- 77, — 24: Paa Jettens Klippe] = A; a: Paa Wgirs
stolte Ø
- —, — 28: snarlig] = A; a: svarlig
- 78, — 12: Saa] = B; a: Alt
- 79, — 1: ved] = A; a: vedst
- —, — 12: I Jern og Kobber flæd] = A; a: Og i Jern-Plader
flæd

- Side 81, Linie 11: [fal] = A; a: falst
 — — — 21: [fal] = A; a: falst
 — 82, — 3: [Ham] = A; a: Han
 — — — 13: [Blomster] = B; a: Blomsten
 — 84, — 20: [blev] = A; a: blevst
 — 85, — 6: [Paa Mattens øde] = B; a: Alt paa den øde
 — — — 19: [Dverge] a: Dverger (Strophen mangler i de øvrige Kilder)
 — — — 27: [Fishes] = m (62de Str.); a: Fugles
 — — — 28: [Fugles] = m (62de Str.); a: Fishes
 — 86, — 3: [Biergets] = m (62de Str.); a: Klippens
 — — — 6: [blev] = A; a: blevst
 — — — 19: [Iil] = B; a: I
 — — — 24: [Dine] = A; a: Die
 — — — 25: [ndmngt] = A; a: ndmngt
 — — — 27-28: [hugget, | Thor! med] = A; a: hugget | Alt med (smlg. Linie 26)
 — 91, — 12: [Kæmpear] = A; a: Kæmperarm
 — 92, — 22: [Thor] = A; a: Han
 — — — 23: [vidt] = A; a: rundt (smlg. Linie 25)
 — 93, — 7: [Strar] = B; a: Brat (smlg. Linie 5)
 — — — 13: [nu] = A; a: da
 — — — 17: [snarlig] = B; a: svarlig
 — — — 23: [gode] = B; a: gamle
 — — — 25: [Hiertensglæde] = B; a: svarlig Glæde
 — 94, — 3: [Hustru monne græde] = B; a: Hustru plat mon græde
 — — — 5: [Glad hendes Dine] = A; a: Med Fryd det Die
 — — — 6: [Dattrens] = A; a: hendes
 — — — 9: [spurgte] = A; a: sagde (smlg. Linie 7)
 — — — 17: [gode] = B; a: gamle
 — — — 18: [Med lange Loffer] = B; a: Alt med de Loffer (smlg. Linie 23)
 — — — 26: [var] = A; a: varst
 — — — 28: [var] = A; a: varst
 — 95, — 1-2: [Nu i din Haand du flemmer | Dit Sværd med Helteffik] = A; a:
 Nu du din Arm udstrammer
 Ret efter Helteffik
 — — — 5: [fik] = A; a: fikst
 — — — 8: [var] = A; a: varst
 — — — 15: [gode] = B; a: gamle
 — 96, — 2: [Fat om sin] = A (smlg. Side 13, Linie 18); a:
 Da fat sin
 — — — 3: [gammel] = C; a: gamle (smlg. Side 13, Linie 19)

Side 97, Linie 1: gode] a, A, B og C: gamle (smlg. Side 93, Linie 23; Side 94, Linie 17, og Side 95, Linie 15)

- —, — 26: Rædt i sin] = B; a: lldi sin (smlg. Linie 27)
- 98, — 2: aarle] = A; a: aarlen (smlg. Side 15, Linie 2)
- —, — 14: Ved Følget fare med] = B (smlg. Side 10, Linie 2); a: Og tog sit Følge med
- 100, — 17: Døttre] = A; a: Møer
- —, — 21-23: Blandt Børn har ei sin Ege | Ung Snos, det klare Egs; | Siofna, den skønne Ege.] = A (smlg. Side 191, Linie 16-18); a:

Frugtbarheds Gudinde
Er Snos, det milde Egs,
Siofna, den hulde Kvinde,

(m [27de Str.] har: . . . det klare Egs; og milde er vel en blot Sætterfeil, hentet fra Linie 24)

- 101, — 4: til] = A; a: for
- —, — 9: kan] = A; a: kanst
- —, — 10: Jeg har alt længst] = A; a: Jeg alt har længst
- —, — 17: vene] = A; a: vaffre
- 103, — 19: Den blotte Kraft er blind] = B; A: Er Kraften ene blind
- 105, — 23: ved] = B; A: i
- 108, — 6: dit] = B; A: det
- —, — 19: Dødsflog] = B; A: Og flog
- —, — 24: Est du kun Luunheds Giest] = B; A: Est du den lune Gæst
- 109, — 14: saa] = B; A: af
- 111, — 13: hans] = B; A: ham
- 112, — 4: Midgardsormens] = C; A: Midgardormens
- 113, — 13: Han avled, for] = B; A: Da avled han, for
- 117, — 15, og Side 121, Linie 3: Ragnaroker] = B; A: Ragnaroffer
- —, — 24: Gummens] = B; A: Gummens
- 122, — 3: Kampens Gud] = B; A: Kæmperen
- —, — 4: For ham at bære staa] = B; A: At bære for ham staa] = B; A: At bære for ham staa] = B; A: At bære for ham staa]
- 123, — 2: Ydun] = C; A: Ydun
- —, — 16: Saa svømmer dette Pigefølge] = B; A: Saa svømme de i Pigefølge
- 124, — 11: kan ei Eif sig] = B; A: kan hun ei sig
- 125, — 14: falder Haaret] = B; A: har hun Haaret
- —, — 25: viser] = B; A: viser
- 126, — 1: Og] = B; A: D
- 128, — 20: Deilige] = B; A: Deilig
- —, — 29-30: bragte jeg | Dig paa Bænken.] = B; A: bragte paa | Bænken jeg dig.

- Side, 130, Linie 24: *Skæg paa Kernet.*] = B; A: *Skægget, Frosten.*
 — — — 28: *Gudbrandsdalen*] A, B og C: *Guldbbrandsdalen*
 (smlg. Var. til Side 140, Linie 28)
 — 131, — 21: *snarligen*] = B; A: *snarlig*
 — 133, — 24: *lyser*] = B; A: *lysner*
 — 135, — 6: *sig*] = B; A: *dem*
 — — — 12: *Med pustende*] = B; A: *Med de pustende*
 — 136, — 4: *Den*] = C; A: *De*
 — — — 5: *Jordens Dal*] = B; A: *Jorden plat*
 — 137, — 1: *Var*] = B; A: *To*
 — — — 15: *Smeden*] A, B og C: *Smedden*
 — 138, — 8: *Redbolge*] = B; A: *Sig bolge*
 — 140, — 18: *løb*] = B; A: *gif*
 — — — 19: *Græssets*] = B; A: *Jordens*
 — — — 28: *Gudbrandsdalens*] = B (som dog ved en Trykfeil
 har *Gudbranddalens*); A: *Guldbbrandsdalens*
 — 142, — 10: *ved*] = C; A: *med*
 — 143, — 14: *sig*] = B; A: *dem*
 — 144, — 3: *spidded*] A, B og C: *speded*
 — — — 12: *Blev Luen kun*] = B; A: *Det brændte kun*
 — 145, — 20: *sig*] = B; A: *dem*
 — 146, — 1: *sant*] = B; A: *laae*
 — 147, — 3: *det*] = B; A: *de*
 — — — 15-16: *Dunst | Alt*] A, B og C: *Dunst. | Alt*
 — — — 18: *rødt*] = B; A: *rød*
 — 148, — 6: *Gubbes*] = B; A: *Oldings*
 — — — 7: *Olding*] = B; A: *Gubbe*
 — 149, — 2: *hiint*] = B; A: *fit*
 — 150, — 22: *sin*] = B; A: *fit*
 — 151, — 9: *faa*] = B; A: *nu* (smlg. Linie 1)
 — 155, — 13: *Tilstaa det*] A: *Tilstaa den* (B og C mangle)
 — 160, — 15: *Skæl, som paa en*] = B; A: *Skæl, fast som en*
 — — — 18: *Dg Sønnen ei sin Hlig udbreder der*] = B; A:
Ei Sønnen breder ud sin Hlige der
 — 161, — 6: *Engen fiendtlig, Engen hulb*] = B; A: *Engen*
harm, og Engen
 — — — 14: *mon*] = B; A: *løb*
 — 162, — 11-12: *af Lyst og Spot,* | *Qvad Thor, „vil jeg fra*
Balhal udeluffe.] = B; A: *af Us og Hel, | Qvad Thor, maa*
Kraften tvinge til at suffe!
 — — — 13: *godt*] = B; A: *vel*
 — 163, — 23: *Snart*] = B; A: *Kort*
 — — — 28: *sig*] = B; A: *dem*
 — 164, — 5: *Frem svulmed atter i sin Ungdomshylde*] = B; A:
Den svulmed ud som før, med Ungdomshylde
 — — — 13: *blændet*] = B; A: *blindet*

- Side 165, Linie 20: [ad] = B; A: var
 — 166, — 19: [Søens] = B; A: Havets
 — —, — 20: [sig til] = B; A: dem for
 — 172, — 5: [bid] = B; A: da
 — 174, — 5: [Nattergale] = B; A: Nattergaler
 — 175, — 5: [stod] = B; A: var
 — —, — 26: [Saa smidige, saa lette, saa] = B; A: Saa bannede, saa smekke, saa
 — —, — 27: [De stærke runde Lægge, det] = B; A: Den stærke Ungdomsfulde, det
 — 176, — 15: [til] = B; A: i
 — 177, — 8: [J . . . lader] A: [J . . . lader (B og C: man . . . lader)]
 — 178, — 19: [hinanden] = B; A: hverandre
 — —, — 20: [Freier] = B; A: Freit
 — 179, — 22: [smelted hans] = B; A: smelted i hans
 — —, — 23: [om] = B; A: paa
 — —, — 24: [Smøtt] = B; A: Sprængt
 — 180, — 16: [Søfende smaa] = B; A: Sødfende saa [smaa (smlg. Linie 14)]
 — 181, — 17-18: [Grymthuser med Magt | Hendes Fader] = B; A: Hendes Fader med Magt | Grymthuser
 — 182, — 2: [stirred ud fra Bierget med] = B; A: stirred i det Vide, med
 — 183, — 2: [Skovens] = C; A: Skoven
 — —, — 8: [Jotunheimas] = C; A: Jothumheimas
 — —, — 16: [Id] = B; A: Brand
 — —, — 24: [ffuer] = B; A: seer
 — 184, — 9: [Freier saae paa] = B; A: Freit stirred hen paa (smlg. Linie 13)
 — —, — 17: [sig] = B; A: dem
 — —, — 19: [var stor] = B; A: var vel stor
 — —, — 27: [sig] = B; A: dem
 — 185, — 5: [er Ufernes] = B; A: er nu Ufernes
 — —, — 7: [sig] = B; A: dem
 — 186, — 13: [Blomsters] = B; A: Blomstens
 — —, — 15: [sig] = B; A: dem
 — —, — 20: [Hun taaler i sin Høisal selv ei den mindste Dreng] = B; A: At ei i hendes Høisal hun taaler selv en Dreng
 — 187, — 28: [hun de] = B; A: hun dog de
 — 188, — 6: [Hun hvisteb] = B; A: Hun mumled
 — —, — 21: [ledige] = B; A: ledig
 — 189, — 7: [ængstelige] = B; A: ængstlige
 — —, — 10: [da vanteb] = B; A: at dele
 — —, — 14: [Niordur saare] = B; A: saare Niordur

Side 189, Linie 17: Garderife fhldt] = B; A: Garderif just fhldt (smlg. Linie 19)

— —, — 27: nu blæser] = B; A: den strænge

— 191, — 7: var] = B; A: er

— —, — 16: bragte Freias Datter i Hal, den] = B; A: bragte ind i Hallen, Freias Barn, den

— —, — 25: havde dog Valsfauder ei seet] = B; A: havde Valsfauder ikke nu seet

— 192, — 2: aabent Die] = B; A: aabne Dine

— —, — 19: Dei] = B; A: De

— 193, — 13: heit] = B; A: roet

— —, — 23: hans] = B; A: sin

— 195, — 5: tro] = B; A: fro

— —, — 15: lysegroenne] = B; A: dunkelgrønne

— 196, — 3: der blev] = B; A: opstod

— —, — 6: med] = B; A: men

— —, — 12: Men plukket nu, og presset til] = B; A: Der plukkes nu og presses til

— —, — 22: Frem Ufa-Løse traadte] = B; A: Fremtraadte Ufaløse

— 197, — 28: af Buxten] = B; A: ad Buxten (smlg. Side 25, Linie 18)

— —, — : af ham] = B; A: ad ham (smlg. Side 25, Linie 18)

— 201, — 11-12: naar sig atter | Guldmaanen] = B; A: naar nu atter | Sig Maanen

— 203, — 2-4: for Norden, | Og kaldte Vigen | Jsefiorden.] = B; A: for Nord, | Og kaldte saa Vigen | Jsefiord.

— 205, — 9: Kobberets] = B; A: Kobrets

— —, — 23: Beemod] = B; A: Sørgmod

— —, — 26: Frugtbarheds] = B; A: Frugternes

— —, — 30: der] = B; A: som

— 206, — 14: som ikke din] = B; A: som ei høit din

— 207, — 12: spøgende] = B; A: skærtfende

— 208, — 2: til Maalet med Kraft, og taber ei Modet.] = B; A: til Maal kun med Kraft, og taber sit Mod ei.

— —, — 19: Drengen skienkte] = B; A: Drengen hun skienkte

— 209, — 2: sin egen, sin bundløse Wiisdom] = B; A: i sin bundløsslugende Wiisdom

— —, — 12: smage] = B; A: fresse

— —, — 15: meied] = B; A: afflog

— —, — 16: der] A: der; B og C: som

— 210, — 5: til] = B; A: i

— —, — 20: sig] = B; A: dem

— —, — 24: Bogterffe. Da hiin Trolldmand] = B; A: Bogterffe. — See, da den Trolldmand

— 211, — 1: som Drm] = B; A: som en Drm

- Side 211, Linie 11: Dieſlaaget] = B; A: Sortbrunt Die
 — —, — 19: renere] = B; A: ſødere
 — 213, — 4: med Korf] = B; A: med en Korf
 — 214, — 17: Regnbu-Rand] = B; A: Regnbuerand
 — 215, — 15: Seer du vel Brogen] = B; A: See! Seer du
 Brogen
 — 216, — 27: Gienelſkov! Uffind fordrer Taal] = B; A: At
 elſke! Breden fordrer Taal
 — 226, — 22: der] = B; A: ſom
 — —, — 27: langſomt, varligt] = B; A: langſomvarligt
 — 227, — 15: Med] = B; A: I
 — 228, — 12: ſig] = B; A: dem
 — —, — 18: tie, ſtiult af hendes] = C; A: tier under hendes
 — 229, — 22: opladte ſolverne] = B; A: opladtsolverne
 — 230, — 30: blind dog kun Vanvid er] = B; A: blind Vanvid
 dog kun er
 — 232, — 11: er] = B; A: var
 — —, — 20: ſelv] = B; A: nu
 — —, — 22: Ei undfanget ſig har i] = C; A: Ei undfanged
 ſig ſelv i
 — —, — 26: agte] = B; A: elſke
 — 234, — 22: er] = B; A: var
 — —, — 23: mig mit Herberge nu, og] = B; A: mig nu mit
 Herberg, og
 — 235, — 15: nok] = B; A: vel
 — —, — 18: Hængte det sneehvide Linn] = B; A: Hængte ſaa
 ſneehvidt Lin
 — 236, — 15: Ungſtelig ſtirred] = B; A: Ungſtlig da ſtirred
 — —, — 23: Hyrſte] = B; A: Forſte
 — —, — 26: Pelsværk] = B; A: Plesværk
 — —, — 28: Band, der viſer] A, B og C: Band, det viſer
 — 237, — 1: ſprungen] = C; A: ſprunget
 — —, — 8: ſtod op] = B; A: opſtod
 — —, — 20: Gudbrandsdelen] A, B og C: Guldbrandsdelen
 (smlg. Var. til Side 140, Linie 28)
 — 238, — 17-19: Dog Noget for Noget! Min Ven! du veed, |
 (Solſtraalen i Skyn ſig bader), | Mellem] = B og C; A:
 Dog Noget for Noget, min Ven, du veed! | (Solſtraalen . . .
 bader) | Mellem
 — 239, — 27: ſig] = B; A: dem
 — 241, — 17: Ind gif] = B; A: Indgif
 — —, — 24: Fenris blev lankbunden] = B; A: Fenris fængel-
 bunden
 — 243, — 2: fiærligt] = B; A: fiælent
 — —, — 3: fiælen] = B; A: her min
 — —, — 4: Nu] = B; A: Snart

- Side 243, Linie 5: Snart] = B; A: Tit
 — 244, — 1: bitter] = B; A: bittert
 — —, — 2: Den] = B; A: Det
 — 245, — 13: naturlig] = C; A: naturligt
 — —, — 22: Alt] = B; A: En
 — 246, — 19: bunden] = C; A: bundet
 — 247, — 27: Morgengave] = B; A: Morgengaven
 — 249, — 4: liig] = B; A: som
 — 252, — 7: Sværdeplader] = B; A: staaene Plader
 — —, — 23: Ei Klippen kan den knække] = B; A: Den kan
 ei Klippen knække
 — 260, — 8: sorteblaae Skarntyder] A, B og C: sorteblaae
 Skarntyder
 — —, — 10: Der voldte han din Død] A: Der voldte ham
 din Død; B og C: Der gav han dig din Død
 — 261, — 8: Men] = B; A: Og
 — 262, — 26-27: Da Trollden hist i Bierget | Dig Barmens
 Uebler krynsted] = B; A:
 Da Trollden dig i Bierget
 De skionne Uebler krynsted
 — 265, — 23: Og stikker seigt med Blikke] = B; A: Med isd-
 redske Blikke
 — 266, — 20: Ha, Taabe!] = B; A: Hvad Taabe?
 — —, — 25: Kun Kornmoen over Korn!] = B; A: Riv Rosen
 af sin Torn!
 — 267, — 15: Vidar] A, B og C: Vidur
 — 269, — 10: fuer] = B; A: truer
 — 270, — 2: Elange] = B; A: Dm
 — —, — 9: Sand og Græs] = B; A: Sand, Græs
 — —, — 18: Dem] = B; A: Der
 — —, — 22: i haarede Pelt] A: i Winteruldens Plet; B og C:
 i haarede Peld
 — 272, — 9: glatte] = B; A: glat
 — —, — 16: dirred] = B; A: stirred
 — —, — 19: Granestammer] = B; A: Granstammer
 — —, — 20: hans] = B; A: sin
 — 273, — 17: Hyrebullen] = B; A: Grovtens Bidie
 — 274, — 1: skaffer dig dog] = B; A: skaffer dog
 — —, — 5: Sølv og Kobber] = B; A: Sølv, Kobber
 — —, — 8: Haar som guult] = B; A: Haar: guult
 — —, — 10: Arm saa rund og blød] = B; A: Arm rund, blød
 — —, — 11: Honningen sød] = B; A: Honningen saa sød
 — —, — 13: ei nær saa lifligt, seer ei saa deilig] = B; A:
 ei saa lifligt, seer ei deilig
 — —, — 20: det til Ufers] = B; A: det Ufers

- Side 274, Linie 22: slutte bør fiærlig] = B; A: slutter fiærlig
 — —, — 27: fulgte med sin] = B; A: fulgte sin
 — —, — 29: Guder og af] = B; A: Guder, af
 — 275, — 17: fortærer begge, til begge] = B; A: fortære begge, begge
 — —, — 25: blier til en] = B; A: blier en
 — —, — 29: længer, hun blier] = B; A: længer, blier
 — 276, — 1: Balhal Løke voved efter den sidste] = B; A:
 Balhal voved Løke nu efter sidste
 — —, — 3: sig hen en] = B; A: sig en
 — —, — 8: Tegl og stærke] = B; A: Tegl, stærke
 — —, — 10: Taarer] = B; A: Taare
 — —, — 11: Hu saa mod] = B; A: Hu mod
 — —, — 13: Besprængte] = B; A: Dg sprængte
 — —, — 20: Som herligt sig udbredte vidt i den klare Luft]
 = B; A: Som lystigt sig udbredte vidt i klaren Luft
 — —, — 23: hvad] = B; A: som
 — 277, — 5: Rildernes] = B; A: Rilders
 — —, — 9: Brombærkrone, han fælt i Skægget] = B; A:
 Brombærkrone, fælt Skægget
 — 278, — 22: Gienden] = B; A: atter
 — 279, — 20: Tot og Teen] = B; A: Tot, Teen
 — 280, — 1: sin] = B; A: en
 — —, — 10: steds] = B; A: steds
 — —, — 16: Skaren] = B; A: Bierget
 — —, — 19: hvis til Ddins Svoger snart vorder] = B og C
 (som dog begge have Trykfeilen Ddin for Ddins); A: hvis
 nu Ddins Svoger kun vorder
 — 281, — 2: 3 fævnedyben Kiælder, i Mulmet indeluft] = B;
 A: 3 fælddyben Kiælder af Mulm indeluft
 — —, — 5: rød og guul og blaa] = B; A: rød, guul, blaa
 — —, — 6: Sig strimer Heimdals] = B; A: Skilles Heimdals
 — —, — 9: Valaskjalsen] = B; A: Vafjalen
 — —, — 10: fylldigt foulmed] = B; A: fylldigt høit foulmed
 — —, — 14: saare] = B; A: heftig
 — 282, — 15: da vor] = B; A: da vel vor
 — 283, — 24: af Guden vaske] = B; A: af sin Gud vaske
 — 284, — 9: Naar] = B; A: Dg naar
 — —, — 10: Dverge] A, B og C: Drenge (smlg. Side 291, Linie
 21-22)
 — —, — 26: jeg aldrig i Eligt mig vil finde.] = B; A: jeg
 kan mig til sligt ei overvinde.
 — —, — 29: vel] = B; A: hist
 — 285, — 8: Barmen] = B; A: Barm
 — 286, — 3: Torden, der glimted] = B; A: Torden, glimted
 — —, — 25: mild] Ifølge Rimet; A, B og C: huld
 — 288, — 11: Brynier] = B; A: Pandøre

Side 289, Linie 6: [smaae, og begav sig til] = B; A: [smaae, begav dem til]

- 294, — 1: der] = B (smlg. Side 293, Linie 17); A: det
 - —, — 9, alle] = B; A: hver
 - —, — 11: Forsvundet] = C; A: Forsvunden
 - —, — 12: Forsvundet] A, B og C: Forsvunden
 - 296, — 27: fordum] = B; A: før dog
 - 299, — 3: Med Latter Jetter Uferne forhaane] = B; A: Dg Jettens Latter Uferne forhaane
 - —, — 8: fra] = B; A: for
 - 300, — 19: fiæft] = B; A: klar
 - 301, — 27: rød] = B; A: rødt
 - 302, — 26: Glæden atter] = B; A: Glæder atter
 - 303, — 13: Kiærminden] = B; A: Fiolen
 - —, — 14: findrig] = B; A: fielden
-

Rettelser.

Side 3, Linie 17: Ringer læs: Ringen

— 100, — 15: Søie, læs: Søie

- III. **Dramatiske Digte:** Syngespil, Lystspil og Skuespil, samt Forspil, Prologer og Epiloger. 6 Bind. Bogladepriis 5 Rdl; **nedsat Priis 4 Kr.**
- IV. **Episke Digte:** Eventyr, Fortællinger, Noveller og Roman. 4 Bind. Bogladepriis 4 Rdl; **nedsat Priis 3 Kr.**
- V. **Dramatiske Digte:** Tragiske Dramaer. 10 Bind. Bogladepriis 8 Rdl 64 β; **nedsat Priis 10 Kr.**
- VI. **Dramatiske Digte:** Romantiske Dramaer (St. Hansaften-Spil, Aladdin, Fiskeren). 2 Bind. Bogladepriis 1 Rdl 64 β; **nedsat Priis 2 Kr.**
- VII. **Erindringer.** Bogladepriis 2 Rdl 24 β; **nedsat Priis 3 Kr.**

Alle 7 Afdelinger (33 Bind), der tidligere kostede 29 Rdl 24 β, ere saaledes nedsatte til omtrent det halve, nemlig **30 Kr.**, hvilken er den ualmindelig billige Priis af **4 Ore** pr. Ark.

For yderligere at lette Anskaffelsen af dette Værk vil der samtidig blive aabnet en ny Subskription, hvorved der hydes Publikum en nem Leilighed til efterhaanden at anskaffe denne fortrinlige og prisbillige Udgave. Hver 3die Uge udkommer en Levering (indeholdende et Bind) til Priis **1 Kr.**; de sidste 3 Leveringer leveres Subskribenterne

gratis.

Subskription modtages i de fleste Boglader i Danmark, Norge og Sverrig, samt hos Selskabets Hovedkommissionær Rudolph Klein, Lille Rjœbmagergade Nr. 56 (efter Juli 1875: Pilestræde Nr. 40).

Kjøbenhavn, i Januar 1875

Selskabet til Udgivelse af Oehlenschlägers Skrifter.

1875.

Ernst hos B. H. Schulz.

